

บทนำ

ในวันที่ท้องฟ้าเปิดโล่ง ก่อนเมฆหลากหลายรูปทรงเคลื่อนคล้อยตามสายลมที่พัดเอื่อยเหนือทุ่งกว้างใหญ่ของฟาร์มแมคอีเซอร์ ก่อเกิดอากาศสดชื่นบริสุทธิ์รายล้อมไปทั่วอาณาบริเวณ บรรยากาศบ้านไร่ทำให้ร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งอดยิ้มไม่ได้ ทั้งที่ปกติเป็นคนยิ้มยาก แต่เมื่อมาอยู่ในสถานที่ที่เรียกว่าบ้านกับครอบครัวที่เขารักที่สุดในชีวิต ทำให้เขาที่ใช้ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายทุกวินาทีที่มีความสุขเหลือเกิน

ไรแมคอีเซอร์มีเนื้อที่กว้างที่สุดในรัฐไวโอมิง ครอบคลุมที่ปศุสัตว์ ไร่่อ่งุ่น และไร่ออกไม้ ที่นี่เป็นบ้านเก่าแก่ของตระกูล ฟู้อื่อไว้เพื่อใช้ชีวิตบั้นปลายที่นี่ ส่วนพ่อก็เช่นกัน เพราะหลังจากปลดเกษียณ พ่อก็มักจะมาพักที่นี่ แต่ก็ไม่บ่อยมากนักเพราะยังต้องเป็นที่ปรึกษาระดับสูงให้กระทรวงกลาโหม

ครอบครัวของเขาทำงานเพื่อประเทศชาติกันทุกคน เลือดรักชาติเข้มข้นมาตั้งแต่รุ่นพ่อ ถ่ายทอดมาถึงพี่ชายคนโตที่เคยเป็นนาวิกโยธินฝีมือดี แต่มีเหตุให้ลาออกเสียก่อน จึงมาดูแลไร่แทนพ่อ น้องชายคนที่สามเป็นเจ้าของที่เอฟบี้ไอ ส่วนน้องสาวคนเล็กก็เคยทำงานเป็นสายลับซีไอเอ พี่น้องทุกคนในตระกูลแมคอีเซอร์ต่างมีเชื้อสายไทยอยู่น้อยนิด จากยายของพ่อ แม้ว่าตอนนี้แทบจะไม่มีเชื้อสายไทยอยู่แล้ว แต่พ่อก็ยัง

ทำตามคำขอของผู้ลี้ลับ โดยตั้งชื่อลูกเป็นภาษาไทย ให้รู้ว่ครั้งหนึ่ง
ตระกูลแมคือเซอร์เคย์มีเชื้อสายไทยอยู่บ้าง แม้จะน้อยนิดก็ตาม

ชายหนุ่มหันไปมองบ้านบนภูเขาของครอบครัวแล้วก็อมยิ้ม วันนี้
จะเป็นวันรวมตัวกันของสมาชิกในบ้าน หลังจากต่างคนต่างไปทำงาน
ถ้ามีโอกาสคราวใดทุกคนในครอบครัวก็จะมารวมตัวที่นี้เสมอ และตอนนี้
ครอบครัวแมคือเซอร์ก็ได้สมาชิกเพิ่มอีกสองคน ซึ่งสองคนนี้รักพี่ชายคนโต
และน้องสาวคนเล็กของเขามากถึงขนาดตายแทนได้

เรือเอก นิติธรรม แมคือเซอร์ ยิ้มนิดๆ ยามเห็นร่างสูงใหญ่ของ
น้องเขยเดินเคียงข้างเฟื่องลดา น้องสาวเพียงคนเดียวของเขา เขาคิดถึง
น้องสาวเหลือเกิน เพราะไม่เคยห่างกันนาน ทว่าหลังเฟื่องลดาแต่งงาน
แล้ว เธอก็ย้ายไปอยู่กับชาร์ฟที่อียิปต์ ทำให้การไปมาหาสู่ยากยิ่งขึ้น แต่
ก็ยังดีกว่าไม่ได้เจอกันเลย ซึ่งเขาพยายามทำใจยอมรับเรื่องนี้อยู่

“เฮ้!” เสียงเรียกของวรวรรธ อดีตนาวิกโยธินคนเก่งของสหรัฐ-
อเมริกาดังขึ้น นิติธรรมรีบหันไป แล้วก็เห็นพี่ชายคนโตกับพี่สะใ้วัย
สาวแรกยืนยิ้มให้เขา

“มีอะไรหรือเว”

“พ่อกับแม่เรียกนายเนาะ บอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย”

“แค่ฉันหรือ”

“นายกับไทร่วะ” คนเป็นพี่ตะโกนตอบ

“โอ...ไม่นะ” นายทหารเรือคนเก่งอดครวญทันที ต่อให้ไม่บอก
เขาก็รู้ว่าเรื่องอะไร คงไม่ແแล้วเรื่องแต่งงาน เพราะทุกครั้งทีเจอหน้ากัน
พ่อแม่ก็มักเรียกเขากับน้องชายเข้าไปถามเรื่องแต่งงานทุกที อาจเพราะ
ทั้งนิติธรรมและธีรวัฒน์อายุเข้าเลขสามกันทั้งคู่ แต่ไม่คิดจะมีคนรัก หรือ
มีแนวโน้มจะแต่งงานเสียที จึงโดนเร่งรัดอยู่เรื่อยๆ เช่นนี้

แม้ไม่อยากพบพ่อแม่เพราะสาเหตุดังกล่าว แต่นิติธรรมก็มาอยู่
ตรงหน้าพ่อกับแม่ พลอากาศเอกธรรสและแพทย์หญิงซิลยาี่ยมพร้อมกัน

เมื่อเห็นหน้าตาบุญไม่รับของลูกชาย

“นี่ไอ้โหด่วงเวลาไม่ยอมมาหาพ่อแม่ จะให้ผมโดนเทศน์คนเดียว
ใช่ใหมครับ”

“ก็ลูกไม่รู้จักหลบหลีกแบบโหดนี่ลูก” คนเป็นแม่ยิ้มทันที เพราะ
รู้ว่าลูกชายคนรองเป็นคนตรงและทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดตามวิสัย
ทหาร ผิดกับลูกชายคนที่สามที่กะล่อน ลื่นเป็นปลาไหล ซิลย่ายิ้มให้
ลูกชายแล้วจึงกล่าวว่า “แม่ไม่ได้เรียกมาเรื่องแต่งงานเสียหน่อย ทำไม
ต้องทำหน้าแบบนี้ด้วยล่ะ”

“ปกติพ่อกับแม่ต้องเล่นงานผมกับเจ้าโหดนี่นี่ครับ”

“วันนี้ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก” ธรรมบอกเสียงเครียด อดีตนักบินขับไล่
ฝีมือดีที่สุดของกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกา ขยับมานั่งใกล้ๆ นิติธรรม
“มีเรื่องใหญ่อะไรหรือเปล่าครับ”

“ก็เรื่องงานแต่งงานของเวกกับเชอลินนี่ลูก อีกเดือนเดียวเท่านั้นนะ
ลูกกลับมาทันใช่ใหม่นอร์ด” น้ำเสียงของคนเป็นแม่แฝงไปด้วยความ
กังวล ครอบครัวแมคคีย์เซอร์เป็นครอบครัวที่อบอุ่นมาก งานแต่งงานของ
เฟื่องลดาและชาวิทที่จัดขึ้นเมื่อเดือนที่แล้ว พวกเขาก็อยู่กันอย่างพร้อมหน้า
พร้อมตา แต่งงานแต่งงานของวรวรรธและเชอลินอาจไม่เป็นเช่นนั้น เพราะ
นิติธรรมต้องไปปฏิบัติภารกิจลับ และซิลย่ากลัวว่าลูกชายคนรองอาจ
กลับมาไม่ทันวันงาน

“ผมคิดว่าคุณจะทันครับ ไม่น่าจะมีอะไรผิดพลาด”

“ดีจัง แม่อยากให้เราอยู่พร้อมหน้ากันนะ”

“ว่าแต่บ้านโน้นล่ะครับ พวกเขาจะมาหรือ” นิติธรรมหมายถึง
ครอบครัวอะลอนโซ เพื่อนและญาติสนิทของพ่อแม่ แม่เป็นน้องสาว
บุญธรรมของฟรานซิสโก้ หัวหน้าครอบครัวอะลอนโซ ซึ่งความจริง
พวกเขาก็จะมาแสดงความยินดี แต่อาจไม่เป็นเช่นนั้นเพราะลูกสาว
ของฟรานซิสโก้ อดีตคู่หมั้นของวรวรรธ มีหน้าซ้ำ บัณฑิตา อะลอนโซ

ก้องไพศาล ยังเป็นสาวแสนเอาแต่ใจและน่ากลัวที่สุดในบรรดาลูกๆ ของ ฟรานซิสโกเสียด้วย เขากลัวเธอจะมาพังงานแต่งงานของวรวรรตตามที่ สาวแสบเคยลั่นวาจาไว้

“มาแน่นอนจะ ป้ากอนุญาตรับปากแล้ว ลุงฟรานซิสก็เช่นกัน”

“ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องกลับมาให้ทันครับ ไม่อยากพลาดฉากเด็ด” เขาตอบยิ้มๆ พยายามห้ามทุกตลกมาเล่น แต่มันช่างไม่ได้เรื่องจนคนเป็นแม่ ถึงกับถอนหายใจ

“ลูกเป็นคนขาดอารมณ์ขันนะนอร์ดี แม่ว่า...”

“ผมว่าผมขึ้นไปเตรียมตัวเดินทางดีกว่า” เขาหมุนตัวเตรียมจะ เดินออกไป แต่แม่เรียกเสียก่อน

“นอร์ดี ดูอะไรนี่สิ”

คนถูกเรียกหันมาแล้วก็ต้องเบิกตานิดๆ อย่างคาดไม่ถึง เมื่อเห็น แม่ถือชุดเครื่องแบบทหารเรือสีขาวของเขา เครื่องหมายบอกยศเรือเอก ยังอยู่ครบและจัดไว้อย่างประณีตงดงาม โดยเฉพาะเครื่องหมายไทรเดนต์ ซึ่งเป็นรูปนกอินทรีคิบบีสามง่าม ปืน และตราสมอของทหารเรือ¹ ที่ขีด เป็นเงาด้วยฝีมือแม่

“แม่คิดว่าลูกน่าจะได้เลื่อนยศเป็นนาวาตรีได้แล้วนอร์ดี ลูก จะได้เข้าทำเนียบเสียที ไม่ต้องออกไปปฏิบัติภารกิจเสี่ยงชีวิตอะไรอีกแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นแม่เตรียมผัดหวังได้เลยครับ เพราะงานนี้ไม่ใช่งาน โดยตรงของผม อาจจะแค่กำลังเสริม”

“ใช่...” แพทย์หญิงซิลยาถอนหายใจเพราะผัดหวังอย่างไม่ปิดบัง

“ผมบอกคุณแล้ว ว่านอร์ดีนะเธอจะยอมออกจากทีมซิลของมันเป็นง่าย ๆ”

¹ ทหารเรือสหรัฐอเมริกาที่สังกัดหน่วยซิลจะติดเข็มหน่วยรบพิเศษ ซึ่งเป็นรูป นกอินทรีคิบบีสามง่าม ปืน และตราสมอของทหารเรือ

“ใช่เลยครับแม่ นี่ไงครับ ผมถึงไม่ยอมแต่งงาน ไม่ยอมมองสาว
ไหนสักที แม่คิดดูนะครับ ถ้าผมแต่งงานแล้วต้องออกไปทำภารกิจ แล้ว
ถ้าผมไม่ได้กลับมา ลูกเมียผมจะทำยังไงล่ะ แม่อย่าลืมนะครับว่าผมนะ
ซีลทีมหก²”

มันคือความจริงที่ชายหนุ่มตริกตรองมาตลอดตั้งแต่เริ่มเป็น
หน่วยซีล แต่ละภารกิจของเขานั้นช่างอันตรายเหลือเกิน หลายครั้ง
หลายคราวที่ควรจะตาย แต่ก็ยังรอดกลับมาได้ มันคงยากหากจะให้
แต่งงานกับใครสักคนและผูกติดชีวิตกับคนคนนั้นไปตลอดกาล นิติธรรม
ไม่ได้ห่วงตัวเอง แต่เขาห่วงลูกเมียที่อยู่ข้างหลัง จึงตัดสินใจเด็ดขาดว่า
จะไม่แต่งงานอย่างแน่นอน เขายอมผูกชีวิตไว้กับโชคชะตา ลูกปืน
ลูกระเบิด ผืนดิน ผืนฟ้า และผืนน้ำไปจนวันตาย ดีกว่าลากผู้หญิงดีๆ
คนหนึ่งให้มาทนทุกข์เพราะแต่งงานกับผู้ชายที่อาจตายได้ทุกเมื่อ

“แม่เข้าใจ ก็เพราะอย่างนี้ไง แม่ถึงภาวนาให้ลูกเลื่อนยศเร็วๆ
จะได้เข้าทำเนียบ”

“แต่ผมก็จะขอทำงานแบบนี้ไปตลอดแหละครับ”

“ผมบอกคุณแล้วนะซีฟว่าเราเปลี่ยนลูกไม่ได้หรอก” ธรรมชาติกระซิบ
ข้างหูภรรยา เขาเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ลูกชายคนรอง “พ่อว่าเราเลิกคุย
เรื่องนี้เถอะ ไปคุยเรื่องงานแต่งของเวกับเชอลินดีกว่า พ่อว่าจะจัดที่ไร

² SEAL ย่อมาจาก Sea - Air - Land ซึ่งแสดงถึงการปฏิบัติการได้ทั้งในทะเล บนฝั่ง
และอากาศ หน่วย SEAL ของสหรัฐอเมริกาเป็นหน่วยงานหนึ่งใน U.S. Navy
Special Warfare Command ซึ่งอยู่ภายใต้ United States Special Operations
Command (SOCOM) หน่วย SEAL ของสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็นสิบทีม โดยมีทีมที่ 6
หรือ SEAL Team Six ที่ค่อนข้างโดดเด่น เนื่องจากต้องรับภารกิจต่อต้านการก่อการร้าย
สากล สำหรับ SEAL Team 6 เป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษหน่วยหนึ่งในกองทัพเรือ
สหรัฐอเมริกา หรือ United States Naval Special Warfare Development Group
เรียกกันติดปากว่า ‘DEVGRU’ ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อเดือน ต.ค.ปี 1980 ซึ่ง
ปฏิบัติงานเป็นทีมในภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายสากล

เหมือนนางเฟรย่า ลูกว้ายเงาะนอร์ด”

“ตามนั้นครับพ่อ” นิติธรรมยกไหล่ เขาไม่ใช่คนที่ชอบงานรื่นเริงสักเท่าไรจึงไม่มีความเห็น การเตรียมงานควรเป็นหน้าที่ของเฟื่องลดา และธีรวัฒน์มากกว่า

ครอบครัวที่แสนอบอุ่น...นิติธรรมคิดแล้วก็ยิ้มน้อยๆ อยู่คนเดียว ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักครอบครัว แต่ที่เขาทำงานนี้ก็เพราะรักในอาชีพ ออกไปทำงานแต่ละครั้ง เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง สิ่งเดียวที่เขาภาวนาคือขอให้ได้กลับมาพบหน้าพ่อ แม่ พี่ชาย และน้องๆ อีกครั้ง

เจ้าของโบหน้าคมเข้มมองออกไปนอกบ้าน จนกระทั่งเห็นพี่ชาย คนโตหยอกล้ออยู่กับสาวคนรักอย่างมีความสุข วรธรรมมีนางสังหรณ์แม่นยำเหมือนพ่อ เป็นพี่ชายที่แสนดีและรักน้องๆ ทุกคน แม้ว่าจะแสดงออกไม่ค่อยเก่ง โดยเฉพาะกับน้องชายแบบเขา

ธีรวัฒน์ เป็นเอพีไอเลือดร้อนจอมเจ้าชู้ที่ไม่คิดจะลงเอยกับใคร แม้ว่าธีรวัฒน์จะไม่เคยรักใครจริงจัง แต่สิ่งเดียวที่ยึดเหนี่ยวธีรวัฒน์ไว้ได้ คือครอบครัว นิติธรรมไม่ยากโทษว่าเป็นความผิดของน้องชาย เพราะที่ธีรวัฒน์ไม่ยอมแต่งงานกับใครหรือคบใครจริงจังก็เนื่องจากความสามารถซึ่งเป็นของขวัญจากตระกูล ธีรวัฒน์สามารถอ่านใจคนได้ จึงรู้ว่าผู้หญิงแต่ละคนที่เข้ามาล้วนต้องการทรัพย์สินสมบัติหรือเช็กชัวร์คราวเท่านั้น พี่ชายอย่างเขาก็ได้แต่หวังว่าสักวันธีรวัฒน์จะหยุดที่ใครสักคน ที่รักตัวตนจริงๆ ของธีรวัฒน์

นิติธรรมมองออกไปนอกบ้าน สายตามจับไวของเขาเห็นน้องสาว และน้องเขยกำลังขี่ม้าเล่นอยู่ในทุ่ง เฟื่องลดาเคยเป็นสายลับซีไอเอ หลังแต่งงานเธอก็ทำงานด้านข่าวกรองแทน น้องสาวคนนี้เป็นคนมีนางสังหรณ์เหมือนวรธรรม แต่จะมาในรูปแบบภาพนิมิต ขณะที่เขาเป็นคนที่มีสายตาว่องไว มองเห็นได้ในระยะไกลเกินกว่าคนทั่วไปและมองเห็น

ได้ในที่มืดด้วย ความสามารถพิเศษเหล่านี้บอกไปก็ไม่มีใครเชื่อ ดังนั้น เรื่องของขบวนการพิเศษของตระกูลแมคคิเชอร์จึงเป็นความลับตลอดมา

นายทหารเรือหนุ่มยิ้มกว้าง ก่อนจะกลับเข้าบ้านและเดินขึ้นไปหา หนังสือปกแดงที่หน้าปกเขียนว่า *ตำนานเทพเจ้าปกรณัมยุโรปเหนือของ ชาวไวคิง* ตำนานวงศ์วานเทพเจ้าปกรณัมของยุโรปเหนือเป็นนิทานที่แม่ เล่าให้ฟังตั้งแต่เด็ก มันอาจเป็นเรื่องบังเอิญที่นามสกุลของพวกเขาไป คล้ายชื่อเทพเจ้าของชาวนอร์ส มินนำซ้ำชื่อเล่นแต่ละคนก็เป็นชื่อเทพเจ้า และพวกเขาก็มีความสามารถพิเศษเหล่านั้น แม้ใครจะบอกว่าเป็น เรื่องบังเอิญแต่นิติธรรมคิดว่าไม่ใช่ เพราะเขารอดชีวิตกลับมาหาครอบครัวจนถึงทุกวันนี้ได้เพราะความสามารถพิเศษนั้น

ครอบครัวที่เขารักและต้องปกป้อง ยิ่งเมื่อหลายเดือนก่อนที่ได้ยิน บัณฑิตา แม่สาวแสบที่อกหักจากพี่ชายคนโตของเขา พูดว่าจะไม่ยอม ให้วรวรรธได้แต่งงานง่ายๆ แค่นี้ถึงตรงนี้นะหนุ่มที่เคยใจเย็นก็แทบเดือดจัด ถึงอย่างไรเขาก็ต้องกลับมาให้ทำงานแต่งงานของวรวรรธ เขาไม่มีวันยอมให้ สาวแสบคนนั้นมาพังงานแต่งงานแสนสุขของพี่ชายอย่างเด็ดขาด

“นอร์ธ เข้ามาอ่านนิทานหรือไง” เสียงแซวของธีรวัฒน์ดังขึ้น ปลุกให้นิติธรรมออกจากภวังค์ เขาหันกลับมาแล้วยักไหล่

“ใครว่าล่ะ ฉันว่าถึงเวลาต้องส่งหนังสือต่อแล้วนะ”

“ส่งให้ใคร”

“เฟรย่าไง”

“ทำไมต้องรีบส่งล่ะ” เอฟบีไอหนุ่มตีหน้ายุ่ง “อย่าบอกนะว่า ยายน้องท้องแล้วนะ”

“นั่นนายดูโน่น” พี่ชายคนที่สองชี้นิ้วไปนอกหน้าต่าง

ธีรวัฒน์เห็นน้องสาวคนเล็กกำลังโก่งคออาเจียนอยู่บนพวงหรีด ของฟาร์มแมคคิเชอร์

“เอาละไว้ย แหม...ซาริฟนี่เด็ดจริง แต่งั้นก็เดือนเฟรย่าก็ท้อง

ซะแล้ว สงสัยต้องรีบลงว่ะ”

“ก็เอออะสิ”

“ว่าแต่นายเถอะนอร์ด ไม่แต่งจริงอะ ยังเหลือน้องแบลร์อีกคนนะ”
ธีรวัฒน์เข้าพิชายเสียงดัง

นิติธรรมหัน่าบั้งทันที เพราะน้องชายกำลังยึดเย็ดยายตัวแสบ
บัณฑิตาให้เขา “ใครจะอยากแต่งกับเด็กนั่นล่ะ”

“ใครว่าเด็ก น้องแบลร์ยี่สิบหกแล้วนะ”

“ทำตัวไม่ต่างจากเด็กสามขวบแบบนั้นนะเหอ ถ้าอยากแต่ง
นายแต่งเองเถอะไทร์ ถ้าจะรอให้ฉันแต่งก่อนละก็ ซาติน้ำเถอะ”
พูดจบนิติธรรมก็เดินออกไปทันทีอย่างหัวเสีย แต่นึกถึงใบหน้าเย่อหยิ่ง
กับนิสัยสุดจะทนของลูกสาวเพื่อนสนิทของพ่อแล้ว นิติธรรมก็อยาก
จะบ้าตายเสียให้ได้ นี่ถ้าไม่เห็นแก่ฟรานซิสโก้และมณีจันทร์ เขาจะจับ
เด็กแสบนั่นหักคอให้รู้แล้วรู้รอดตั้งแต่ได้ยินเธอพูดว่าจะล้มงานแต่ง
นั่นแหละ

นิติธรรมได้แต่ไม่พอใจ เขาพยายามทำให้มีความสุขตลอดเวลา
สองวันที่ได้พัก เพราะหลังจากนั้นต้องกลับฐานทัพเรือที่ซานดิเอโก
รัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อทำงาน ซึ่งก็ไม่พ้นภารกิจเสี่ยงตายอีกเช่นเคย

1

นางฟ้า (นางมาร) อะลอนโซ

นิตยสารแควดวงไฮโซถูกโยนลงบนโต๊ะเสียงดังด้วยน้ำมือ
หญิงสาวคนหนึ่ง ดวงหน้าสวยหวานบึ้งตึง ริมฝีปากอึดแน่นอย่าง
ไม่พอใจ เมื่อวานเธอได้รับช่อดอกไม้เจ้าสาวในงานแต่งงานเพื่อนสาว
ร่วมแควดวงไฮโซ คนอื่นอาจจะดีใจเพราะนั่นคือนิมิตรหมายอันดีว่าจะได้
แต่งงานเป็นคนต่อไป แต่จะให้เธอพอใจได้อย่างไรในเมื่อว่าที่เจ้าบ่าว
กลับเปลี่ยนใจไปแต่งงานกับสาวชาวทะเลทรายปอนๆ ที่ไม่มีอะไรเทียบ
นางหงส์อย่างเธอได้แม้แต่นิดเดียว

แค่คิดมาถึงตรงนี้ หญิงสาวก็อยากจะกรี๊ดร้องดังๆ มิน่าซ้ำ
หนังสือบนเตียงยังเขียนล้อเลียนเธอด้วย

คุณหนูบัณฑิตา อะลอนโซ ก้องไพศาล จะแต่งงานเป็นรายต่อไป
ได้อย่างไร ในเมื่อคู่หมั้นหนุ่มหล่อทายาทนายทหารอเมริกันตระกูลดัง
อย่าง เว วรวรรธ แมคอีเซอร์ กำลังจะสละโสดกับคนอื่นเสียแล้ว

“เป็นอะไรไปอีกละแบลร์” เจ้าของน้ำเสียงเคร่งขรึมเดินเข้ามาใน
ห้องทำงานตัวเองหลังจากสิ้นสุดการประชุมเรื่องจัดจำหน่ายเครื่องบินรบ
ประเภทบินขับไล่รุ่นล่าสุด เขาคิดว่าจะได้ผ่อนคลายบ้าง แต่ก็ต้อง
เครียดมากขึ้นเท่าตัว เมื่อเห็นน้องสาวอาละวาดเหมือนเด็กไม่รู้จักโต

“พี่ก็ดูหนังสือเฮงชวยนี่มันเขียนชาวสีอัล บอกมาได้ว่าชาตินี้หนูคงไม่ได้แต่งงานหรอก ขนาดเวียงไปแต่งงานกับคนอื่นเลย”

“ก็แล้วมันจริงไหมล่ะ” เจ้าของร่างสูงหกฟุตสาม อัลเบอร์โต้ อะลอนโซ ก้องไพศาล ทายาทอดีตนักค้าอาวุธสงครามมือหนึ่งของโลก เดินเข้าหาน้องสาว เขาวางมือลงบนศีรษะเล็กพลางโยกไปมาอย่างอ่อนโยน “ก็ทำตัวไม่รู้จั๊กโตแบบนี้ ใครเขาจะอยากได้ไปเป็นแม่ของลูกล่ะ”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นนะอัล พี่รู้ใหม่ว่าหนูเสียหน้าแค่ไหนที่เเวแต่งงานกับคนอื่น มิน่าข้ายังไม่อะไรหนูได้เลยนะ หนูทั้งสวย ทั้งรวย และมีสไตล์มากกว่าตั้งเยอะ ไม่ได้มาจากบ้านป่าเมืองเถื่อนอย่างหล่อน แต่เวก็เลือกจะแต่งงานกับยายนั่น ยิ่งคิดยิ่งโมโห” สาวตัวเล็กทำท่ากระพืดกระพืด

อัลเบอร์โต้เดินออกไปจากห้องเพราะทนไม่ไหวและไม่อยากพูดมากไปกว่านี้แล้ว ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยพูดหรือสอนน้องสาว แต่เพราะบัณฑิตาเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก และแก่อะไรก็แก้ไม่หาย

เมื่อตอนยังเด็ก บัณฑิตาเป็นเด็กขี้โรค ประกอบกับมีหน้าตาเหมือนมณีนีจันท์ผู้เป็นแม่ เธอแทบไม่มีคำของฟรานซิสโกผู้เป็นพ่อเลย บัณฑิตาจึงเป็นคนเดียวในพี่น้องที่ชื่อจริงเป็นภาษาไทย และด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงรักและเอ็นดูบัณฑิตาเป็นพิเศษ ตามใจกันมาตลอด สุดท้ายบัณฑิตาก็กลายเป็นคนที่อยากได้อะไรก็ต้องได้ และไม่สนใจความรู้สึกของใคร สอนกันมาตั้งแต่เด็กยันโตก็ยังไม่ไฉฉล ไม่แก้ตัวยากอย่างเธอ จึงกลายเป็นนางมารน้อยๆ ทุกครั้งที่ใครทำอะไรให้ไม่พอใจ

บัณฑิตาระบายลมหายใจออกมาอย่างขัดใจ สุดท้ายก็ขว้างหนังสือออกนอกหน้าต่าง โดยไม่สนใจว่าจะตกใส่ใครหรือไม่ เพราะที่นี่คืออาณาจักรของพี่ชาย สิ่งเดียวที่หญิงสาวคิดตอนนี้คือทำอย่างไรจึงจะกู้หน้าและศักดิ์ศรีของเธอกลับมาได้

ตั้งแต่เด็ก...ฟรานซิสโกและมณีนีจันท์ ได้หมั้นหมายเธอไว้กับ

วรวรรธ แมคอีเซอร์ อดีตนาวิกโยธินสหรัฐอเมริกา หนุ่มหล่อทนายของ
พลอากาศเอกวรธ และแพทย์หญิงซิลยา น้องสาวบุญธรรมพ่อ ทั้งสอง
ครอบครัวสนิทกันมากและเธอก็รู้จักลูกๆ บ้านนั้นดีเช่นกัน ตลอดเวลา
แม้ว่าวรวรรธจะไม่มีใคร แต่เขาก็ไม่เคยปฏิเสธเธอ ทว่าจู่ๆ กลับประกาศ
แต่งงานกับหญิงสาวจากดินแดนทะเลทรายที่อายุห่างกันถึง 15 ปี

15 ปี!

สาวลูกครึ่งสเปนยิ้มเหยียดดูถูกผู้หญิงคนนั้น แต่ถึงอย่างไรก็อด
อิจฉาหญิงสาวที่ชื่อเซอลีนไม่ได้อยู่ดี เพราะวรวรรธพูดมาตลอดว่ารักเธอ
เหมือนน้องสาวและไม่ได้คิดอะไรกับเธอ แต่เซอลีนที่เด็กกว่าขนาดนั้น
กลับได้กุมหัวใจของวรวรรธ

ที่เจ็บใจอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่เพราะเธอหลงรักอดีตคู่หมั้น แต่เพราะ
เสียหน้าเสียความรู้สึกมากกว่า ผู้หญิงที่ชื่อ แบลร์ บัณฑิตา อะลอนโซ
ก้องไพศาล ผู้หญิงที่ได้รับการจัดอันดับว่ามีเสน่ห์มากที่สุดในสเปน และ
แซงหน้านางงามสเปนปีล่าสุดด้วยซ้ำ กลับถูกคู่หมั้นปฏิเสธและไป
แต่งงานกับคนอื่นเฉยเลย

แต่คนอย่างบัณฑิตาไม่มีวันยอมง่ายๆ สาวเอาแต่ใจคิดอย่าง
หมายมั่น เธอตั้งใจไม่ยอมให้สองคนนั้นได้แต่งงานกันอย่างสงบสุข เธอ
จะทำให้วรวรรธรู้สึกผิดจนต้องทิ้งงานแต่งงานเลยทีเดียว เพราะคนอย่าง
บัณฑิตาอยากได้อะไรก็ต้องได้!

บัณฑิตาเดินเข้ามาในคฤหาสน์อะลอนโซทันทีที่ลงจาก
รถยนต์ ใบหน้าบึ้งตึงกับอากัปกริยาเดินลงบันไดตลอดเวลาทำให้มณีจันทร์
รู้ทันทีว่าลูกสาวอยู่ในอารมณ์ไหน คนเป็นแม่นิ่งหน้าพร้อมกับส่งสายตาคำ
ราบ ซึ่งทำให้บัณฑิตาสงบลงทันทีเมื่อเห็นแววตาดุๆ ของแม่

“เป็นอะไรอีกละแบลร์ แม่บอกก็ครั้งแล้วว่าย่าทำนิสัยแบบนี้
มันดูไม่น่ารัก”

“งั้นก็ไม่ต้องมารักสิคะ” ใบหน้านางมองจ้ำเพิ่มขึ้นเท่าตัว เธอนั่ง
กอดอกแน่น กัดริมฝีปากกลางไว้ร้าวกับกำลังคิดอะไรบางอย่าง

“แล้วนั่นคิดอะไรอยู่ละ อย่าได้คิดอะไรแผลงๆ เด็ดขาดนะ”

“โอ้แม่คะ หนูก็ไม่ได้ร้ายกาจขนาดนั้นหรอกค่ะ” คนเป็นลูกรีบ
แก้ตัวแล้วปรับท่าทางเสียใหม่ ไม่ให้ใครจับได้ว่าในใจมีแผนอะไร

“ก็เรานะร้ายกว่านั้นยังงี้ละ” น้ำเสียงทะเล้งทะเล้งของเซสก์
พี่ชายคนรองดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างสูงใหญ่ที่ยืนฟังกรอบประตู ซดสูทหรู
ของชายหนุ่มหลุดลุ่ยดูไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งกลับจากทำงาน

“อย่ามาว่าหนูแบบนี้ละเซสก์ ไม่อย่างนั้นหนูจะฟ้องอัล”

“ระวังเถอะ ไวอัลไม่เข้าข้างไม่ตามใจเมื่อไหร่ อย่ามาเรียกหาพี่
นะแบลร์”

“ไม่มีทางชะหรือก” คุณหนูตัวร้ายกอดอกไม่พอใจ ดวงหน้างาม
เชิดอย่างแสนงอน แล้วก็ต้องฝืนยิ้มทันทีเมื่อเห็นแววตาพิฆาตของแม่

“อัลยังไม่กลับหรือเซสก์” คนเป็นแม่ถามขึ้น

“ยังครับแม่” เซสก์นั่งลงข้างๆ แล้วหอมแก้มแม่พอดใหญ่ “อัลยัง
ติดงานอะไรอีกนิดหน่อย เดียวก็กลับครับ”

“ว่าแต่เราเถอะ ทำไมไม่อยากทำงานกับอัลละ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว
ฟรานซิสก็อินดัสตรีส์ของเราก็ต้องพัฒนาอะไรอีกเยอะ” มณีจันทร์
หมายถึงอาณาจักรอาวุธสงครามของครอบครัวที่ตั้งมาจากรือสามมีเธอ

“ไม่ดีกว่าครับ ผมไม่ชอบเรื่องอาวุธสักเท่าไร ผมชอบอิเล็กทรอนิกส์มากกว่า”

“จะไปเปิดสาขาในอเมริกาหรือลูก”

“แค่โครงการครับแม่” เซสก์ตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริงตามนิสัย ซึ่ง
ทำให้บัณฑิตาหันได้พี่ชาย เพราะเธอยังไม่มีหลักแหล่งอย่างคนอื่นเขา

“ว่าแต่พอไปไหนละคะ” ลูกสาวคนเล็กถามขึ้นเพราะอยาก
เปลี่ยนหัวข้อสนทนา ถ้ายังคุยเรื่องนี้ต่อ เธอก็ไม่แคล้วถูกบ่นว่าเป็น

คนไม่เอาถ่าน

“อยู่ในห้องทำงานนะลูก คุยกับอาจารย์อยู่ละมั้ง เรื่องงานแต่งงานของเวกกับเชอลินนี่ อีกแค่เดือนเดียวเอง”

“หนูไม่ไปนะคะ” คุณหนูจอมแสบประกาศกร้าว

“ไม่ไปได้ไงล่ะแบลร์ นั่นอดีตคู่นั้นนี่เองนะ” เซสก์หยอกเย้า เพราะรู้ว่าน้องสาวหัวเสียแค่ไหนกับเรื่องที่เกิดขึ้น แล้วก็เป็นอย่างที่เซสก์คิด เพราะบัณฑิตตามองเขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เดือดร้อนคนเป็นแม่ต้องรีบห้ามก่อนที่จะตักกันหนักกว่านี้

“พอเลยๆ เซสก์ก็อย่าไปแหย่น้องสิลูก” มณีจันทร์หันไปดุลูกชาย จากนั้นจึงหันมาหาลูกสาว “ทำไมหนูไม่ไปล่ะแบลร์ หนูควรจะไปแสดงความยินดีกับเวนะ”

“หนูไม่ไปหรอกค่ะ ไม่อยากเสียหน้า”

“เสียหน้าที่ไหนล่ะ ยังไงหนูก็เป็นเหมือนน้องเหมือนน้องของเวนะ เວငွေอยากให้หนูไปนะแบลร์”

“แต่หนูอายนี่คะ ขนาดคู่นั้นที่รู้จักกันมานาน พ่อแม่สนิทกันปานนั้น เขายังไม่แต่งกับหนูเลย ถ้ามจริง ๆ นะคะ หนูแยะขนาดนั้นเลยหรือ”

“ก็ใช่...”

“เซสก์!” เจ้าของเสียงหวานตวาดทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบ หญิงสาวมองหน้าพี่ชายอย่างไม่สบอารมณ์แล้วหันไปหาแม่ “แม่ดูสิคะ เซสก์ว่าหนูอีกแล้วนะ”

“พอเลยๆ แม่ว่าเลิกคุยเรื่องนี้เถอะ...นั่นไง อัลมาพอดี”

ลูกทั้งสองหันไปตามที่แม่บอก แล้วก็เห็นร่างสูงใหญ่ของอัลเบิร์ตได้ในสภาพหลดูลุ่ยไม่ต่างกับเซสก์ ใบหน้าเย็นชาอ่านยากของอัลเบิร์ตได้ถอดแบบพรานซิสไก้มาแทบทุกกระเปียด มณีจันทร์ถึงกับถอนหายใจเมื่อเห็นสภาพลูกชายคนโต

“อัล...”

“ครับแม่”

“เครียดเรื่องงานหรือลูก”

“นิดหน่อยครับ” เจ้าของน้ำเสียงเข้มตอบพลางทิ้งตัวลงบนโซฟานุ่ม เป็นจังหวะเดียวกับที่ฟรานซิสโกเดินออกมาจากห้องทำงาน

“นั่นไปพุดกับหมาที่ไหนมาล่ะอัล”

“ทำไมพุดแบบนั้นล่ะคะคุณฟรานซิส ลูกกำลังเครียดอยู่นะ” มณีจันทร์เอ็ดสามีไม่จริงจังนัก แล้วหันมาหาลูกชาย “ว่าไงอัล มีเรื่องใหญ่อะไรหรือเปล่า”

“เรื่องค้าอาวุธนี่แหละครับ มีปัญหานิดหน่อย พอดีมีกลุ่มคนไม่ต้องประสงค์อยากได้อาวุธของเรา แต่ผมไม่ขาย มันก็เลยพยายามก่อกรวน”

“ใคร” อดีตนักค้าอาวุธสงครามถามเสียงหึงมอย่างลึมตัว จนกรรยาต้องส่งสายตาปราโม

“อาร์มันโด ซานโตสครับ”

“นั่นมันเจ้าพ่อยาเสพติดรายใหญ่ของโบลิเวียนี้ครับ” เซสก์ร้องเสียงหลง

“ใช่ มันมีเครือข่ายอยู่ในอเมริกากลางด้วย อยู่ในคอ스타ริก้ากับปานามา รวมทั้งเครือข่ายในยุโรปอย่างรัสเซีย”

“แล้วมันพยายามจะทำอะไร” คนเป็นพ่อถามบ้าง

“พยายามดิสเครดิตเรากับพวกลูกค้ารายเล็กๆ ครับ หว่านอาวุธปืนที่ขายให้ลูกค้ารายเล็กนั้นคนละมาตรฐานกับที่ส่งให้กองทัพสหรัฐฯ แต่ตอนนี้ยังไม่เป็นไร ผมยังคุมไว้ได้” อัลเบอर्टได้เอ่ยออกมาเพื่อให้คนฟังมั่นใจว่าเขาทำได้จริงๆ

เดิมที ฟรานซิสโกอินดัสตริส ที่พ่อบริหารจะเน้นไปที่เครื่องบินรบประเภทบินขับไล่และขีปนาวุธบางส่วนเท่านั้น แต่เมื่อส่งต่อกิจการมาให้

อัลเบอर्टได้ ชายหนุ่มก็เพิ่มอาวุธสงครามสำหรับลูกค้ารายเล็กแบบเต็มอัตรา ซึ่งทำให้เกิดความวุ่นวายจากลูกค้าไม่พึงประสงค์ ดีที่อัลเบอर्टได้เด็ดขาดและเอาจริงไม่ต่างกับฟรานซิสโก้ จึงสามารถควบคุมและบริหารงานฟรานซิสโก้ในดัสตริสให้อยู่ในจุดสูงสุดได้เหมือนเดิมทุกประการ

ระหว่างที่ทุกคนกำลังคุยกันอย่างเคร่งเครียด กลับมีอีกหนึ่งคนที่เขาแต่ถอนหายใจ บัณฑิตารู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนเกิน เพราะทั้งพ่อ แม่ และพี่ชายทั้งสองคน เขาแต่นั่งคุยกันราวกับว่าเธอไม่ได้อยู่ตรงนี้ บัณฑิตาไม่รู้เลยแม้แต่่น้อยว่าพวกเขาพูดถึงใคร เธอไม่รู้จัก อาร์มันโด ซานโตส และไม่มีความอดทนพอที่จะทนฟังด้วย

บัณฑิตาถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเดินกระแทกเท้าออกไปราวกับต้องการบอกให้รู้ว่าเธอก็มีตัวตน แล้วก็ได้ผลเมื่ออัลเบอर्टได้ถามเธอ

“แบลร์ จะไปไหนนะ”

“จำได้แล้วหรือคะว่าหนูยังอยู่ในห้องด้วยนะ”

“จำได้ แล้วน้องก็ต้องจำด้วยนะว่าพรุ่งนี้พี่มีประชุม อย่าให้ข้าละน้องรัก”

“อัล!” บัณฑิตาแหวเสียงดัง ก่อนจะเดินขึ้นชั้นบนด้วยความรู้สึกเสียหน้านิดๆ ที่ไม่มีใครสนใจว่าเธอกลัวใจเรื่องงานแต่งงานของวรวรรณ และเซอลินแค่ไหน ไหนจะสื่อบันเทิงต่างๆ ในสเปนประคิมข่าวลือเลียนที่เธอถูกคู่หมั้นนอกใจ ซึ่งทำให้คุณหนูอารมณ์ร้ายหัวเสียมากยิ่งขึ้นอยู่ตรงนี้ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินหนีวงสนทนาของครอบครัว เพราะเธอช่วยอะไรไม่ได้อยู่แล้ว

น้องเล็กสุดในบ้านเดินหายไปจนลับสายตาแล้ว แต่ท่าทางกระเจ้ากระงอของเธอทำให้พี่ชายทั้งสองส่ายหน้าอย่างปลงๆ เพราะไม่รู้จะหาอย่างไรให้บัณฑิตาเลิกทำตัวแบบนี้เสียที บัณฑิตาก็อายุไม่น้อยแล้วแต่ยังทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ไม่เคยรับผิดชอบอะไรได้แม้แต่อย่างเดียว ทำให้เขาเป็นห่วงบัณฑิตาเหลือเกิน กลัวว่าถ้าไม่มีพวกเขา

แล้วเธอจะอยู่ได้อย่างไร

“ลีน่า ขึ้นไปดูเบลล์หน่อยไป” อัลเบอร์ตได้สั่งสาวใช้ประจำตัว บัณฑิตา แม้พยายามไม่สนใจเพราะอยากให้น้องสาวเพลๆ นิสัยแสนเอาแต่ใจ แต่สุดท้ายก็อดใจอ่อนไม่ได้อยู่ดี บัณฑิตาเป็นจุดอ่อนเดียวของเขาเลยก็ว่าได้

“ตามใจกันเข้าไปนะอัล” ฟรานซิสก็ถอนหายใจ เช่นเดียวกับ มณีจันทร์และเซสก์ที่ส่ายหน้าอย่างจนใจ พวกเขารู้ว่าอัลเบอร์ตได้ทั้งรักและตามใจน้องสาวมากแค่ไหน คนเป็นพ่อแม่ดีใจด้วยซ้ำที่เห็นลูกๆ รักกัน แต่ยิ่งนานวันก็ยิ่งเครียด เพราะบัณฑิตาหลงระเริงว่ามีคนหนุนหลัง อยากทำอะไรก็ทำและไม่คำนึงถึงความรู้สึกใคร

“นี่ผมควรจะทำยังไงกับน้องดีครับแม่ อยากเด็ดขาดให้มากกว่านี้ แต่พอเห็นตาใสๆ ของเบลล์แล้วผมก็ทำไม่ลง”

“สักวันน้องจะดีขึ้น ถ้าเจอคนที่แท้จริงสำหรับเบลล์”

“คงจะมีพรอครับแม่” เซสก์ประชด บัณฑิตาอายุยี่สิบหกปีเต็มแล้ว แต่ยังไม่ได้เรื่องอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว

“เราต้องเชื่อและศรัทธานะลูก เมื่อก่อนพ่อก็ไม่คิดว่าจะหยุดที่ใครง่ายๆ จนกระทั่งมาเจอแม่” ฟรานซิสก็เอ่ยขึ้นบ้าง

“ผมก็หวังว่ายายน้องจะเจอสักทีนะครับ” พี่ชายคนรองยิ้มช้าๆ เขาไม่เชื่อเรื่องนั้นเลยสักนิด บัณฑิตาชอบเข้าสังคมไฮโซ แต่เธอก็ไม่มีเพื่อนที่จริงใจสักคน ถ้าไม่ไปออกงานสังคม บัณฑิตาก็จะอยู่แต่บ้าน อ่อนพ่ออ่อนแม่ และพี่ชายไปวันๆ แม้จะเข้าสำนักงานแทบทุกวันแต่ บัณฑิตาก็ไม่ได้รับผิดชอบอะไรสักอย่าง

เซสก์ยกไหล่แล้วเดินขึ้นชั้นบน เขาพยายามเตือนอัลเบอร์ตได้ตั้งแต่เด็กว่าตามใจบัณฑิตามากๆ จะเสียคนเข้าสักวัน ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักน้อง แต่เขาไม่อยากเห็นน้องสาวเพียงคนเดียวต้องเป็นแบบนี้ตลอดชีวิต

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอขึ้นไปดูน้องนะครับแม่”

“แนใจนะอัลว่าจัดการเรื่องอาร์มันโดไม่ให้มันป่วนงานเราได้”
คนเป็นพ่อถามย้าเพื่อความมั่นใจ

“แน่นอนครับ เรื่องนั้นพ่อไม่ต้องห่วง ผมระวังตัวอยู่แล้ว”

“จันก็ดี” ฟรานซิสก็พยักหน้าให้บุตรชาย อัลเบอร์ตี้ยิ้มนิดๆ แต่
เพราะหน้าตาไร้อารมณ์อันยากของเขาทำให้ดูเหมือนแยกเขี้ยวมากกว่า
เขาเดินขึ้นไปขึ้นบนและตรงไปยังห้องนอนน้องสาว แล้วก็เป็นอย่างที่คาดไว้ อัลเบอร์ตี้ได้เห็นร่างบอบบางของเมลีน่ายืนหน้าจิตเจียนอยู่
หน้าประตูห้องนอนบัณฑิตา จะเข้าก็เข้าไม่ได้

“คุณหนูไม่ยอมเปิดประตูค่ะคุณอัล” สาวใช้รีบรายงานโดยไม่
เงยหน้าขึ้นมองอัลเบอร์ตี้แม้แต่นิดเดียว เพราะเกรงสายตาดูกับไบหน้า
โหดๆ ของอัลเบอร์ตี้

“มีอะไรก็ไปทำเถอะลิน่า เดียวฉันจัดการเบลล์เอง”

“ค่ะ”

นักค้าอาวุธหนุ่มมรจนสาวใช้พันสายตาแล้ว จึงเคาะประตู
บานใหญ่สองสามครั้งแล้วเอ่ยเรียก “เบลล์ นี่พี่เอง เปิดประตูด้วย”

“...”

“เบลล์...”

“จำได้ด้วยหรือคะว่ามีน้องอยู่ด้วยนะ” คนเป็นน้องถามเสียงแหลม
พลางกระซกประตูเปิดอย่างแรง ไบหน้าสรวลงามองจ้าจนคนมองได้แต่
ถอนหายใจ

“ให้พี่เข้าไปได้ไหม”

“แล้วหนูห้ามพี่ได้ไหมล่ะอัล” เธอกระเจ้ากระงอด

“แน่นอนว่าไม่ได้” เจ้าของน้ำเสียงเข้มเดินเข้ามาในห้องที่ตกแต่ง
เป็นสีชมพูหวานทั้งห้องแล้วปิดประตูให้เรียบร้อย ขณะที่เจ้าของห้องเดิน
กระแทกเท้าไปนอนคว่ำหน้าบนเตียง จนคนเป็นพี่ได้แต่ส่ายหน้า
อย่างระอา รู้สึกกลัดกลุ้มที่นางฟ้าแสนสวยของเขานับวันจะเหมือน

นางมารเข้าไปทุกที่ ร่างสูงใหญ่นั่งลงข้างน้องสาวแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่ไม่เคยมีใครได้ยินยกเว้นบัณฑิตา “เป็นอะไรไปอีกน้องเบลร์”

“หนูไม่ได้มีความสำคัญนี่คะ พี่ๆ ทำงานไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงหนูหรอก”

“เบลร์” น้ำเสียงของอัลเบอर्टได้เข้มข้นจนคนที่เอ่ยประชิดประชันต้องรีบหุบปากทันที

“ก็...หนูไม่รู้จะช่วยอะไร ก็เลยขึ้นมาเท่านั้นแหละ”

“แน่ใจนะ”

“โอ้...อัล พี่ก็รู้ว่าหนูมีเรื่องกวนใจอยู่แค่เรื่องเดียว แล้วก่อนหน้านี้ที่จะมา พ่อกับแม่ก็บอกเรื่องงานแต่งงานของเว แต่หนูไม่อยากไป”

“ทำไมล่ะ”

“พี่จะให้หนูไปดูเขามีความสุขกันทั้งที่ถูกต้องเนี่ยนะ” บัณฑิตาร้องเสียงหลง ให้ตายอย่างไรเธอก็ไม่ไปเด็ดขาด คนอย่างบัณฑิตาจะไม่ยอมเสียหน้าและเป็นตัวตลกให้พวกแมคอีเซอร์หัวเราะเยาะแน่ๆ

“นี่พี่ถามจริงๆ นะเบลร์ น้องรักชอบเวตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็ไม่ได้รักหรอกอัล” เธอถอนหายใจ “แต่พี่อย่าลืมว่าเวเป็นคู่หมั้นหนูตั้งแต่เด็ก แล้วเขาเปลี่ยนใจนะอัล เขาไม่รู้สึกลืดยลเยเหวที่ทิ้งหนู”

“เขาคิดกับเราเหมือนน้องนี่เบลร์”

“แต่หนูเสียหน้านะอัล”

“แค่เรื่องเสียหน้าเนี่ยอะ” อัลเบอर्टได้ถามอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

“ใช่ แล้วอย่าได้คิดว่ามันไร้สาระนะอัล พี่ลองคิดดูเถอะ ถ้ามีใครหักหน้าพี่ พี่จะทำยังไง เท่าที่หนูจำได้ พี่ไม่เคยปล่อยไว้สักคนเลยนะ”

“แล้วน้องจะทำยังไง บ้านอาชิฟก็เป็นเหมือนญาติสนิท” อัลเบอर्टได้ถามอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ เขาเป็นอย่างนี้น้องสาวพูดนั้นแหละ เจ้าพ่ออาวุธสงครามแบบเขาไม่เคยปล่อยให้คนที่คิดจะมารุบคมได้อยู่อย่าง

สุขสบายแน่ๆ และเหมือนบัณฑิตาจะได้นิสัยแบบนี้ของเขาไป ติดอยู่ที่
คูรถถีของเธอนั้นเปรียบเสมือนญาติสนิทก็ไม่ปาน

คนโดนถามได้แต่ชักสั่นหน้าครุ่นคิดอยู่นานสองนาน ไข่ว่าเธอจะ
คิดว่าควรรหยุดแค้นวรวรรธ ตรงกันข้าม บัณฑิตากำลังคิดถึงสิ่งที่ไฉน
พี่ชายและพ่อแม่คุยกันเมื่อครู่ รวมทั้งงานแต่งงานที่กำลังใกล้เข้ามา

“น้องกำลังคิดอะไรอยู่นะเบลล์” อัลเบิร์ตได้ถามอย่างไม่ค่อย
ไว้วางใจ เมื่อเห็นสีหน้าที่กระเดียดไปทางเจ้าเล่ห์ของน้องสาว สัญญาณ
อันตรายเตือนเขาทันทีที่เห็นรอยยิ้มนั้นปรากฏบนใบหน้าจิ้มลิ้ม

“พี่มีบ้านพักตากอากาศที่คอสตาริกาไซ์ไหมอัล”

“ก็ใช่...แล้วไง”

“งานแต่งงานมีขึ้นอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า ถ้าอย่างนั้นก็มีเวลา
เตรียมตัว” เธอไม่สนใจจะตอบพี่ชายสักนิด เพราะจดจ่ออยู่กับแผนการ
ของตัวเอง

“เบลล์ พี่ถามว่าน้องคิดจะทำอะไร”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกค่ะ”

“เบลล์...” คนเป็นพี่ลากเสียงเข้ม แต่คราวนี้บัณฑิตาไม่ได้เกรง
กลัว เธอกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหนียวหนำย เรื่องอื่นเธออาจจะกลัวเขา
ทว่าศักดิ์ศรีมันค่าพอจนเธอไม่สนใจอารมณ์ของพี่ชายแม้แต่บ่อย

“อย่าทำเสียงแบบนั้นได้ไหมอัล หนูไม่ได้คิดจะทำอะไรเสียหน่อย”

“พี่ไม่เชื่อหรอก” แคเห็นแววตาเจ้าเล่ห์ซุกซนของบัณฑิตา ต่อให้
เธอไปสาบานหน้าโบสถ์หรือต่อหน้าบาทหลวงทั้งคณะ เขาก็ไม่คิดจะเชื่อ
เด็ดขาด

“โออัล เชื่อหนูเถอะ หนูไม่ได้คิดจะทำร้ายพวกนั้นหรอก”

“แล้วถามเรื่องบ้านพักที่คอสตาริกาทำไม” คนเป็นพี่กอดอกมอง
น้องสาวด้วยแววตาคมกริบ

“ก็...หนูคิดว่าจะไม่ไปงานแต่งงานของเว เลยจะไปอยู่บ้านพัก

ตากลากของอัลที่คอสตาริกา หนูจะไม่ไปงานแต่งงานของเวเพื่อให้เวรู้สึกผิดและมาง้อหนูงั้นคะ”

“ว่าไงนะ!” เจ้าพ่ออาวุธสงครามหนุ่มตวาดก้อง ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยินแม้แต่คนเดียว เขารู้ว่าน้องสาวเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นและทริฐ แต่ก็คิดว่าบัณฑิตาจะเอาจริงเอาจังได้ถึงเพียงนี้ ทั้งที่ไม่ได้รักใคร่วรวรรธแม้แต่หน่อย เขาไม่อยากจะคิดเลยว่าถ้าคนคนนั้นเป็นคนที่บัณฑิตามีใจให้ เธอจะทำได้ขนาดไหน

ถึงกับล้งมงานแต่งงานของคนอื่นเนี่ยนะ!

ใบหน้าดุโหดสะบัดพริตทันทที่ ต่อให้เขารักน้องสาวแค่ไหนแต่ถ้าเธอคิดจะทำลายคนอื่นแบบนี้ เขาก็ทนไม่ได้เช่นกัน

“ไม่มีทางเด็ดขาดเบลล์”

“โออัล นะๆ ช่วยกันหน่อยสิ หนูบอกแล้วว่าไม่ได้คิดจะทำร้ายทั้งเวและเซอลีน ก็แค่อยากให้เวรู้สึกผิดที่ทำให้หนูเสียหน้า จะได้รู้ว่าไม่ควรทำกับหนูแบบนี้”

“มันไร้สาระนะเบลล์” อัลเบอร์โต้เอ่ยเสียงเย็นชา รู้สึกผิดหวังกับความคิดของน้องสาวและรู้สึกผิดเหลือเกินที่ตามใจจนน้องเสียนิสัยคิดจะทำร้ายได้แม้กระทั่งคนที่กำลังแต่งงานกันอยู่แล้ว

“แต่ว่าอัล...”

“พี่ม้งานต้องทำอีกเยอะ ไม่มีเวลากับเรื่องไร้สาระของเธอหรอกนะแล้วพี่ก็ห้ามเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นโดนตีแน่ อย่าคิดว่าพี่จะไม่กล้าทำโทษเธอนะ” เขามองน้องสาวด้วยหางตา ความรู้สึกผิดกัดกินจิตใจของเขาอยู่ตลอดเวลาและไม่มีทีท่าว่าจะลดลง ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าน้องสาวจะเป็นได้ถึงเพียงนี้ และถ้าจะโทษใครสักคน คนคนนั้นก็ต้องเป็นเขาที่ทั้งรักทั้งตามใจจนบัณฑิตาร้ายกาจได้ถึงเพียงนี้

อัลเบอร์โต้ลุกขึ้นแล้วออกจากห้องบัณฑิตาทันที ทั้งให้คนเป็นน้องได้แต่มองตามอย่างไม่เข้าใจ ทั้งที่เวลาเธอขออะไรก็ไม่เคยถูกปฏิเสธ

สักครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่อัลเบิร์ตได้โมโหเธอขนาดนี้ ซึ่งเป็นความผิดของใครไปไม่ได้ นอกจาก วรวรรธ แมคอีเซอร์ อดีตคู่หมั้นที่ทิ้งเธอไปแต่งงานกับคนอื่น!

รุ่งเช้าของวันถัดมา บัณฑิตารีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวให้ เรียบร้อยทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น เมื่อคืนหญิงสาวนอนไม่หลับเพราะมัวแต่คิดถึงแผนเอาคืนอดีตคู่หมั้น ในเมื่อพี่ชายไม่สนับสนุน เธอก็ไม่้อ เธอมีเงิน คนของเธอก็มี จึงไม่กลัวอันตรายที่อาจเกิดขึ้น คนของอัลเบิร์ตได้แต่ละคนล้วนแต่มีฝีมือทั้งนั้น ดังนั้นภัยอันตรายต่างๆ จึงตัดออกไปได้เลย เรื่องนี้มันเรื่องของศักดิ์ศรีล้วนๆ

คุณหนูจะลองขี้น้ำออกไปนอกห้องนอนเมื่อถึงเวลาที่เมลีน่าจะต้องเข้ามาปลุกและเตรียมน้ำสำหรับอาบให้ ไม่นานนักเมลีนาก็เดินมาถึง สาวใช้มีสีหน้าตกใจราวกับเห็นผีที่เห็นคุณหนูของเธออาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้ว ใบหน้าซีดขาวของเมลีน่าฉายแววตื่นตระหนกเพราะกลัวจะถูกดุที่ปล่อยให้คุณหนูต้องทำเองแบบนี้

“มัวยืนทำหน้าอย่างกับเห็นผีอยู่ได้ รีบเข้ามาสิ ฉันมีเรื่องให้เธอช่วย”

“คุณหนูมีเรื่องอะไรหรือคะ”

“เข้ามาก่อนสิ อยากรู้ให้คนมาแอบฟังหรือไง”

“ค่ะ” เมลิน่ากระวีกระวาดเข้ามาในห้องทันที ไม่อยากขัดใจให้คุณหนูอารมณ์ร้ายออกฤทธิ์ออกเดช เพราะสุดท้ายแล้วเธอนั่นแหละที่จะต้องรองรับอารมณ์ของบัณฑิตา

“เรื่องนี้จะต้องเป็นความลับนะ ห้ามบอกใครเด็ดขาด แต่ยกเว้นซาปัสามีของเธอก็ได้ ฉันต้องการคนคอยประสานงานนิดหน่อยนะ”

“คุณหนูคิดจะทำอะไรหรือคะ”

“ไม่มีอะไร ฉันแค่จะไปบ้านพักตากอากาศที่คอสตาริกา เธอกับ

ซาบีไปเตรียมบ้านให้หน่อย เอาให้พร้อมๆ เลยนะ ส่งคนของเราไป
สักสาม...ไม่ๆ ส่งไปห้าคนเลยดีกว่า หาสาวใช้ไว้ให้ด้วย ไปหาที่นั่นนะ
อย่าเอาคนที่ไป

“ดิฉันไม่ต้องไปด้วยหรือคะคุณหนู” เมลินามีสีหน้าแปลกใจ
ไม่น้อย เพราะเวลาบัณฑิตาจะไปไหน เธอจะต้องรับเคราะห์เสียทุกครั้ง

“เอาน่า ไม่ต้องถามมาก เอาตามที่คุณบอกแล้วกัน”

“ทำไมคะ!” คนฟังร้องเสียงหลง ไม่เข้าใจแผนแสนพิลึกพิลั่นของ
คนเป็นนายแม่แต่น้อย

“บอกให้ทำอะไรก็ทำตามเถอะน่า หรืออยากโดนไล่ออก!”

“ไม่ค่ะๆ ดิฉันจะทำตามที่คุณหนูบอกค่ะ” สาวใช้พยักหน้าทั้งที่
ใบหน้ายังคงซีดเผือด

“ดีมาก”

“แล้วคุณหนูจะไปเมื่อไหร่คะ”

“ให้ฉันเตรียมเรื่องเดินทางก่อน คงสักอาทิตย์หน้ามั้ง ก่อนหน้านั้น
เธอไปเตรียมบ้านพักได้เลย ให้ซาบีไปทำก็ได้ เธอจะได้อยู่กับฉัน ฉัน
ไม่อยากให้อัลลิดิสเกิด” บัณฑิตายัมเจ้าเล่ห์ งานนี้วรรรธจะต้องรู้สึกลึก
ที่ทำแบบนี้ เชื่อเถอะว่าเธอจะเอาคืนทั้งอดีตนาวิกโยธินหนุ่มและเจ้าสาว
ของเขาให้น่าดูทีเดียว

2

หัวหน้า DEVGRU

สองสัปดาห์ผ่านไป

‘บางครั้งการยืนอยู่บนผาสูงยังไม่น่ากลัวขนาดนี้เลยจริงๆ!’

นี่คือสิ่งที่อยู่ในสมองของนายทหารกล้าผู้ไม่เคยเกรงกลัวความตาย เขาเคยผ่านวินาทีเฉียดตายมาแล้วสารพัดรูปแบบในแต่ละภารกิจ เคยแม้กระทั่งถูกปืนจ่อหัว แต่นั่นยังไม่น่าสะพรึงเท่าที่ต้องถอดชุดปฏิบัติการแล้วสวมสูทสีดำเรียบร้อย ปลดไรเฟิลและปืน M4 คู่มือมาติดดอกไม้ที่อกเสื้อ เพื่อทำหน้าที่เพื่อนเจ้าบ่าวให้ เคลย์ตัน รูล หนึ่งในสมาชิกซีลทีมหก

“ทำหน้าที่ดีี่ๆ หน่อยสิวะไอ้ผู้กอง” เคลย์ตัน รูล พุดเสียงระรื่น พลางกระซิบข้างคนหน้ามุดเบาๆ ยิ่งเห็นก็ยิ่งขำทำที่อิหลักอิเหลื่อของหัวหน้าที่มียังหนุ่ม

ทว่าคนถูกแซวไม่ได้ตอบโต้ ดวงตาคู่คมดุของเขามองชุดสูทสีดำเรียบร้อยของตัวเองด้วยความรู้สึกแปลกๆ ไหนจะดอกไม้ตรงอกเสื้ออีก นิตินทรีย์เคยใส่สูท แต่เขาไม่คุ้นกับการเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวมากกว่า

“เลิกแซวผู้กองเถอะไอ้เคลย์” ไมเคิล หนึ่งในซีลทีมหกพุดขึ้น

“ก็คนมันไม่เคย แถมทีมเราก็จึงจะมีนายที่แต่งงานออกไปก่อน”
เกรกอรีสลับสนุน

“แต่น้องสาวผู้กองเพิ่งจะแต่งงานนะโว้ย” เสียงทะเล้นของชาร์ลีดั่งขึ้น ซึ่งศีรษะของเจ้าตัวยังพันผ้าพันแผลไว้เกือบครึ่ง แต่ก็ยังมีแก้มเฝ้ามองงานแต่งงานของเพื่อน

“ตอนนั้นผู้กองเพิ่งกลับจากภารกิจ แถมยังเป็นเจ้าภาพด้วยนะ ไม่ใช่เพื่อนเจ้าบ่าวแบบตอนนี้หว่า” โธมัสเอ่ยขึ้น

“หรือว่าผู้กองจะเป็นโรคกลัวผู้หญิงวะ” เจสันหัวเราะก๊ากทันที

“ฉันว่าผู้กองเบื่อพวกนายวะ” เจ. ที สมาชิกอีกคนที่พูดน้อยที่สุดเอ่ยขึ้นบ้างหลังจากเสียบอยู่บนาน ซึ่งทำให้คนอื่นๆ ในทีมถึงกับถลึงตามองอย่างตกใจ พวกเขาไม่ได้โกรธแต่ไม่อยากเชื่อมากกว่าที่ได้ยินเจ.ที พูด

คนตกเป็นประเด็นยังไม่ได้ตอบโต้ลูกทีมของตัวเองเพราะมัวแต่พะวงกับชุดสูท เหตุผลที่เขาทำหน้าแบบนี้ก็อย่างที่ลูกทีมแต่ละคนพูด นิติธรรมไม่มั่นใจเลยเวลาไม่ได้สวมชุดปฏิบัติการที่จะต้องมีทั้งกระสุนปืนและปืนขนาดต่างๆ และการต้องวางอาวุธเพื่อใส่สูทนั่งอยู่ในงานแต่งงานก็ไม่ใช่เรื่องน่าฝันถึงแม้แต่นิดเดียว ไม่นับเรื่องเพื่อนเจ้าสาวและแขกหรือผู้หญิงที่ขม้ายตามองอย่างเชิญชวน

เรือเอก นิติธรรม แมคอีเซอร์ มองลูกน้องที่มองเขาด้วยสายตาประหลาดๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าพวกนายจะสนใจเรื่องของฉันขนาดนี้น่าจะเอาเวลาไปเช็กสมองที่โรงพยาบาลดีกว่าไหม เผื่อว่าจะกระทบกระเทือนจากภารกิจแบบชาร์ลี”

“ใช่เลยวะไอ้ผู้กอง แต่ฉันสบายดีนะ ก็แค่โดนยิงเฉยๆหว่า” ชาร์ลีเถียงสุดใจ

“แล้วยังจะพยายามแบกสังขารมาอีกหรือวะ กลับไปนอนไปชาร์ลี” เกรกอรีเอ่ยปากได้

“ถ้าจะโทษนายต้องโทษไอ้เคลย์ วันมีเป็นร้อยเป็นพัน แต่มันเลือกแต่งงานหลังภารกิจแค่สี่วัน ดินะที่ลาได้ยกทีม”

“จริงวะชาร์ลี งานนี้ไอ้เคลย์ผิดเต็มประตู เพราะเดี๋ยวผู้กองต้อง

รีบกลับไปงานแต่งงานพี่ชายด้วย ใช้ปาววะผู้กอง” ไม่เคิลกระหึ่มยิ้มย่อง

“เออ” นิติธรรมคำราม เบื่อเวลาที่ลูกทีมเถียงกันเหลือเกิน ถ้าเป็นเวลาอื่นเขาอาจมีอารมณ์เล่นด้วย แต่ตอนนี้เขาไม่รู้สึกแบบนั้นเลย ไหนจะเสียงแซวน่ารำคาญจากเพื่อนๆ และเพื่อนเจ้าสาวคนหนึ่งที่กำลังเดินตรงมาหา

สายตาของเธอจับจ้องอยู่ที่ร่างสูงใหญ่คล้ามแดดของนิติธรรม แล้วแนจคนอื่นยิ้มพอใจ เพราะพวกเขาอยากจะทำให้หัวหน้าคนเก่งมองผู้หญิงเสียบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ทำงานและชุกอยู่กับลูกปืน

“เดี๋ยวละคะ” เสียงหวานปานระฆังแก้วของสตรีร่างโปร่งบางดังขึ้น ด้านนิติธรรมจำไม่ผิด เธอชื่ออลิซาเบธ เป็นเพื่อนเจ้าสาวของเคลย์ตัน

เขาจำต้องหมุนตัวกลับมาทั้งที่เดินหนีไปได้แล้วถึงสามก้าว ไม่ใช่ว่าเขาไม่สนใจผู้หญิง แต่เธอดูน่ารักและอ่อนหวานเกินไป เหมาะจะเป็นแม่ของลูกของผู้ชายที่เหมาะสมกับเธอมากกว่าจะมารองรับอารมณ์ดิบที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้มาดสุภาพเย็นชา และตอนนี้เขาไม่ได้ต้องการแม่ของลูก หรืออยากมีครอบครัวอยู่ข้างหลัง สิ่งที่ต้องการตอนนี้คือที่ระบายเท่านั้น

“ครับ”

“ตอนนี้มีงานเลี้ยงนะคะ เพื่อนๆ ของคุณก็กำลังสนุกกับงานเต้นรำ เอ่อ...คือว่า ทำไมคุณไม่เข้าไปในงานล่ะคะ” เจ้าของเสียงหวานถามขึ้น ขณะที่ใบหน้าของอลิซาเบธก็แดงขึ้นเรื่อยๆ ไม่บอกก็รู้ว่าเธอทั้งเขินอาย และสนใจเขาพร้อมๆ กัน เพียงแต่ชายหนุ่มไม่มีอารมณ์ใดๆ ที่นั่นแหละ

“ผมคิดว่าผมมี...”

“นี่ผู้กอง!” เจสันทะเล่กลางปล้อง พร้อมกับที่ร่างล่ำบึกผิวออกขาวเหลืองของเจ้าตัวแตรกกลางระหว่างทั้งสอง “ทำไมไม่ไปกับอลิซละ ไอ้เกริกมันกำลังวาดลวดลายอยู่บนฟลอร์นะ ที่จริงผู้กองน่าจะไปสนุกด้วยกัน เลิกทำหน้าที่ได้แล้วนะ เราเพิ่งกลับจากภารกิจนะ หาความสุข

ใส่ตัวบ้าง”

“แต่...” นิติธรรม์อยากปฏิเสธ ทว่าเมื่อเห็นหน้าตาที่เปี่ยมไปด้วยความหวังแล้วก็ทำไม่ลง เธอน่ารักเกินไปและเหมือนน้องสาวของเขา มากเสียด้วย มองที่ไรก็มักจะคิดถึงน้องสาว สุดท้ายนิติธรรม์ก็จำต้องพยักหน้า ยื่นมือออกไปข้างหน้าอย่างที่สุภาพบุรุษพึงกระทำ

สาวสวยยิ้มหวานทันที เธอวางมือลงบนมือของเขาและปล่อยให้ชายหนุ่มพาเข้าสู่ฟลอร์เต้นรำที่มีเสียงไวโอลินคล้าคลอเป็นบทเพลงช้าๆ แสงโรแมนติก อลิซาเบธยิ้มชื่นทันทีที่มีมือหากร้านของนิติธรรม์แตะเอวเธอ แล้วดึงรั้งเธอให้เข้าไปอยู่ในอ้อมกอดเขา ดวงหน้าขาวใสขึ้นสีเรื่อ น้ามอง ขณะเจ้าตัวโอบล้าคอแข่งแกร่งเอาไว้

“ฉันเดินรำไม่ค่อยเก่งค่ะ” เธอยิ้มเอียงอายเพราะเหยียบเท้าเขาอย่างจัง แต่นิติธรรม์ก็ยังยิ้มสุภาพ ชัดกับหน้าตาจริงๆ

“เรื่องนั้นเป็นหน้าที่ของสุภาพบุรุษครับ”

“ฉันสังเกตว่าคุณไม่ค่อยยิ้มเลยตั้งแต่เช้า ไม่ทราบว่ามีเรื่องไม่สบายใจหรือเปล่าค่ะ”

“ผม...”

“แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว...ไม่ต้องตอบก็ได้ค่ะ ฉันนี่แค่จริงใจที่เข้าชี้คุณแบบนี้”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกครับ พอดีผมไม่คุ้นกับชุดสูทสักเท่าไร”

“ไม่คุ้นกับสูทหรือคะ” อลิซาเบธถามเสียงสูง ใบหน้าเธอฉายแววประหลาดใจและไม่อยากจะเชื่อ จะเป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะไม่คุ้นเคยกับสูท เพราะเขาทั้งสูง หล่อ และดูดีเหลือเกินในชุดนี้

“ครับ ผมถนัดเครื่องแบบทหารเรือสีขาวหรือไม่กี่ชุดตอนปฏิบัติภารกิจมากกว่า”

“ฉันนึกไม่ออกเลยจริงๆ ค่ะ”

“ดีแล้วละครับ เวลาผมใส่ชุดปฏิบัติภารกิจมันไม่ได้ดูดีหรอก มีแต่

คนบอกว่าปาเถื่อน”

“ทีมซีลใช้ไหมคะ พอดีว่าจูเลียบอกฉัน” เธอหมายถึงเพื่อนสนิทที่เป็นเจ้าสาววันนี้

“ครับ” นิติธรรมรับคำ ก่อนจะยกแขนขึ้นสูงเพื่อให้เธอหมุนตัวเข้าหาเขาตามจังหวะเพลง แม้ว่าจะเดินรำกันมาได้สักพัก แต่อลิซาเบธก็ยังเงินอายอยู่ตลอดเวลา

“คุณอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“เอาเป็นว่าไม่รู้จะดีกว่าครับ รู้แค่ว่าเป็นซีลทีมใดทีมหนึ่งก็พอ” มันเป็นความลับเพื่อความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่และครอบครัว และเขาก็ไม่อยากให้หญิงสาวในอ้อมกอดตกใจกลัว จึงสงขรอยิ้มบางๆ ไปให้ เท่านั้นแหละอลิซาเบธก็น้ำแดงทันที

นายทหารเรือหนุ่มยังทำหน้าที่คู่เต้นรำที่ดี แม้ใจกำลังคิดอีกอย่างต่อให้เป็นเด็กอมมือก็ดูออกว่าท่าทีของอลิซาเบธที่มีต่อเขาหมายความว่าอย่างไร เธอชอบเขาและสนใจเขา แต่เขาไม่สามารถรับไมตรีจากเธอได้จริงๆ ตอนนี้เธออาจไม่รู้ว่าเขาทำงานอะไร แต่เมื่อไรที่ารู้ เธออาจหวาดกลัวและแผ่นแนบไปเลยก็ได้ เพราะชื่อเสียงทั้งอดีตและปัจจุบันของซีลทีมหกไม่ได้สวยงามมากนัก ทั้งเรื่องฟ้องร้องถึงการทำงานที่บ้าระห่ำและเป็นตัวอันตรายของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา

เขานำหญิงสาวในอ้อมกอดเต้นรำจนกระทั่งจบไปสามเพลง และรู้สึกถึงสายตาทุกคู่ที่มองพวกเขาอยู่นานสองนาน นิติธรรมจึงดึงเธอเข้ามาในอ้อมกอดแล้วกระซิบที่ใบหู “ผมว่าเราลงกันเถอะครับ เหมือนมีคนมองเราอยู่เยอะยังงี้ไม่รู้”

“คะ” อลิซาเบธรับคำแต่โดยดี เธอวางมือลงบนท่อนแขนหนาขณะที่เขาพาไปยังได้ต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ไกลผู้คน

“เดี๋ยวผมหาเครื่องดื่มมาให้คะครับ”

“เดี๋ยวคะนอร์ดี” สาวสวยคว้าท่อนแขนแข็งแรงไว้พร้อมกับใช้

เรียวแรงทั้งหมดดึงให้เขาหันกลับมา รอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความร้อนแรง ปรากฏขึ้นบนใบหน้าหญิงสาว ก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายจู๋จุ่มด้วยจู๋จุ่ม ร้อนแรง

นิติธรรมแปลกใจไม่น้อยเพราะไม่คาดคิดว่าอลิซาเบธจะทำแบบนี้ ทั่วความปรารถนาที่ยังไม่ได้รับการปลดปล่อยมานานทำให้นิติธรรม จู๋จุ่มอย่างร้อนแรงไม่ต่างกัน และพวกเขารู้ดีว่าจะไปจบลงที่ไหน แต่ ตอนนี้นิติธรรมไม่เหลือสติอะไรอีกแล้ว ทันทีที่ความร้อนแรงแผดเผาไป ทั่วทั้งร่าง เขาก็นั่งตัวลงเล็กน้อยเพื่อซ่อนหญิงสาวไว้ในอ้อมกอดแล้วพา ไปที่รถคันที่ จู๋จุ่มหมายคือห้องพักของเขาในโรงแรมใจกลางเมือง

หลังจากงานแต่งงานของเพื่อนสนิทผ่านพ้นไป นิติธรรมก็ เดินทางกลับมาที่ไร้แมคเคย์เซอร์ เขายืนอยู่บนเนินดินขนาดใหญ่หน้าบ้าน บนภูเขา ดวงตาคู่คมทอดมองท้องทุ่งเบื้องล่าง แม้ว่าสายตาจะจับจ้อง อยู่ที่ต้นไม้ใบหญ้าที่ปลิวไสวไปตามแรงลม ทว่าสมองกลับคิดถึงเรื่อง เมื่อสามวันก่อนในงานแต่งงานของ เคลย์ตัน รูล ตอนนั้นเขาเดินร่ำกับ อลิซาเบธ และสุดท้ายก็ไปจบลงที่เตียง แม้จะไม่ใช่เรื่องที่เหนือความ คาดหมาย แต่ก็ไม่อยากให้เรื่องดำเนินไปแบบนั้นจริงๆ

เรือเอกนิติธรรมถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาหมุนตัว ตั้งใจจะเดิน กลับแต่ก็ชะงักเมื่อเห็นพี่ชายคนโตเดินมาหา

“มีอะไรหรือเปล่าพี่”

“ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกนะ พ่อแค่ให้มาตาม ตอนนี้อยู่ที่บ้าน อะลลอนโซมาหมดแล้วละ”

“เดินมาตามเพราะไม่อยากอยู่ใกล้ห้องเบลล์รี่ใช่ไหมล่ะ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงเลย” วรวรรธยิ้มสบายๆ “น้องเบลล์รี่ยังไม่มา เธอจะเดินทางมาวันงานแต่งงานนะ”

“น้องเบลล์รี่ไปไหน” ดวงตาคู่คมดุของหัวหน้าซีลหนุ่มหรือลุงทันที

อย่างสงสัย ภาพใบหน้าสวยงามแบบสาวเอเชียที่เหมือนจะได้จากแม่มาเต็มๆ ของบัณฑิตา อะลอนโซ ก้องไพศาล ลอยเข้ามาอยู่ในความคิด เธอสวยงามน่ารักอย่างที่เธอไม่อาจปฏิเสธ เสียอยู่อย่างเดียวคือเจ้าเล่ห์ ทำให้ชายหนุ่มไม่ยากข้องเกี่ยวกับ และให้เธอเป็นแค่น้องสาวเท่านั้น

“เธอไปอยู่บ้านพักตากอากาศที่คอสตาริกานะ”

“พักใจเพราะอกหักจากพีไซ์ไหมล่ะ”

“พูดไปเถอะ น้องเบลล์ไม่ได้ชอบฉันมากไปกว่าพี่ชายหรอกนะ”

นิติธรรมไม่ได้ตอบ เขาเดินลงเนินไปพร้อมกับพี่ชายคนโตแล้ว มุ่งหน้าเข้าสู่บ้านหลังใหญ่ที่สามารถจุครอบครัวของเขาและครอบครัวอะลอนโซได้อย่างสบายๆ ภาพครอบครัวที่อบอุ่นทำให้ชายผู้ได้ฉายาว่าเสืออึดยากอึดทุกครั้งที่ยามอง

“ไม่ได้เจอกันนานนะนอร์ด ทำไมยังอยู่เหมือนยังตัวใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ แบบนี้ล่ะ” เซสก์ อะลอนโซ ก้องไพศาล ลูกชายคนที่สองของครอบครัวนักค้าอาวุธสงครามตกเป็นคนแรก เซสก์เป็นคนอารมณ์ดีและเข้ากับคนง่าย ผิดกับอัลเบอร์ตี้ที่ทั้งดุทั้งโหดเสียจนไม่มีใครกล้าแหย้ม

“งานหนักล่ะมั้ง”

“มีงานที่สเปนบ้างไหมล่ะ เบื่อต้องไปสังสรรค์กับไทร์ พอดีว่ามันพูดมากไปนิด ไปกินกับคนพูดน้อยแบบนายบ้างก็คงจะดี”

“ไปลงนรกซะเซสก์ ถ้าแกไม่หุบปากละก็ฉันจะไม่พาแกไปรู้จักเพื่อนหญิงของฉันนะ” อีร์วัฒน์กระซิบซู่ และได้ผลเพราะเซสก์รีบหุบปากและเปลี่ยนเป็นยิ้มระรื่น

“เอาละๆ วันนี้พวกเราต้องร่วมแรงร่วมใจกันนะ” พี่องศา ยืนหน้าเข้ามาในห้องหลังจากออกไปดูลานที่จะใช้จัดงานแต่งงานของวรวรรณและเซอสิน หญิงสาวอึดยิ่งพินให้นิติธรรม ก่อนจะไปที่หนุ่มๆ ทุกคนในห้องชนิดเรียงตัว “พีๆ ออกมาข้างนอกหน่อยสิ พอดีฉันอยากได้แรงงานยกโต๊ะกับพวกตัวสูงมากๆ ที่จะตกแต่งช่อดอกไม้

ด้านบน”

“ทำไมไม่ใช้สามี่ของน้องสะเพรย่า” ธีรวัฒน์ชวนน้องสาว ซึ่งเธอก็ได้แต่ชักสีหน้ายุ่งแล้วถลึงตาใส่เขา

“เพราะซารีฟต้องช่วยถางหญ้าเคลียร์พื้นที่นะสิ ไม่ต้องพุดมากเลย พี่ๆ มาช่วยฉันทนหน่อย เดี่ยวฉันจะต้องพาเซอลินไปซื้อข้าวของประทีนโฉมในเมืองนะ”

“แต่ว่าพี่มีงาน...”

“ไม่ต้องหาเรื่องอู้เลยนะไทร์ ออกมาช่วยฉันได้แล้ว” อดีตสายลับสาวของซีไอเอพุดเสียงดังจนพวกพี่ๆ ต้องทยอยเดินออกไปทำเอาคนเป็นพ่อแม่ของทั้งสองครอบครัวหัวเราะออกมาเสียงดัง เพราะแม้แต่คนดูๆ อย่างอัลเบอร์ตี้และนิติธรรมยังเดินออกไปตามคำสั่งเจี๊ยบขาดของเฟื่องลดา

สถานที่จัดงานแต่งงานเป็นลานโล่งหน้าบ้านไร่แมคอีเซอร์

ลานกว้างใหญ่มีแท่นพิธีและซุ้มดอกไม้ที่ออกแบบโดยเฟื่องลดา และผู้เป็นแม่จากทั้งสองตระกูล หนู่มๆ ยกเก้าอี้มาจัดเรียงสำหรับแขกเหรื่อ รวมทั้งทางผ้าใบบังแดดและประดับตกแต่งด้วยดอกไม้สีขาวนวลพันธุ์ดุสะอาดตา เวลาเพียงแค่สองวันลานโล่งก็ถูกแทนที่ด้วยเก้าอี้ ดอกไม้ และแท่นพิธีสำหรับบาทหลวงและสักขีพยานต่างๆ นั่นเอง

เฟื่องลดายืนอยู่ข้างสามี่ ชื่นชมผลงานอย่างมีความสุข มีลูกบนหน้าท้องที่มีพยานรักของเธอกำลังเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ สมองก็นึกถึงงานแต่งงานของเธอเมื่อหลายเดือนก่อน เธอไม่ได้เป็นแม่งานเองแบบนี้ และเธอก็ไม่คิดมาก่อนว่าอดีตสายลับสาวที่เอาแต่จับปืนจะทำงานแบบนี้กับเขาได้เหมือนกัน

“คุณรู้สึกอย่างไรบ้างครับเพรย่า”

“ก็มีความสุขค่ะ” เจ้าของน้ำเสียงหวานหันไปตอบ “ฉันดีใจที่

เวกำลังจะมีความสุขค่ะ”

“ผมก็เหมือนกัน ดีใจเหลือเกินที่เซอลีนได้เจอคนดีๆ แบบพี่ชายคุณ”

“ฉันรักคุณนะคะซาริฟ”

“ผมก็รักคุณครับเฟรย่า” ชายหนุ่มจากดินแดนทะเลทรายบอกแม้ว่าจะแต่งงานกันมาหลายเดือนแล้ว แต่ทุกๆ วัน เขาก็จะพูดคำนี้ เขาจะบอกรักทุกครั้งที่มีโอกาสและตั้งใจจะบอกเธอทุกวันตราบนานเท่าที่มีชีวิต

สองสามีภรรยาเฝ้ากันอยู่อย่างมีความสุข สายตาของทั้งสองมองลานพิธีที่จะใช้ในวันพรุ่งนี้ แต่ก็เหมือนมีอะไรบางอย่างแปลกไป อัลเบอร์โต้เดินวนไปวนมาอยู่ตรงลานพิธี มือหนาของเขาถือโทรศัพท์ที่มีถาดรุ่นใหม่อันสุดอยู่และกำลังคิดว่าใครบางคนเป็นภรรยาของเขา ท่าทางของเขาจริงจังและน่ากลัวเหลือเกินในความคิดของคนที่มาอยู่

“นั่นอัลเป็นอะไรนะ ฉันไม่เคยเห็นเขาพิรุธขนาดนี้นักมาก่อนเลยจริงๆ”

“ไปดูเขาหน่อยไหมครับ”

“คุณอยู่ตรงนี้ก็ได้อะซาริฟ เดี่ยวฉันไปดูเอง คุณไปอยู่เป็นเพื่อนเซอลีนเถอะค่ะ ใกล้ช่วงเวลาพิเศษแบบนี้เธอน่าจะอยากได้กำลังใจจากพี่ชาย”

“แล้วเจอกันครับ” ซาริฟจูบหน้าผากม่นอย่างแสนรัก

“แล้วเจอกันค่ะ” อดีตสายลับสาวเดินผล่อออกไป ร่างเพรียวที่ดูเหมือนจะมีน้ำมีนวลเพราะตั้งครรภ์เดินลงมาด้านล่าง แล้วก็พนมมือไหว้กำลังเดินไปที่อัลเบอร์โต้เช่นกัน

“นั่นอัลเป็นอะไรไปนะ”

“นั่นนะสิ พี่ก็กำลังจะไปดูเหมือนกัน เห็นอาละวาดใส่โทรศัพท์อยู่นานสองนานแล้ว”

เฟื่องลดพยับหน้าเห็นด้วย เธอเดินตามนิติธรรมไปหาอัลเบอร์โต้

ที่คุยโทรศัพท์อยู่ ทว่าเมื่อไปถึงเขาก็วางสายเรียบร้อยแล้ว

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าคะอัล”

“พีคิดว่ามีนะ” เขาสบถออกมาอีกครั้งอย่างห้ามใจไม่อยู่ “บางที่งานแต่งของเว...พีอาจจะต้องกลับก่อน”

“มีเรื่องด่วนอย่างนั้นหรืออัล” นายทหารเรือหนุ่มถามขึ้น

“มีปัญหากับคูภรณ์นิดหน่อย คิดว่าจัดการได้แล้วเสียอีก ที่ไหนได้มันเริ่มเคลื่อนไหวอะไรอีกแล้ว”

“คูภรณ์ของนายหรืออัล”

“ไชนอร์ด” อัลเบอร์โต้รับคำสั่งเสียงเครียด ใบหน้าดูต้นเหี้ยมเกรียม “ถ้านายรู้จัก อาร์มันโด ซานโตส ตอนนี้น้ำมันกำลังเคลื่อนไหวและพยายามดิศเคริตงานของฉันอีกนะสิ”

“นั่นมันเจ้าพ่อค้ายาเสพติดนี่คะ” เพื่อองลดาร้องเสียงหลง อาร์มันโด ซานโตส คือเจ้าพ่อผลิตและค้ายาเสพติดรายใหญ่จากโบลิเวีย องค์ภกรของเธพยายามควหาตัวอาร์มันโด แต่ก็ไม่เคยจับตัวจริงของอีกฝ่ายได้สักครั้ง

“ใช่ และที่สำคัญคือเราไม่เคยเจอตัวมันจริงๆ เลย นอกจากตัวแทนและคนของมันที่พยายามเล่นงานฟรานซิสโกอินดัสตริส”

“มันอยู่ที่ไหน ทำไมนายต้องรีบไปขนาดนั้น”

“ไม่แน่ชัด นั่นแหละคือเรื่องสำคัญ และฉันต้องกลับไปคุมที่สำนักงาน เกรงว่ามันจะพยายามยุ่มย่าม ก่อความวุ่นวายการซื้อขาย ลูกค้ารายใหม่ของฉัน พวกมันอยากได้อาวุธของเรา แต่นายก็รู้ว่าฉันไม่ขายให้พวกเลวนั่นหรอก”

“แล้วงานแต่งของเวล่ะคะ”

“พีอาจจะไม่อยู่นะเฟรย่า ฝากขอโทษเวด้วยแล้วกัน” อัลเบอร์โต้ทำท่าจะผละไปอย่างรีบร้อน แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขารับสายด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราดเพราะถูกขัดจังหวะ แต่แล้วใบหน้า

หิยามเกรียมก็เปลี่ยนไป กลายเป็นตลกตลึงและหัวนวดกทันทีหลังจากที่วางโทรศัพท์

“เกิดอะไรขึ้นหรืออัล”

“...”

“พีอัลคะ มีอะไรหรือคะ” เฟื่องลดาเขย่าตัวชายหนุ่มเบาๆ

“น้องแบลร์หายตัวไป” ทายาทนักค้าอาวุธสงครามพิมพ์เสียงเครียด “คนรับใช้ที่บ้านพักตากอากาศในคอซตาริกาโทร. มาบอกว่าน้องแบลร์หายตัวไปได้สองวันแล้ว แต่เพิ่งจะโทร. มาบอกฉัน”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรล่ะ ทำไมต้องเครียดด้วย ส่งคนออกตามหาทั้งหมดเรื่อง”

“มันคงไม่เครียดถ้าสายของฉันไม่รายงาน ว่า สถานที่สุดท้ายที่พบเห็นคนที่คาดว่าน่าเป็น อาร์มันโด ซานโตส คือคอซตาริกา”

“นรกแล้วไหมล่ะ” หัวหน้าที่มีชื่อเสียงสบถอย่างดุดัน

“นรกแท้ๆ แล้วละ ฉันต้องรีบไปจัดการคนของอาร์มันโด ไหนจะต้องส่งคนออกตามหาแบลร์อีก ไม่ต้องบอกเรื่องนี้ให้เวรู้ ไม่อย่างนั้นเวต้องออกไปช่วยตามหาแบลร์แน่ๆ”

“นั่นคือเรื่องที่เวต้องยื่นมือมาช่วยแน่นอนคะ และพวกเราทุกคนก็พร้อมจะช่วย พี่จะจัดการเรื่องงานและตามหาแบลร์พร้อมกันไม่ได้แน่นอนคะอัล พวกเราพร้อมใจจะช่วยนะคะ”

“ไม่” อัลเบอร์โต้คำรามลอดไรวิน “พรุ่งนี้ก็วันงานแล้ว กว่าจะจัดงานได้ กว่าจะขอตัวหลวงพ่อกำทำพิธีให้ได้ ต้องจองคิวนานเท่าไร แยกหรือออกเยอะเยะ ฉันต้องจัดการเรื่องนี้เอง ถ้าบอกพ่อ...พ่อจะต้องเข้าใจ”

“ถ้าอย่างนั้นคงจะต้องเป็นนอร์ดนะที่ต้องไป ไทรีไม่ชำนาญเรื่องป่าและการแกะรอย แถบอเมริกากลางนะกินฟีเลยไม่ใช่หรือนอร์ด”

คนถูกกล่าวถึงเริ่มชักสีหน้าไม่ถูกทันที เขาไม่ได้อยากไปตามหา

หญิงสาวหัวดี้อจอมเอาแต่ใจด้วยตัวเองแม้แต่น้อย และเขาก็เพิ่งขอ
ลาหยุดด้วย ทว่าเขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเชี่ยวชาญด้านการแกะรอยและรู้จัก
ภูมิประเทศนั้นเป็นอย่างดี

“ทำไมเราไม่แจ้งตำรวจล่ะคะ”

“ถ้าแจ้งความเมื่อไหร่ พวกนั้นก็ต้องรู้นะเฟรย่า อย่าลืมว่ามันก็
ต้องมีเส้นสายเหมือนกัน องค์กรใหญ่อย่างอาร์มันโดไม่พลาดที่จะเลี้ยง
เส้นสายไว้ในพวกตำรวจหรอก ดังนั้นถ้ามีคนรู้หน่อยเท่าไรก็ยิ่งปลอดภัย
อันที่จริงพี่ว่าไม่ควรบอกพ่อหรือบอกอาจารย์แค่ว่าพี่ไป
ทำงานด่วน ส่วนนอร์ตก็ถูกเรียกตัว”

“แล้วน้องแบลร์ล่ะคะ” คำถามของเฟื่องลดาทำให้อัลเบร์โต้
มีสีหน้าครุ่นคิดอยู่นาน

“บอกว่าพี่เรียกตัวน้องแบลร์ไปช่วยเพราะแบลร์ก็ไม่ได้อยากมา
งานนี้เท่าไร อย่าลืมว่าแบลร์เป็นเลขาฯ ของพี่ กว่าที่จะเสร็จงานที่ว่
นอร์ตน่าจะตามตัวน้องแบลร์เจอแล้วละ...ใช่ไหมนอร์ต” อัลเบร์โต้
หันไปทางร่างสูงใหญ่ของนายทหารเรือหนุ่ม ซึ่งนิติธรรมก็เพียงพยักหน้า
ซ้ำๆ เท่านั้น

เฟื่องลดาพยักหน้าเห็นด้วย “โอเคใช่ไหมนอร์ต เรื่องที่พี่ต้องไป
ตามหาน้องแบลร์โดยเป็นความลับแบบนี้”

“ก็คงจะเป็นแบบนี้แหละ พี่ไปเองดีกว่าให้เวไป...พี่คิดว่าโอเค”

“นายต้องการกำลังสนับสนุนอะไรบ้างไหมนอร์ต” อัลเบร์โต้
ถาม

“แค่ตามหาคน ไม่น่าจะมีอะไรนะ นายรีบจัดการเรื่องคนของ
อาร์มันโดดีกว่า เอาให้แน่ว่าพวกมันจะไม่มายุ่งยากกับพื้นที่ที่น้องแบลร์
อยู่ ตามหาคนไม่ใช่เรื่องยาก ฉันจะเรียกเพื่อนมาช่วยแค่คนเดียว
ทำงานด้วยกันจะสะดวกกว่า ถ้าต้องการอะไรเพิ่มหรือว่าผัดแผน ฉัน
จะให้เพื่อนติดต่อนาย เพื่อนของฉันเป็นหน่วยสื่อสารฝีมือดีที่สุดในซีล”

“เรื่องนี้ต้องเป็นความลับนะ อย่าให้พ่อรู้จนกว่างานแต่งงานจะเรียบร้อย หรือจนกว่าฉันจะแน่ใจว่าพวกมันไม่ได้อยู่ในเขตคอสตาริกา”

นายทหารเรือหนุ่มพยักหน้า เพราะเขาก็ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่ จากนั้นอัลเบอर्टได้จึงเดินแยกออกไป รีบเดินทางออกจากไวโอมิงอย่างเร่งรีบและมุ่งหน้ากลับสเปนทันที

ทายาทบริษัทค้าอาวุธสงครามยักษ์ใหญ่ของโลกเดินจากไปแล้ว สองพี่น้องแมคอีเซอร์ก็รีบกลับบ้าน นิติธรรมมีลูกบ้านประตูห้องนอนของเขาอย่างรวดเร็วและรีบติดต่อกับเพื่อนสนิททันที

“เคลย์!”

“อะไรของนายวะ” ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงติดจะหงุดหงิด เพราะถูกขัดจังหวะช่วงเวลาอันนี้มุน

“มีเรื่องให้ช่วย ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรแค่ติดตามหาคนคนหนึ่ง เราแจ้งตำรวจไม่ได้ ฉันจะอธิบายทีหลัง แต่อยากให้นายมาช่วย”

“แต่ฉันเพิ่งจะแต่งงานนะโว้ย”

“ขอรับรองว่าเคลย์ นายก็รู้ว่าตัวนายทำงานเข้าหากับฉันได้ดี ที่สุด เจอกันที่บ้านพักในซานดิเอโกพรุ่งนี้เที่ยงตรง ตกลงไหม”

“มันต้องเร็วขนาดนั้นเลยหรือวะ” คนปลายสายถามเสียงตระหนก อยากปฏิเสธแต่ทำไม่ได้ เพราะนิติธรรมเป็นเพื่อนตายของเขา พวกเขารอดตายด้วยกันมาหลายครั้ง และนิติธรรมก็ไม่เคยปฏิเสธหากเขาต้องการความช่วยเหลือ แล้วเขาจะปฏิเสธหมามิตรอย่างนิติธรรมได้อย่างไร

“เออสิวะ เรื่องด่วนมาก เจอกันพรุ่งนี้”

“เออๆ เจอกันนะไอ้ผู้กอง”

นิติธรรมวางสายเพื่อนสนิทไปแล้ว จึงหันมาหาน้องสาวที่มองเขาด้วยความหวัง

“เป็นยังไงบ้างคะนอร์ด”

“ตกลงตามนี้ พี่จะออกไปกับเคลย์ จำ เคลย์ตัน รูล เพื่อนสนิทพี่ได้ใช่ไหม”

“ค่ะ”

“พี่จะออกไปคืนนี้ พรุ่งนี้น้องบอกพ่อด้วยว่าพี่มีงานด่วน อย่าบอกเรื่องน้องแบลร์จนกว่าอัลจะส่งข่าวมาว่าเป็นอย่างไร ถ้าพี่เจอน้องแบลร์เมื่อไหร่พี่จะรีบติดต่อไปทันที”

“จ้ะพี่เอาอันนี้ไปค่ะ” พี่องลดาส่งอุปกรณ์สื่อสารที่เคยใช้ให้พี่ชาย แม้ไม่ได้ทำงานภาคสนามแล้วแต่เธอก็ยังเก็บมันไว้ เพราะมันสามารถชาร์จแบตเตอรี่ได้ด้วยพลังงานแสงอาทิตย์ ซึ่งสะดวกในการใช้งาน

“ขอบใจนะเฟรย่า”

“พี่จะได้ติดต่อกับเพื่อนพี่ได้ทันทีที่เจอน้องแบลร์ในะ อย่างน้อยอัลจะได้สบายใจ”

“ขอบใจมากน้องรัก”

“ระวังตัวนะค่ะ”

“แน่นอนอยู่แล้วยายน้อง แล้วเจอกันเฟรย่า” นิติธรรมรวบตัวน้องสาวมากอดไว้แน่น ก่อนจะจูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน ใจก็นึกถึงหน้าใสๆ ของบัณฑิตมาแล้วก็ระอ้าใจว่าคนอะไรช่างหาเรื่องได้ขนาดนี้ เพราะถ้าอาร์มันได้อยู่ในคอสตาริกาจริงๆ แล้วละก็ งานนี้อาจจะไม่หมูอย่างที่คิดก็ได้

3

มุ่งหน้าสู่คอสตาริกา

เสียงเคาะประตูพาร์ตเมนต์หลังใหญ่ของเรือเอกนิติธรรม
ดังขึ้นทันทีที่เขาวิ่งสายจากอัลเบอร์โต้ ตอนนั้นเขาไล่ใจไปเปล่าๆหนึ่ง
แล้ว อัลเบอร์โต้สามารถควบคุมสถานการณ์ของทางอาร์มันโดได้ การ
เจรจาต่อรองเรียบร้อยดี รวมทั้งสายข่าวที่รัสเซียก็รายงานมาว่าตอนนี้
มาเฟียหนุ่มคนดังของรัสเซียเดินทางไปเจรจากับคู่ค้าสำคัญ ซึ่งคง
ไม่แค่ลัวอาร์มันโด เพราะสองคนนี้นั่งกันราวฝาแฝด ทั้งยังเชื่อว่า
มาเฟียรัสเซียคือคนเดียวที่ได้พบตัวจริงของอาร์มันโด ซานโตส

ร่างสูงใหญ่ของหัวหน้าทีมซีลเดินตัดห้องมาเปิดประตู แล้วก็ไม่ได้
ผิดจากที่คาด เพราะผู้มาเยือนคือ เคลย์ตัน รูล

“ขอบใจที่มา”

“ขัดจังหวะคนเพิ่งแต่งงาน ระวังเถอะถึงที่นายเมื่อไหร่ นายตาย
แน่ไอ้ผู้กองนอร์ด” หน่วยสื่อสารประจำทีมส่ายหน้าก่อนจะวางสัมภาระ
ตัวเองลงบนเก้าอี้โซฟาสีตุ่นๆ ในห้องรับแขก “ว่าแต่คนที่ต้องตามหา
นี่ใคร แล้วไม่ใช่งานของซีลใช่ไหม”

“ไม่ใช่หรอก เธอเป็นลูกสาวเพื่อนพ่อฉันเอง”

“แทนที่จะได้พักนะโว้ย นานทีปีศาจจะได้ลงงาน หนึ่งเดือนที่ควร
จะได้พักอย่างจริงๆ จังๆ พังไม่เป็นท่าเลยเนี่ยนะ”

“เออ” เรือเอกหนุ่มรับคำแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรไปมากกว่านั้น เขาโยนรูปถ่ายและเอกสารสำคัญของ บัณฑิตา อะลอนโซ ก้องไพศาล ลงตรงหน้าเพื่อน และนั่นทำให้คนอารมณ์ดีอย่างเคลย์ร้องเสียงหลง

“แม่เจ้าไว้ย! นี่คนหรือนางฟ้าวะ น่ารักจริงๆ”

“เธอชื่อแบลร์ บัณฑิตา อะลอนโซ ก้องไพศาล น้องสาวของอัลเบอร์ตี้ อะลอนโซ ก้องไพศาล ลูกสาวเพียงคนเดียวของอดีตเจ้าพ่ออาวุธสงครามที่ชื่อ ฟรานซิสโก้ อะลอนโซ โดมิงเกส” นิตยวรรณ์อธิบายประวัติคร่าวๆ ของสาวในรูป ไม่สนใจท่าทางเหมือนหมาล่าเนื้อเจอเหยื่อถูกใจของเคลย์ต้นแม่แต่น้อย เพราะรู้ว่าเพื่อนกะล่อนไปอย่างนั้นเอง คนอย่างเคลย์ต้นล่องว่าแต่งงานแล้วก็รักเจ้าสาวของตัวเองสุดใจขาดดิน เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะมีใครยอมดูแลชีวิตและหัวใจของนักรบเดนตายอย่างพวกเขา

“ตายห่า! นั้่นน้องสาวอัลเบอร์ตี้ ผู้สืบทอดฟรานซิสโก้อินดัสตริสหรือวะ!”

“ก็เออนะสิ และแม่คุณสมมงนี่ก็หายตัวไประหว่างพักตากอากาศที่คอสตาริกา”

“แล้วทำไมพี่ชายเธอไม่ออกตามล่ะ” คนเป็นเพื่อนถามอย่างสงสัย ในเมื่อเป็นคนใหญ่โตและทรงอิทธิพลปานนั้น แค่ตามหาผู้หญิงคนหนึ่งไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

“เพราะอัลเบอร์ตี้ต้องสืบว่าคู่อริของตัวเองอยู่ที่ไหนกันแน่ ให้แน่ใจว่าไม่ได้ป่วนเปี้ยนแถวที่แบลร์อยู่ เขาเป็นห่วงความปลอดภัยของแบลร์ เรื่องนี้จึงต้องเป็นความลับที่สุด มันซับซ้อนกว่าที่คิด อัลต้องทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่ร้อนใจแทบบ้า”

“แต่เขายังมีลูกน้องตั้งเยอะแยะ ทำไมนายต้องเป็นคนไปตามหาด้วย และนี่นายก็เลยไม่ได้อยู่ร่วมงานแต่งงานของพี่ชายใช่ไหม”

“เพราะเขาต้องทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นไงละ ยังมีคนรู้ว่าแบลร์

หายตัวไปน้อยเท่าไร เธอก็ยังปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น เขากลัวว่าถ้ามีคนรู้ว่าแบลร์หายไปแล้วมันจะรั่วไปถึงศัตรู พวกนั้นจะต้องพยายามตามหาแบลร์ เพราะเธอเป็นจุดอ่อนเดียวของอัลเบอร์ตได้ เรื่องนี้แม้แต่เซสกี น้องชายอีกคนของเขายังไม่รู้เลย”

“แต่ทำไมต้องเป็นนายด้วยวะนอร์ด” เคลย์ตันยังสงสัยอยู่ดีว่าหัวหน้าซีลทีมหกแบบนิติธรรมไปเกี่ยวอะไรด้วย ในเมื่อพวกเขาไม่ใช่ทหารรับจ้าง

“เพราะพ่อและลุงฟรานส์เป็นเพื่อนสนิทชนิดว่าตายแทนกันได้ยังไงล่ะ แคมแม็กยังเป็นน้องสาวบุญธรรมของลุงฟรานส์ด้วย พวกเราจึงสนิทกันมากแล้วไวใจกันมาก”

“โอเคๆ เข้าใจละ สรุปคือยังไงนายก็ต้องไปตามหาแม่สาวคนนั้น”

“เออ”

“ทุกอย่างต้องเป็นความลับ”

“เออ” นิติธรรมรับคำด้วยเสียงเย็นชาและสีหน้าที่ไม่บ่งบอกอารมณ์เหมือนอย่างเคย ทำเอาเพื่อนสนิทแต่ยศน้อยกว่าถึงกับสบถอย่างระอานิดๆ กับงานลับแบบนี้

“ระยำแท้ แล้วฉันจะบอกเมียว่ายังไงวะเนี่ย”

“ปกติก็บอกไม่ได้อยู่แล้วนี่หว่า ก็ทำเหมือนเดิมสิ บอกว่าเป็นงานลับเหมือนเมื่อก่อน”

“เออๆ” เคลย์ตันพูดอย่างขอไปที หวังไปเถอะว่าภรรยาจอมขี้เหิงจะเชื่อ แต่เรื่องนั้นพักไปก่อนเพราะต้องเร่งวางแผนและเดินทางให้เร็วที่สุด งานเสร็จเร็วเท่าไรเขาก็จะได้พักเร็วเท่านั้น อันที่จริงงานตามหาคนไม่ใช่เรื่องยากอยู่แล้ว ขอเวลาสักสองสามวันก็น่าจะเรียบร้อย

สองหนุ่มมองหน้ากันแล้วถอนหายใจพร้อมกันอย่างมิได้นัดหมาย จากนั้นเคลย์ตันจึงเอ่ยปากถามว่า “แผนล่ะวะไอันนอร์ด มีกันสองคน ดังนั้นเราต้องมีแผนนะ”

“เออ” หนุ่มหลุดจากตระกูลแมคคีย์เซอร์กัวางแผนที่คอสตาริกาและภูมิภาคอเมริกากลางให้สหായร่วมชะตากรรมดู แล้วอธิบายด้วยน้ำเสียงเอจจริงเอจจะไม่ต่างจากตอนปฏิบัติภารกิจสำคัญๆ

เคลย์ตันมองแผนที่ประเทศคอสตาริกา ประเทศนี้เป็นประเทศเล็กๆ ในอเมริกากลาง ทางทิศเหนือติดกับนิการากัว และทิศใต้กับปานามา ชายฝั่งตะวันตกติดมหาสมุทรแปซิฟิก และชายฝั่งตะวันออกติดทะเลแคริบเบียน โดยตำแหน่งที่นิตยธรรมมีชื่ออยู่คือชายฝั่งปลายาส เดลโกโก (Playas del Coco) ซึ่งอยู่ในเขตการปกครองของกวานากัสเต (Guanacaste) ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของคอสตาริกา

“บ้านพักตากอากาศของบ้านอะลอนโซตั้งอยู่ที่หาดปลายาส เดลโกโก ด้านหลังจะเป็นป่า คอสตาริกาเป็นประเทศที่มีป่าที่บึงจิ้งจอกแกระรอยยากหน่อย แต่ดีที่ประเทศนี้ไม่มีการทหาร เราจะทำอะไรได้ง่ายขึ้น”

“จะบอกว่าคุณเธอหลงป่าอย่างนั้นหรือ”

“ไม่รู้หลงจริงหรือว่าหาเรื่อง” หัวหน้าที่มีสีลหนุ่มยิ้มเยียด เขารู้จักนิสัยบัณฑิตาดี เธอไม่ต่างจากแม่มดดีๆ นี่เอง

“ทำไมทำหน้าตาเหมือนไม่อยากช่วยเธอเลยวะ”

“มันน่าปล่อยยให้หลงป่าตายเสียให้เด็ด คนอะไรอุ่นววยได้ตลอดเวลา ถ้าเป็นเวลาอื่นที่คูร์ณิของอัลเบอริโต้ไม่ได้ป่วยนอนอยู่แถวนั้นฉันไม่รับปากช่วยหรอก”

“แล้วแผนล่ะ” คนยศน้อยกว่าถามถึงแผน แม้ว่าจะแค่ช่วยตามหาคนและไม่ได้มีอันตรายใดๆ แต่อะไรก็เกิดขึ้นได้ และพวกเขาก็ไม่อยากชะล่าใจ เพราะความประมาทเป็นหนทางสู่ความตาย

“เราจะไปบ้านพักตากอากาศที่นั่นก่อน หาร่องรอยทุกอย่างที่บอกว่ายายตัวสับสนนั้นไปไหนมาบ้าง เราจำเป็นต้องรู้ว่าเธอหายไปอยู่ที่ไหน และฉันจะเป็นคนเข้าไปตามหาเอง ส่วนนายอยู่รอบนอก รอความคืบหน้าแล้วกัน คิดว่าใช้เวลาไม่เกินสามวัน คนไม่เคยเดินป่า

อย่างเบลล์ไม่น่าไปไหนได้ไกล”

“แผนสำรองล่ะ”

“ถ้าครบกำหนดแล้วฉันยังไม่ติดต่อไป ให้เดาว่าอาจมีเรื่องร้าย นายไปคอยอยู่ที่เกาะโบกัส เดล โตโรในชายฝั่งทะเลแคริบเบียนของ ปานามา เราจำเป็นต้องออกจากคอสตาริกาให้เร็วที่สุด ถ้าเกิดผัดแผนขึ้น”

“ทำไมต้องอ้อมโลกไปขนาดนั้นวะ”

“ฉันอยากให้พวกกระยำนั่นคิดว่าเราไปแล้ว และฉันไม่มีคนคอย ช่วยเหลือ อยู่คนละฝั่งกับมันนะดีที่สุดแล้ว” นิติธรรมคำรามอย่างดุเดือด

“ใช้เวลานานเท่าไร จะให้รอที่เกาะบ้านนั้นนานเท่าไรวะ” คนเป็นเพื่อนถามเสียงครี๊ด เคลย์ตันไม่ชอบเลยที่ต้องเป็นฝ่ายรอ ถึงแม้จะเชื่อในฝีมือเพื่อนสนิทเพราะได้ประจักษ์แก่สายตาแล้ววานิติธรรมมีความสามารถเพียงไร แต่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

“หนึ่งอาทิตย์ ถ้าฉันยังไม่ไป นายติดต่ออัลเบอร์โต้ พี่ชาย ของเบลล์ได้เลย เหนือไป” เขายื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้เพื่อนสนิท “ปิดเครื่องไว้อย่างนั้นแหละ จะใช้แล้วค่อยเปิด เพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไร เกิดขึ้นหรือเปล่า เผื่อหาไฟฟ้าใช้ไม่ได้”

“แล้วถ้านายไปแล้วเจอผู้หญิงคนนั้นแล้วล่ะวะ”

“จะรีบติดต่อนายก่อนเลยเป็นคนแรก” เขาชูเครื่องมือสื่อสารของตัวเองที่ใช้พลังงานแสงอาทิตย์ให้ดู ปากก็พูดต่อ “แล้วนายรีบส่งข่าว บอกอัลเบอร์โต้ได้เลย เอาโทรศัพท์ของฉันโทร. ไป เพราะอัลเบอร์โต้ ไม่รับสายคนแปลกหน้าและไม่ติดต่อใครด้วยตัวเอง ยกเว้นครอบครัวฉัน ถ้าใช้เสร็จก็ปิดเครื่องไปเลย”

“ตกลงๆ แน่ใจนะว่าไม่อยากให้เตรียมอาวุธหรือให้คนอื่นไปช่วย”

“เราแค่ไปตามหาคนหลงป่าเท่านั้นนำเคลย์ แต่ถ้ามีอะไรผิดปกติฉันรอนายนานเกินไป หรือว่านายรอฉันนานเกินไป เราค่อยจัดการตามดุลยพินิจของแต่ละคน ใช้ประสบการณ์ที่เคยทำงานด้วยกัน จำให้ได้ว่า

สถานที่เดียวที่เรานัดคือเกาะโบกัส เดล ไตรโพรแท่นัน ตกลงนะ” เขากำชับเพื่อนคู่ใจ และเมื่อเคลย์ตันพยักหน้าแล้ว นิติธรรมจึงเดินกลับเข้าไปในห้องนอนพร้อมกับกระเป๋าชานาตมฮีมา เขากดรหัสปลดล็อกกระเป๋แล้วหยิบอุปกรณ์ต่างๆ ขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นแผนที่ของคอสตาริกาและปานามา เชือก มีดพับ ปืนพก กระสุนปืนหลายแมกซีน เข็มทิศ กระบอกน้ำ และข้าวของจำเป็นต่างๆ ที่มักใช้เวลาปฏิบัติภารกิจ

“ของนายล่ะเคลย์”

“เรียบร้อยแล้วอยู่ในเป้” เขาชี้เบ้ทหารที่อยู่มุมห้อง “รวมทั้งอุปกรณ์สื่อสารด้วย ว่าแต่เราจะเดินทางกันเมื่อไหร่”

“เตรียมเรื่องการเดินทางระหว่างคอสตาริกากับปานามาก่อน แล้วเราจะไปคอสตาริกาให้เร็วที่สุด” เรือเอกนิติธรรมตอบเสียงเข้มแข็งและมั่นคงเช่นเดียวกับแววตาแข็งกร้าว แม้จะไม่มีลางสังหรณ์แม่นยำเหมือนวรวรรณและเฟื่องลดา แต่ชายหนุ่มก็รู้สึกได้ทันทีว่างานนี้อาจไม่ง่ายอย่างที่คิด

สมาชิกสี่ทั้งสองเดินทางถึงบ้านพักตากอากาศของตระกูล

อะลอนโซในอีกสองวันถัดมา เมื่อมาถึงแล้วนิติธรรมก็พบว่าที่นี้ค่อนข้างเงียบและมีคนอยู่น้อยมากจนน่าสงสัย และแต่ละคนดูจะไม่สนใจเลยว่าคุณหนูเจ้าอารมณ์อย่างบัณฑิตาหายตัวไป หรือพวกนั้นไม่เป็นห่วงเธอเลย

นายทหารเรือหนุ่มได้พบกับอัยยา สาวใช้และคนดูแลบ้านพักที่นี้ เธอและลูกพี่ลูกน้องอีกคนเป็นแค่คนท้องถิ่นที่ถูกจ้างมาดูแลบ้านให้บัณฑิตาเท่านั้น ซึ่งตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติ บัณฑิตามักจะออกไปนั่งเล่นที่ชายหาดหรือไปเดินเล่นในป่า หลังๆ มานี้บัณฑิตาติดใจการเดินทางจนวางแผนจะไปเดินป่าแถบภูเขาไฟและทะเลสาบอารีนาล (Lake Arenal) บริเวณที่ราบสูงทางตอนเหนือของคอสตาริกา

แต่ก็ไม่ได้ไป และครั้งสุดท้ายที่อัยยาเห็นบัณฑิตาคือตอนที่หญิงสาวไปเดินเล่นที่ชายป่าซึ่งห่างจากชายหาดพอสมควร หลังจากนั้นก็ไม่เห็นอีกเลย

ที่แรกอัยยาคิดว่าบัณฑิตาออกไปเดินป่ากับเพื่อนที่เคยพามาที่บ้าน แต่เอาเข้าจริงๆ บัณฑิตาก็ไม่กลับมา เธอจึงกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไหนจะกลัวถูกพี่ชายของบัณฑิตาเล่นงานอีกเพราะเธอก็พอจะได้ยินมาว่าเจ้าพ่ออาวุธสงครามอย่างอัลเบอร์ตั้มนั้นน่ากลัวเพียงไร

นายทหารเรือหนุ่มเดินขึ้นไปบนห้องนอนบัณฑิตาอย่างก่ลัดกลุ้ม จุดสุดท้ายที่รู้ว่าเธออยู่ที่ไหนคือชายป่าที่อยู่ถัดจากบ้านพักตากอากาศ คอสตาริกาเป็นประเทศที่มีต้นไม้ปกคลุมแทบทั้งประเทศ ถ้าเธอเกิดเตลิดเข้าไปในป่าลึก เขาจะตามเจอง่ายๆ ได้อย่างไร

“ระยำแพ้ยั่วตัวยุ่ง” เขาสบถออกมาอย่างหงุดหงิด นึกอยากปล่อยให้แม่ตัวแสบหลงป่าให้ตายไปเลยแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะถ้าเขาไม่ช่วยแล้ววรวรรรรู้เข้าพี่ชายจะต้องรู้ลึกลึกถึงงานทุกอย่าง ทั้งช่วงเวลาที่ดีควรจะมีความสุขกับภรรยา เพื่อช่วยยายตัวแสบไร้สมองออกจากป่าอย่างแน่นอน ซึ่งเขาไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้นแน่ วรวรรรควรจะมีความสุขเหมือนคนอื่นเสียที่

“แผนที่ทะเลสาบอาร์นาล” เจ้าของเสียงซุ่มพึมพำกับตัวเองทันที ที่เห็นแผนที่ดังกล่าววางอยู่บนเตียงนอน นิติธรรมหยิบมันขึ้นมาแล้วพับใส่กระเป๋าเสื้อด้านใน จากนั้นจึงเดินสำรวจห้องนอนของหญิงสาว

ดูเหมือนว่าบัณฑิตาไม่ได้เตรียมอะไรไปเลย เพราะโทรทัศน์มีถ่อและอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ก็อยู่ที่นี้ รวมทั้งเสื้อผ้าข้าวของส่วนใหญ่ก็อยู่เต็มตู้ ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าบัณฑิตาไปเที่ยวหรือเกิดอะไรร้ายๆ กับเธอ กันแน่

“เพื่อนที่เบลรีไปด้วยเป็นใครเหรอัยยา” ชายหนุ่มถามสาวใช้ภายในบ้าน

“เป็นพวกนักเล่นเชิร์ฟบอร์ดนะคะ รู้สึกว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวเหมือนกัน”

“นรกเถอะ!” เขาคำรามอย่างหัวเสีย ท่าทางแข็งแกร่งราวของทหารเรือหนุ่มหน้าโหดหมวดเครารุงรังทำเอาสาวใช้ถึงกับกลัวจนตัวสั่น “แบลร์ออกไปกับเขาทั้งที่เพิ่งรู้จักกันเนี่ยนะ!” นิตติธรรมเอ่ยเสียงดัง ไม่อยากจะเชื่อแม้แต่เน้อย เขาไม่รู้จริงๆ ว่าเธอคิดอะไรอยู่ เธอชื่อและไว้ใจคนง่ายหรือแค่คิดจะบริหารเสน่ห์ หรือใจง่ายตามผู้ชายแล้วหายไปแบบนั้น

“ที่จริงก็รู้จักกันตั้งแต่ตอนที่คุณแบลร์มาอยู่ใหม่ๆ แล้วละค่ะ”

“พระเจ้า” นิตติธรรมครางทันที เขายกมือขึ้นลูบหน้าลูบตาตัวเอง ก่อนจะถามสาวใช้

“แบลร์บอกว่าจะไปทะเลสาบอารีนาลไซใหม่”

“คุณหนุ่มมีแผนจะเดินทางไปที่นั่นพร้อมกับคุณเรเยสค่ะ”

“เรเยส?” เจ้าของเสียงเข้มทวนชื่อชายปริศนา “ใคร”

“ก็นักเล่นเชิร์ฟบอร์ดคนนั้นแหละค่ะ”

“ชอบใจมากอัยยา” เขาคำรามลอดไรฟันแล้วผละออกมา เดินไปหาเพื่อนสนิทที่รออนอกบ้านพักด้วยอาการหัวเสียคล้ายประสาทจะกินเข้าไปทุกที ทั้งที่ปกติแล้ว นิตติธรรม แมคอีเซอร์ ไม่ใช่คนขี้โมโหเช่นนั้น คงจะมีแต่บัณฑิตาที่ทำให้มนุษย์หินรู้สึกรู้สึกลำบาก

“เกิดอะไรขึ้นวะไอ้ผู้กอง ทำไมต้องทำหน้าที่เหมือนจะไปฆ่าใครแบบนั้นด้วย” เคลย์ตันไม่อยากเชื่อสายตาแม้แต่เน้อย เพราะตั้งแต่รู้จักกัน นิตติธรรมจะเยือกเย็น นี่เป็นครั้งแรกที่หัวหน้าที่มีสีที่ยังหนุ่มคนนี้พิวส์ขาดแบบนี้

“ถ้าทำได้ฉันจะฆ่ายายผู้หญิงบ้านนั้นคนแรกเลยละ”

“ใจเย็นๆ ลืวะเพื่อน ว่าแต่ได้เรื่องอะไรบ้าง”

“แบลร์ออกไปกับนักกระดานโต้คลื่นที่ชื่อเรเยสทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่วัน ให้ตายเถอะ ยายนั่นไม่รู้ตัวหรือไงว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายและ

“ไม่ควรไว้ใจใครง่าย ๆ ไม่รู้ว่าชื่อหรือจริงใจว่านเสนหีใส่หนุ่มคนใหม่กันแน่”

“ทำเหมือนหนึ่งเลยนะไอ้ผู้กอง” คนเป็นเพื่อนอดแซวไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางเกินจริงของนิติธรรม ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นท่าทางราวกับเป็นเจ้าของเจ้าของหญิงสาวคนไหนของนิติธรรม

“ก็บอกแล้วว่าแบลร์ก็เหมือนน้อง”

“เออๆ ไม่คิดก็ไม่คิด” เคลย์ตันปิดรำคาญ “ว่าแต่แผนล่ะ จะยังเหมือนเดิมอยู่ไหมหรือจะให้ฉันเข้าไปช่วย”

“เหมือนเดิมนั้นแหละ นายรออยู่ที่นี้เพื่อแบลร์กลับมา นายจะได้ติดต่อฉันได้ อย่าลืมเรื่องกำหนดเวลาของเรา ถ้าหาที่ขายปาที่นี้ไม่เจอฉันจะไปที่ทะเลสาบอารีนาล”

“แล้วฉันล่ะวะ”

หัวหน้าทีมซิลหนุ่มมีสีหน้าครุ่นคิด เขาอยากให้เพื่อนสนิทไปด้วย ทว่าเมื่อคิดดีๆ แล้วควรจะมีคนอยู่ที่นี้และประสานงานกับคนอื่น เพราะถ้าสถานที่ที่เขาไปไม่ได้ปลอดภัยอย่างที่คิดแล้ว พวกเขอาจตายอยู่ที่นั่นโดยที่ไม่มีใครรู้เลยก็เป็นได้

“อยู่ที่นี้เหมือนเดิมนั้นแหละ รอฟังข่าวจนครบกำหนด ถ้าฉันยังไม่ติดต่อไปก็ให้รีบติดต่ออัลตันที่ ทุกอย่างแล้วแต่ดุลยพินิจของนาย”

“แต่ไอ้นอร์ด นายก็รู้ว่าฉันไม่ใช่หัวหน้าชุด”

“แต่นายเป็นซิลทีมหก เราทำงานด้วยกันมานานแล้วนะไอ้เคลย์ ฉันเชื่อการตัดสินใจของนายเสมอ”

“โอเคๆ เริ่มเลยไหม”

“คิดว่าใช่”

“พร้อมนะ” คนเป็นเพื่อนถามย้ำเพื่อความมั่นใจ จากนั้นก็ตรวจสอบอุปกรณ์สื่อสารว่าอยู่ในสภาพใช้งานได้หรือไม่ รอจนกระทั่งเรียบร้อยจึงยกหน้าขึ้นสบตากันอีกครั้งด้วยแวตามุ่งมั่น ทั้งสองสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วนิติธรรมก็เดินออกไปจากบริเวณบ้านพักตากอากาศแทน

คำตอบว่าพร้อมหรือไม่

นิติธรรมเดินเลียบชายฝั่งและที่พักร่างๆ รอบๆ บ้านพัก

ตากล้องของตระกูลอะลอนโซเพื่อหาข้อมูลของนักกระดานดำคัลีนที่ชื่อเรเยส แต่ดูเหมือนจะไปเสียเที่ยวเพราะไม่ได้อะไรมากกว่าเดิมเลย ตอนนี้เขารู้เพียงว่าผู้ชายคนนั้นเป็นนักท่องเที่ยวยาวรัสเซียชื่อเรเยสเท่านั้น

นายทหารเรือหนุ่มตัดสินใจเดินเข้าป่าทันทีด้วยไม่ยอมเสียเวลาอีกแล้ว นิติธรรมโบกรถกระบะเก่าๆ ของชาวประมงตรงชายหาดเพื่อไปยังชายป่าไม่ใกล้ไม่ไกล ตลอดทางเขาก็ถามถึงผู้หญิงหน้าตาเอเชียที่พักรอยู่ในคฤหาสน์หลังสวยหลังเดียวของหาด แล้วก็ได้อีกคำตอบว่าไม่เห็นผู้ชายที่มักจะไปกับเธอบ่อยๆ นานแล้ว ครึ่งสุดท้ายที่เห็นคุณหนูเจ้าของบ้านก็คือเธอกำลังเดินเข้าป่า

‘ยายยอดมนุษย์ช่างหาเรื่อง’ นิติธรรมสบตในใจอย่างเดือดดาล เขาสัญญากับตัวเองว่าถ้าเจอยายตัวแสบเมื่อไร เขาจะตีให้กันลายทีเดียวที่ทำเรื่องวุ่นวายได้ขนาดนี้

“ขอบคุณครับ” หนุ่มพุดน้อยหันไปขอบคุณเจ้าของรถกระบะเก่าๆ ที่มาส่งเขาถึงชายป่า ใบหน้าคมคายฉายแววเครียด การตามหาคนในป่าขนาดใหญ่โดยไม่รู้จุดหมายที่แน่นอนก็ไม่ได้ต่างจากการงมเข็มในมหาสมุทร

นิติธรรมเริ่มจากดูร่องรอยที่ปรากฏ ชาวบ้านบอกว่าป่าแถบนี้ทั้งมืดทั้งทึบและไม่ค่อยมีคนเข้าไปมากนัก จนกระทั่งคุณหนูท่าทางร่าเริงมาพักตากอากาศและได้พบกับหนุ่มนักกระดานดำคัลีนนั้นแหละ ทั้งสองชอบชวนกันไปเดินป่าบ่อยครั้ง ชายหนุ่มทวนความทรงจำในบ้านพักตากอากาศของตระกูลอะลอนโซ บันไดพาใส่รองเท้าเบอร์สี่ครึ่ง ซึ่งนับว่าเล็กมากแต่ก็เหมาะกับร่างเล็กบอบบางเหมือนตุ๊กตากระเบื้อง-

เคลือบ แถมคุณหนูอารมณ์ร้ายคนนี้จะเอาแต่ใจไม่น้อย เธอน่าจะเดินลงส้นหนักจนเป็นนิสัยเพราะรองเท้าแต่ละคู่ในบ้านพักตากอากาศนั้นพื้นสึกไปตามๆ กัน

“ยายบ้า” เขาสบถออกมาอย่างเหลืออด เขาอยากจะทำตายที่ตองรับงานนี้ สาบานได้เลยว่าถ้าบัณฑิตาไม่ใช่ลูกสาวของฟรานซิสก็เพื่อนสนิทของพ่อแล้วละก็ เขาจะไม่มาทรมานตัวเองแบบนี้เด็ดขาด

ร่องรอยบนพื้นดินที่ปกคลุมด้วยมอสและพืชนานาชนิดค่อนข้างสับสน รอยเท้าทั้งใหญ่และเล็กปนเปกันไปหมดและมุ่งหน้าเข้าสู่ป่าลึก ชายหนุ่มยกเข็มทิศขึ้นมาดูอีกครั้ง จดจำให้ขึ้นใจว่าตอนนี้เขาอยู่ตรงไหนของผืนป่า จากนั้นก็เดินตามรอยนั้นเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าไปในป่าลึก กว่าสามชั่วโมงที่เดินตามรอยเท่านั้นไป ในที่สุดนิติธรรมก็สังเกตเห็นรอยรองเท้าเบอร์สี่ครึ่งบนพื้น วิธีการเดินลงส้นหนักๆ ทำให้เขาเริ่มมีความหวัง

ชายหนุ่มนึกถึงสิ่งที่อัยยาบอก...บัณฑิตาชอบไปตั้งแคมป์ในป่า เพราะมีทั้งน้ำตกและลำธารเล็กๆ สวยงาม ทำให้เขาตัดสินใจเดินตามรอยต้องสงสัยนั้นทันที

หญิงสาวเจ้าของร่างเล็กบอบบางเดินวนไปวนมาอย่าง กระสับกระส่าย ป่านนี้แล้วยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียที่ เธอเหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วพบว่าเลยวันแต่งงานของวรวรรณมาแล้ว แต่เขาไม่เห็นจะตามมาหาเธอ หรือเขาไม่สนใจจริงๆ ว่าเธอจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

แค่คิดแบบนั้น คุณหนูอารมณ์ร้ายก็อยากจะกรีดร้องให้ลั่นป่า แต่ก็ถูกคิดอะไรขึ้นมาได้ เพราะเธอได้นัดแนะกับอัยยาไว้แล้วว่าถ้าใครมาตามหาให้โทร. หาเธอทันที ซึ่งอัยยาโทร. มาบอกว่ามีผู้ชายทำทางดูดคนคนหนึ่งมาถามหาเธอ บางทีเขาอาจจะกำลังตามหาเธออยู่ และ

ตอนนี้เธอก็อยู่กลางป่าลึก เขาจะตามหาเธอเจอง่ายๆ ไหมนะ

‘ต้องตามเจอสิ เวเป็นอดีตนาวิกโยธินฝีมือดีเชียวนะ’ มีเสียงเล็กดังคำนไนใจ และเธอก็เที่ยวทิ้งเศษขยะแทบจะตลอดทาง อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องตามมาได้แน่ เศษถุงขนมคงไม่ปลิวไปมาในป่าเองได้หรอกถ้าไม่มีคนเข้ามา และสุดท้ายแล้ววรวรรณก็ต้องตามหาเธอเจออย่างแน่นอนความจริงแล้วหญิงสาวไม่ได้อยู่ในป่าแห่งนี้ตลอดเวลา เธอบังคับให้อัยยาบอกใครต่อใครว่าเธอหายไป แต่เธอจะกลับไปนอนที่บ้านทุกคืน พอเช้าก็มาเดินเล่นในป่าพร้อมลูกพี่ลูกน้องสาวของอัยยา เที่ยวเล่นอยู่ในนี้จนกระทั่งค่ำก็กลับ เพราะเรเยสเคยพาเธอเดินป่าแถบนี้ในรัศมีสามกิโลเมตรจนชินเส้นทาง

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าหวาน บัณฑิตากลับเข้าไปนั่งในเต็นท์ เธอและเรเยสมักจะมาตั้งเต็นท์ที่น้ำตกแห่งนี้อยู่ๆ เธอแปลกใจเหมือนกันที่อยู่ดีๆ หนุ่มหล่อแบบเรเยสก็เข้ามาทำความรู้จักและสนิทสนมกับเธออย่างรวดเร็ว แต่ก็นั่นแหละ เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่ทั้งสวย น่ารัก และชาติตระกูลดีการศึกษาเด่นแบบนี้ จะมีก็แต่วรวรรณนั่นแหละที่ตาไม่ถึง มีของดีอยู่กับตัวก็เลือกที่จะทิ้งไป แล้วแต่งงานกับเด็กกะโปโลอย่างเขอลีน

คิดมาถึงตรงนี้ที่ไรบัณฑิตาก็ได้แต่โมโหอยู่รำไป จะระบายกับใครก็ไม่ได้เพราะตอนนี้เธออยู่คนเดียว หญิงสาวคว้าโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องขึ้นมาเปิด โทร. หาเรเยสอีกครั้งแต่ก็ติดต่อไม่ได้ เป็นแบบนี้ตั้งแต่วันแรกที่เขามาส่งเธอที่ชายป่าแล้ว ซึ่งทำให้เธอสงสัยเหลือเกินว่าเขาหายไปไหน นึกอยากจะมาก็มา นึกอยากจะไปก็ไปแบบนี้

“หายไปไหนของเขานะ” เจ้าของน้ำเสียงหวานบ่นเบาๆ ก่อนจะปิดโทรศัพท์เพราะไม่อยากให้ใครโทร. ตาม เธอซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่เพื่อการนี้โดยเฉพาะ แกล้งลืมเครื่องที่ใช้ประจำไว้ที่บ้านพัก คนที่ตามหาเธอจะได้ว่าุ่นใจ เป็นการเอาคืนเล็กๆ น้อยๆ ให้เขาคณนั้นรู้สึกผิด และเพื่อ

ความสนใจของเธอ

บัณฑิตารออยู่ที่นี้ได้สามวันแล้ว ซึ่งก็สมควรแก่เวลาที่วรวรรจะออกมาตามหาและเจอเธอได้แล้ว ถ้าเขาสังเกตเห็นถุงขนมต่างๆ ที่เธออุตสาห์ทิ้งไว้ เธอมั่นใจว่าไม่เกินเย็นนี้แน่นอน เพราะถ้านานไปมากกว่านี้แล้วละก็ เธออาจจะหมดความอดทนที่จะรอเหมือนกัน

หญิงสาวเผลอน้ำออกป็นอกเต็นท์เพราะตอนนี้เริ่มเย็นแล้วและเธอก็อยากเล่นน้ำเหลือเกิน บัณฑิตานึกแปลกใจที่ลูกพี่ลูกน้องของอัยยาหายไป ซึ่งบอกเธอว่าจะออกไปเดินเล่นตั้งแต่ช่วงบ่าย ตอนนี้ก็ยังไม่กลับ แต่แล้วหญิงสาวก็ยกไหล่ไม่สนใจ เธอไม่ได้เป็นห่วงเสียหน่อย ญาติของอัยยาออกไปไหนก็ไป บางทีญาติสาวของอัยยาอาจจะกลับไปแล้วก็ได้ เพราะอัยยาโหด มาบอกแล้วว่า มีผู้ชายมาตามหาเธอ...อีกไม่นานเขาจะต้องมาถึงที่นี่

คิดแค่นั้นหญิงสาวจอมเจ้าเล่ห์ก็ยิ้มกริ่ม...ถ้าวรวรรมาถึงเมื่อไรเขาต้องตะลึงแน่ถ้าเห็นว่าเธออยู่ในสภาพไหน

บัณฑิตาเดินกอดเสื้อผ้าตัวเองและมุ่งหน้าไปที่ลำธาร บัณฑิตามองซ้ายมองขวาให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบมอง แม้จะรู้ว่าที่นี่เป็นป่าทึบและไม่มีใครหาเรื่องเข้ามาแบบเธอแน่ๆ แต่ก็อดไม่ได้อยู่ดี เธอค่อยๆ จุ่มเท้าลงไปใต้น้ำเย็นซ่าๆ จากนั้นจึงตัดสินใจแช่ลงไปทั้งตัว พร้อมกับหัวเราะอย่างมีความสุขเพราะคิดว่าอีกไม่นาน แผนเธอจะต้องสำเร็จอย่างแน่นอน

เจ้าของดวงตาคู่คมกริбыังคงมองไปรอบๆ แม้ความมืดจะเริ่มปกคลุมบ้างแล้ว แต่นั่นไม่เป็นอุปสรรคใดๆ กับเขาเลย ชายหนุ่มมีประสาทตาดี ทำให้มองเห็นได้รวดเร็วและไกล จึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นที่จะเดินอยู่ในความมืด ชายหนุ่มเดินตามเสียงน้ำไหลขึ้นไปอย่างสม่ำเสมอ สองมือมีถุงขนมที่เขามั่นใจว่าบัณฑิตาทิ้งไว้ตลอดทาง นิติธรรมขบกราม

ทำให้ใบหน้าคมดุกระด้างน่ากลัว เมื่อนึกถึงหญิงสาวตัวแสบที่ไม่ระวังตัว การทิ้งขยะไว้ทั่วแบบนี้เป็นผลดีทำให้เขาตามหาเธอเจอ แต่ก็มีผลร้ายเช่นกัน เพราะถ้ามีพวกไม่พึงประสงค์กำลังตามหาบัณฑิตาแล้วละก็ ก็เท่ากับว่าตอนนี้บัณฑิตากำลังอยู่ในอันตรายทีเดียว

นิติธรรมเดินตามร่องรอยไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงบางอย่าง เขาชะงักเท้าอยู่กับที่ทันทีเพราะได้ยินเสียงคนเล่นน้ำ เขาได้ยินไม่ผิดแน่ และมันก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น สุดท้ายแล้วนายทหารเรือหนุ่มก็ได้ยินเสียงของหญิงสาวคนหนึ่งพิมพ์เพลงภาษาอังกฤษ เธอร้องอยู่สักพักก็เงียบไป และไม่นานก็มีเสียงกรีดร้องดังลั่น

“กรีด!”

4

คุณหนูอารมณ์ร้ายปะทะผู้ชายจอมเย็นชา

เสียงกรีดดังสนั่นของบัณฑิตานำทางให้นิติธรรมมาถึงตัวเธอได้ในที่สุด เธอจำเสียงแหลมบาดหูของเจ้าหล่อนได้แม่นยำและไม่คิดว่าผิดตัวอย่างแน่นอน เมื่อมาถึงก็เป็นอย่างที่คาด แผ่นหลังเปลือยเปล่าของคุณหนูจอมแสบปรากฏอยู่ตรงหน้า กลางแผ่นหลังมีกึ่งกำตัวหนึ่งเกาะอยู่ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอทั้งร้องทั้งดิ้น

“อยู่เฉยๆ เดี่ยวจะเอาออกให้” นายทหารเรือหนุ่มออกคำสั่งด้วยเสียงต่ำ

“เร็วๆ สิ อี...ขยะแขยง” บัณฑิตาร้องสั่งอย่างเคยตัว ซึ่งทำให้คนถูกสั่งถึงกับสบถอย่างหิวเสีย ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าต้องทำอะไรแบบนี้

“เฮ้ย เสรีจแล้ว!”

บัณฑิตาหันมาหาพาลางฉีกยิ้มหวาน เพราะมั่นใจว่าเป็นวรวรรธที่มาตามเธอถึงที่นี่ จนกระทั่งสายตาปะทะกับร่างสูงใหญ่ ผิวคมเข้ม คล้ามแดด ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ ดวงตาคู่คมกริบของชายหนุ่มกวาดมองไปทั่วเรือนร่างเธออย่างรวดเร็ว และนั่นทำให้หญิงสาวถึงกับสะอึก สำเนียงคิดว่าเพิ่งอาบน้ำเสร็จ และเนื้อตัวก็ยังเปลือยเปล่า

“กรีด!” บัณฑิตารีบทิ้งตัวลงน้ำทันที ดวงหน้าสวยหวานแดงก่ำ

ทั้งเงินอายุ เจ็บใจ และผิดหวังที่ไม่ใช่วรวรรธ มีหน้าซำยังเป็นนิติธรรม
ที่มาตามหาเธอถึงที่นี่ และเขาก็เป็นผู้ชายที่เธอไม่ชอบหน้าเอาเสียเลย
คนอะไรเฉยชาได้ขนาดนี้

เขามองสาวสวยตรงหน้าด้วยสีหน้าเย็นชาราวกับไม่รู้สึกละเลย
ซึ่งทำให้สาวเจ้าเริ่มไม่พอใจ เพราะรู้สึกเสียความมั่นใจขึ้นมา นิติธรรม
เป็นคนแรกที่ได้เห็นเรือนร่างที่หนุ่มๆ ท้วมทั้งสเปกนอยากเห็นแทบตาย
แทนที่จะแสดงความพึงพอใจออกมาบ้าง แต่เขาทำเหมือนกับว่าเธอ
เป็นแค่มดแมลงที่น่ารำคาญ

“ไอ้เคลย์ นายได้ยินไหมเคลย์...ไอ้เคลย์ ระวังเอ๊ย! ตอบด้วย
สิวะ” นิติธรรมสบถดูเดือดเมื่อเครื่องมือสื่อสารไม่ได้ดังใจ เขาไม่สนใจ
สายตาดำหนิของบัณฑิตาแม้แต่น้อย เขาริบติดต่อหาเพื่อนสนิททันทีที่
พบตัวบัณฑิตา

“ริบติดต่ออัลเบอร์โต้ได้เลย เจอตัวแม้อยู่ขณะนี้แล้ว และก็ไม่ได้มี
อันตรายอะไรทั้งนั้น กำลังจะกลับออกไป” เขาสั่งการยาวเหยียด นี่เป็น
ครั้งแรกที่บัณฑิตาได้ยินผู้ชายคนนี้พูดยาวๆ เพราะปกติเขาพูดกับเธอ
ไม่เกินสิบคำ

“เฮอะ นี่กว่าเป็นไม้” เจ้าของน้ำเสียงใสค่อนข้างอด ริมฝีปากบาง
เหยียดยิ้มออกมาอย่างเยาะๆ

“ริบขึ้นมาใส่เสื้อผ้าแล้วเตรียมออกไปได้แล้ว อย่าทำตัวให้เป็น
ปัญหานักเลย”

“นี่นายว่าฉันเหรอ!”

“พูดให้มันดีๆ หน่อยแบลร์ ฉันอายุมากกว่าเธอนะ” เขากะชิบ
เตือนเสียงเคียด เริ่มหมดความอดทนกับคุณหนูวายร้ายคนนี้แล้ว จาก
ที่เคยพูดด้วยท่าทีที่นุ่มนวลกว่านี้ ก็เปลี่ยนวิธีพูดเพราะท่าทางแสนพยศ
ของเจ้าหล่อน

“เวไปไหน”

“เว่ไม่ว่่าง ต้องเข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าสาว ต่อด้วยฮันนีมูนอีกนาน”

“ไม่จริง ถ้ารู้ว่าฉันอยู่ในอันตราย เขาต้องมาช่วยสิ” เจ้าของเสียงแหลมๆ ยังคงตื้อตึง เธอไม่มีวันเชื่อว่าวรวรรจะทิ้งเธอได้ลงคอ ผู้ชายตรงหน้าต้องโกหกอย่างแน่อน

“เท่าที่ดู เธอไม่ได้มีอันตรายอะไรเลยนะ รีบขึ้นมาได้แล้ว ฉันไม่อยากเสียเวลากับเธอหรอกนะแบลร์” นิติธรรมจำต้องข่มใจนับหนึ่งถึงสิบเพื่อข่มอารมณ์ตัวเอง ไม่ให้กระโจนเข้าไปบีบคอบัณฑิตา ให้แม่ตัวคือได้สติขึ้นมาบ้าง

“ไม่!” สาวหัวดีอุปภิเสหวัชนผา

“แบลร์!”

“ถ้านายอยากไปก็กลับไปเลย ฉันจะรอเามารับคนเดียวเท่านั้น”

“ให้ตายเถอะแบลร์!” นายทหารเรือหนุ่มสบตาส์หญิงสาวเป็นครั้งแรก ทำให้คนตัวเล็กสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงดังปานฟ้าผ่าของเขา ทว่าเมื่อตั้งสติได้เธอก็ชิงตาใส่เขา แต่เขาไม่สนใจสักนิด ยังคงตวาดใส่บัณฑิตาอย่างลืမ်ตัว “เลิกทำตัวสร้างปัญหาให้คนอื่นได้แล้ว รีบขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่!” เรื่องอะไรต้องเชื่อฟังคำสั่งเขา ยิ่งคิดหญิงสาวก็ยิ่งโกรธแค้นที่ทุกอย่างผิดแผนไปหมด ทั้งที่วางแผนพาตัวเองมาอยู่ไกลถึงที่นี่ สร้างเรื่องให้ดูน่าหวาดหวั่นและอันตราย ลงทุนนัดแนะกับคนของเธอทั้งบ้านที่สเปนและคนในบ้านพักตากอากาศ แต่ก็เหมือนจะไม่ได้ผล สุดท้ายวรวรรก็เลือกที่จะไม่สนใจไยดี ปล่อยให้เธอออกไปจากชีวิตของเขา ส่วนเขาก็เข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงกะโปโลคนนั้น

บัณฑิตาทั้งเจ็บใจและเสียหน้า ด้วยทฐิที่มีมากเกินไปบวกกับความดีร้ายตามประสาคนเอาแต่ใจทำให้เธอเลือกที่จะขัดคำสั่งนิติธรรม เธอไม่สนว่าเขาจะหน้าตาน่ากลัวเพียงไร น้ำเสียงดุนดินเพียงไร เพราะเธอไม่ใช่ทหารได้บังคับบัญชาของเขา และนี่เป็นเรื่องของเธอกับวรวรร

เท่านั้น มนุษย์ถ้าแบบนิติธรรมไม่มีสิทธิ์เข้ามายุ่ง!

ดวงตาสองคู่จ้องมองกันอย่างไม่มีการยอมใคร และนั่นก็ทำให้ชายหนุ่มที่เคยอารมณ์เย็นถึงกับเดือดจืด เขามองหน้าตาใสๆ ของเธออย่างเอาเรื่อง ท่าทางของนิติธรรมดูเหมือนอันธพาลมากกว่านายทหารจนบัณฑิตตานึกกลัว แต่ก็ยังทำใจดีสู้เสือ

“จะขึ้นมาดีๆ หรือต้องให้ลงไปลากขึ้นมา”

“นายไม่กล้าหรอก” เธอพูดออกมาทั้งที่ไม่แน่ใจนัก เพราะตอนนี้นิติธรรมกำลังตัวสั่นด้วยความโกรธจัด

“หรือจะลอง อย่าให้ฉันหมดความอดทนนะแบลร์ รีบขึ้นมาเดี๋ยวนี้ อย่าทำตัวปัญญาอ่อนให้เป็นภาระคนอื่นหน่อยเลย”

“นี่นายกัลว่าฉันเหรอ!” คุณหนูอะลอนโซวาดแหงทันที เขาเป็นใครมาจากไหนจึงกล้าขึ้นเสียงใส่เธอ พ่อแม่ยังไม่เคยทำกับเธอแบบนี้เลย

“ฉันพูดแล้วนะแบลร์” เขาก้าวลงน้ำทันที ทำให้บัณฑิตตาตกใจตาโต รีบถอยหลังหนีทันทีที่เห็นว่าเขาเอาจริง

“ก็ได้ๆ” เจ้าของน้ำเสียงหวานร้องออกมาอย่างจำนน “นายหันหลังไปก่อนสิ ฉันจะได้ขึ้นไปใส่เสื้อผ้าingle”

นิติธรรมหัวเราะหึๆ อย่างพึงพอใจที่คนตรงหน้าสั่นฤทธิ์ เขาหันหลังเพื่อให้เธอได้แต่งตัว และอีกเหตุผลคือจะได้ซ่อนรอยยิ้ม ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่รู้สึกรู้สึเวลาเห็นเรือนร่างกลมกลิ้งขาวผ่อง ทรวงอกขนาดเกินตัวที่เขามั่นใจว่าจะต้องพอดีมือเขาอย่างแน่นอน แต่ได้เห็นเรือนร่างสมบูรณ์น่าพิศของสาวเจ้า เลือดร้อนๆ ก็แล่นพล่าน บัณฑิตตาเป็นผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง แต่เพราะนิสัยร้ายกาจของเธอทำให้เขาไม่อยากให้เห็นว่ากำลังพอใจ ไม่อย่างนั้นนายตัวแสบคงออกลวดลายมากกว่านี้แน่ ซึ่งเขาไม่อยากให้เธอหลงไปมากกว่านี้แล้ว

“เสร็จแล้ว” คนตัวเล็กกระซกเสียงตอบ ก่อนจะเดินลงสั่นหนักๆ เพราะความเคยชินเวลาถูกใครขัดใจ เว้นเสียแต่ว่าที่เธอทำนั่นคือ

บ้านของเธอ ไม่ใช่พื้นดินในฝันปาที่เต็มไปด้วยหญ้าและเศษไม้

“โอ๊ย!” บัณฑิตาร้องเสียงหลง ทรุดลงกับพื้นทันทีเพราะเหยียบ
ไปบนเศษไม้แหลมๆ เต็มแรง เรียกเลือดสดๆ ไหลออกจากแผล

“อยากพยศตินัก สมน้ำหน้า” นิติธรรมกอดอกมองหญิงสาวที่นั่ง
หน้าหงิกหน้างอ น้ำตาเม็ดโตไหลออกจากดวงตาคู่สวยเป็นทาง

“นี่! เลิกค่อนข้างอดฉันสักทีเถอะ ช่วยทำหน้าที่ที่สุภาพบุรุษพึง
กระทำด้วยสิ”

“ถ้ายังจำที่ฉันบอกได้นะแบลร์ ฉันจะเป็นสุภาพบุรุษก็ต่อเมื่อมี
สุภาพสตรีเท่านั้น” เขากล่าวทวนความจำถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง
ทั้งสองก่อนงานแต่งงานของวรวรรธ ทำให้สาวเจ้าถึงกับถลึงตามอง
ชายตรงหน้าอย่างคับแค้นใจที่ทำอะไรเขาไม่ได้เลย

บัณฑิตาไม่คิดมาก่อนเลยในชีวิตว่าสาวสวย รวยการศึกษา
ชาติตระกูลดีอย่างเธอจะมีคนกล้าปฏิเสธถึงสองครั้งสองครา ครั้งแรกก็
พี่ชายคนโตของตระกูลแม่อือเซอร์ ครั้งนี้ยังโดนคนตรงหน้าเมินใส่อีก

กับเธอเนี่ยนะ! กับผู้หญิงที่น่าใฝ่ฝันที่สุดในสเปนเนี่ยนะ!

บัณฑิตาควรขอบคุณเธอไม่อยากเชื่อ ทั้งเจ็บใจ โกรธแค้น เสียหน้า
และเกลียดชังหน้าผู้ชายคนนี้เหลือเกิน เขาเป็นใครมาจากไหนถึงกล้าทำ
แบบนี้ ในเมื่อเขาก็ไม่ได้ดูดีตรงไหนเลย จะว่าหล่อหรือก็ไม่ใช่...นิติธรรม
ทั้งไม่หล่อ ไม่ร่ำรวย ตัวก็ใหญ่ลำบัก ผิวก็คล้ำกว่าทุกคนในครอบครัว
แถมยังไวกวอดไวกวครานากลัวเสียยิ่งกว่าโจร

“ลุกขึ้นมาได้แล้ว อย่ามาทำสำออย” ชายหนุ่มเข้มตวาด

“ฉันเดินไม่ไหว”

“เมื่อไหร่ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ก็ปกติดีนี่นา”

“นายกิตูลิ ฉันเลือดไหลนะยะ!” สาวสวยแหวอย่างเหลืออด

“ก็ทำตัวเองทั้งนั้น” นิติธรรมยกไหล่เหมือนจะไม่แยแสจน
บัณฑิตามองค่อนข้างตากลับ แต่แล้วเขาก็ย่อตัวลงแล้วอุ้มเธอแนบอก จน

หญิงสาวถึงกับร้องเสียงหลง

“นี่ปล่อยนะ! ทำบ้าอะไรเนี่ย”

“ก็เธอบอกให้ฉันทำตัวเป็นสุภาพบุรุษไม่ใช่หรือ” นิติธรรมก้าวขา
ทันที แต่คนตัวเล็กกว่ากรีดร้องเสียงดังชนิดที่เขาคิดว่าตัวเองอาจหุบ
ไปแล้ว ถ้าไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดีตลอดชีวิตทหารเรือหน่วยซีล

“ไม่นะ ออกไปเลยไม่ต้องมาเข้าใกล้ อี... همینก็ همین ออกไปเลย
นะคนบ้า!” บัณฑิตาทั้งคืนทั้งร้อง มือเล็กๆทุบไปทั่วลำตัวหนาของเขา
หวังให้ชายหนุ่มปล่อย แต่ก็ไม่เป็นผล

“ همینก็ เพราะเธอนั่นแหละ แบลร์ เดินป่ามาทั้งวันนะ”

“งั้นก็ปล่อยสิ อย่ามายุ่งกับฉันนะ”

“ให้ปล่อยใช่ไหม” เขาถามย้ำ

“ใช่ ปล่อยเดี๋ยวนี้เลยนะ นายมนุษย์หิน!” บัณฑิตาตวาดดังลั่น
ทั้งยังดันรนนี้อ้อมกอดคนตัว همینสุดกำลัง นิติธรรมหมดความอดทน
จากที่ต้องการจะช่วยเหลือ เขาเริ่มอยากหักคอแม่จอมดื้อเสียแล้ว

“อยากให้ปล่อยใช่ไหม”

“ปล่อยเดี๋ยวนี้เลยนะ ปล่อยสิ ฉัน همینนายจะแะอยู่แล้วนะ!”
มือเล็กยังคงทุบร่างใหญ่ไม่หยุด แต่แล้วเธอก็ต้องตกใจสุดขีด เมื่ออยู่ดีๆ
เธอก็ตกลงพื้นดังต๊อบ!

“โธ้ย! นายทำบ้าอะไรเนี่ย” สาวสเปนถามดังลั่นทันทีที่นิติธรรม
ปล่อยเธอลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ดวงตากลมโตฉายแววตัดพ้อ นิติธรรม
จึงกลับด้วยสายตาเย็นชาอย่างไม่สนใจ แขนแข็งแรงทั้งสองข้าง
กอดอกมองเธอด้วยแววตาหาเรื่องและน่าหมั่นไส้เหลือเกินในความคิด
ของบัณฑิตา

“ก็เธอบอกให้ปล่อยเองนะ แบลร์”

“ทำให้มันนุ่มนวลหน่อยไม่ได้หรือไง ฉันเจ็บไปหมดทั้งตัวแล้วนะ”
คนตัวเล็กกว่าแหวกออกมาอย่างเหลืออด ผู้ชายอะไรปานี้เือนไม่ต่างจาก

พวกมนุษย์ถ้าในยุคหิน ทั้งยังชอบทำหน้าที่รู้ความรู้สึกอีกต่างหาก
หาความเป็นสุภาพบุรุษไม่ได้!

“ก็เธอบอกฉันเองนะแบลร์ โทษใครไม่ได้หรอก”

“แล้วทำไมไม่ช่วยฉันล่ะ”

“นี่เธอต้องการความช่วยเหลือจากฉันหรือน้องแบลร์” นิติธรรม
ลากเสียงประชิด เขากอดคอผมอง ไม่พอใจน้ำเสียง กิริยามารยาท และ
สิ่งที่เธอทำกับเขา จนนึกอยากจะดัดนิสัยร้ายๆ ของสาวตรงหน้า เพื่อว่า
เธอจะดีขึ้นนิดเดียวก็ยังดี

“ใช่สิ!” เธอตวาดแหว “นายเป็นคนแก่งัดฉันนะ ก็ต้องช่วยฉันสิ
ฉันเจ็บไปหมดทั้งตัวแล้วนะ ลูกไม่ขึ้นหรอก”

“ถ้าอยากได้ความช่วยเหลือจากคนอื่น เธอควรจะทำตัวดีๆ นะแบลร์
แล้วอีกอย่างนะ...ฉันอายุมากกว่าเธอดังเยอะ ควรจะเคารพกันบ้าง
ไม่ใช่ทำแบบนี้” เจ้าของน้ำเสียงเข้มเอยขึ้น ขณะที่นั่งลงบนส้นเท้าตัวเอง
ระดับสายตาเดียวกับหญิงสาว

“นี่นายสั่งสอนฉันเหรอ” สาวสเปนตัวแสบถามเสียงแหลมปรืด
อย่างไม่พอใจ “กล้าดียังไงมาสอนฉัน ก็นายทำฉันเจ็บนี่ ก็ต้องช่วยฉันสิ”

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่อย่างนั้นแหละ ถ้าเธอไม่พูดดีๆ ฉันก็ไม่ช่วย
หรอก” นายทหารเรือหนุ่มยกไหล่ มันไม่ใช่ธุระอะไรของเขาอยู่แล้ว แค่
เห็นว่าตอนนี้เธอปลอดภัยและไม่มีอะไรน่าสงสัยอยู่ในป่า จะเดินทาง
ออกไปพุ่มนี้ก็ไม่น่าจะเป็นอะไร

บัดนี้ตามองหน้าตาเหมือนใจของนิติธรรมแล้วอยากกรีดให้ลั่นป่า
เหลือเกิน นายมนุษย์ถ้าแก่งัดเธอ เขาทำให้เธอเจ็บแล้วจะเดินหนีไป
แบบหน้าด้านๆ แบบนี้นะเธอ หัวใจเขาทำด้วยอะไรถึงทำกับผู้หญิง
สวยๆ น่ารักๆ แบบเธอลง

เธอพยายามลุกขึ้นอีกครั้งเพราะไม่อยากถูกทิ้งไว้ตามลำพัง
แต่แล้วความตั้งใจก็ต้องเป็นหมันเพราะข้อเท้าเธอบวมเป่ง ทั้งยังมี

เลือดออกที่ฝ่าเท้าเพราะโดนหนามของพืชบางชนิดตำ ตอนนี่เองที่เธอรู้สึกตัวว่าเลือดออก ดวงหน้าหวานจับใจเริ่มซีดเผือด ลมหายใจติดขัด เธอรู้สึกแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก พยายามเรียกนายมนุษย์ถ้ำใจหินคนนั้นให้รู้ว่าเธอไม่ไหวแล้วแต่ก็เข้าไป เขาเดินออกไปไกลแล้ว เธอไม่สามารถเปล่งเสียงเพราะสติเธอดับวูบพร้อมกับความมืดมิดที่เข้ามาเยือน

‘ยายผู้หญิงบ้า’ นิติธรรมเข่นเขี้ยวอยู่ในใจอย่างโมโห ยิ่งเห็นภริยาไร้มารยาทก็ยิ่งไม่พอใจ คนอะไรจะเอาแต่ใจตัวเองได้ถึงเพียงนี้ บัณฑิตาทำราวกับจะไม่วันกัมหวัให้ใคร และคงจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะเธอเป็นน้องสาวของอัลเบิร์ตได้ และเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของอดีตเจ้าพ่ออย่างฟรานซิสโก้ จึงไม่แปลกที่เธอไม่เคยกลัวใครและไม่เคยเห็นหัวใครแบบนี้ แต่มีมันเขานะ...เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชายของเธอ เปรียบเสมือนญาติสนิท มีหน้าซำยังอายุมากกว่าด้วย

แต่บัณฑิตากลับทำราวกับว่าเขาเป็นทาสของเธอก็ไม่ปาน ทำให้ชายหนุ่มเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ จากที่เคยคิดว่าเธอน่ารักน่าปรารถนาหลงเหลือแต่ความระอากับคนที่ทั้งเอาแต่ใจและไร้มารยาทแบบเธอ

นิติธรรมหมุนตัวกลับไปดูเพราะถึงแม้จะไม่ชอบหน้าบัณฑิตาอย่างไร แต่หน้าที่เขาคือต้องพาสาวคนนี้กลับบ้านอย่างปลอดภัย แต่แล้วชายหนุ่มกลับไม่เห็นเจ้าของร่างบางที่ควรจะต้องเดินตามแต่อย่างใด ทำให้หนุ่มพุดน้อยเริ่มเดือดจัดอีกเท่าตัว เพราะคิดว่าแม่ตัวดีกำลังมารยาและพยายามกลั่นแกล้งเขา

“ยายตัวแสบ อย่าให้ทนไม่ไหวนะ!” นิติธรรมสบถอย่างเหลืออด ชักทนไม่ไหว ต่อให้แคว้นเดียวก็ไม่ไหว เจอตัวเมื่อไรเขาจะลากแม่สาวจอมเจ้าเล่ห์กลับบ้านให้ได้ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดก็ตาม

“เบลล์!” เจ้าของเสียงเข้มตะโกนเรียกทันทีที่มาถึงจุดเดิมแล้ว มองไม่เห็นเธอ สายตาคมกริบของเขามองที่พื้นจึงเห็นเรณอนอนสลบไสล

ไม่ได้สติ เขาจึงปราดเข้าไปหา ประคองหญิงสาวไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง จากนั้นจึงเอ่ยปากเรียกเธอทันที

“เบลร์ ได้ยินไหม” เขาตอบใบหน้ารูปไข่เบาๆ หวังจะให้หญิงสาว ได้สติ แต่ก็เสีย

“...”

“เบลร์ ตื่นๆ เป็นอะไรมากไหม” เขาเรียกอยู่สองสามครั้งแต่สาว ตึกตักกระเบื้องเคลือบก็ยังแน่นิ่งจนนายทหารเรือหนุ่มเริ่มใจไม่ดี กลัวว่า เธอจะเป็นอันตราย เพราะรู้ว่าคนที่เหมือนนอนอยู่บนหอคอยงาช้างอย่าง บัณฑิตาคงไม่เคยต้องมาลำบากขนาดนี้

ชายหนุ่มตัดสินใจอุ้มร่างน้อยไว้แนบอกแล้วพากลับไปยังเตียงที่ เขามั่นใจว่าเป็นของเธอ เพราะอยู่ไม่ไกลจากตรงที่เธอมาเล่นน้ำมากนัก และเชื่อว่าไม่มีคนสติดีที่ไหนมาตั้งแคมป์ในป่าลึกแบบเธอแน่ จะมีก็แต่ ยายตัวร้ายคนนั้นคนเดียวกระมังที่มีพรสวรรค์ช่างสรรหาเรื่องใส่ตัวได้ถึง เพียงนี้

“เบลร์ ได้ยินไหม” เขาถามซ้ำด้วยคำถามเดิมๆ รวากับถูกตั้ง โปรแกรมไว้ แต่หญิงสาวในอ้อมกอดก็ไม่ตอบสนอง นิตริกรรมว่างบาง บนเบาะภายในเตียงอย่างเบามือแล้วรีบเปิดตะเกียงที่ใช้แบตเตอรี่ จากนั้นรีบตรวจสอบเธออย่างถี่วิสาสะ ตั้งแต่ท่อนแขนเรียวเล็ก ไปหน้าสวองามน่ารักแบบสาวเอเชียที่แทบดูไม่ออกว่าเธอเป็นลูกครึ่ง ไทย-สเปน เรื่อยไปจนถึงท่อนขาเรียวงาม กระทั่งมาถึงข้อเท้าเล็ก ตอนนั้นเองที่เขาเห็นว่าข้างหนึ่งมันบวมผิดปกติ และมีเลือดไหลด้วย แม้ไม่มากแต่ก็คงเป็นสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตาเป็นลมแน่นอน

“ยายเด็กบ้า ทำไมไม่ระวังตัวบ้างนะ” ปากก็บ่น มือก็หยิบเศษผ้า ในกระเป๋าทหารของตัวเองออกมาชุบน้ำ ปิดให้พองพืด จากนั้นก็ ชับน้ำเลือดที่เท้าให้อย่างอ่อนโยน พร้อมทั้งทำแผลเสร็จสรรพ

“แล้วก็อย่าได้พยายามหาเรื่องใส่ตัวอีกนะยายแสบ” เจ้าของ

เสียงเข้มนออกมาอย่างระอา จะว่าโกรธหรือ...ไม่ใช่ เขาโกรธไม่ลงหรอก อาจแค่แค้นได้เท่านั้น เพราะเมื่อได้มาเห็นบัณฑิตาหลับไว้พิงซองตอนนี้ นิติธรรมก็ยิ้มอย่างไม่สามารถห้ามตัวเองได้เลย

“เวลาเธอลับก็น่ารักดิเนแบลร์ อย่างน้อยจะได้ไม่เหนื่อยต้องตะเบ็งเสียงแข่งกับเธอ” ชายหนุ่มใช้ข้อนิ้วไล่พวงแก้มนุ่มเบาๆ ดวงตาคู่มกริบมองใบหน้าสวยใสแล้วอดใจเด่นแรงไม่ได้ ยามบัณฑิตาสงบไม่ส่งเสียงแว่ดๆ หรือหาเรื่องคนอื่นก็น่ารักแบบนี้เอง ใบหน้ารูปไข่ไร้สิ่วฝ้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มซ่อนอยู่ใต้เปลือกตา แพขนตานางอนยาว จมูกโด่ง พองามและริมฝีปากอมน้ำจุมพิตเป็นที่สุด

นิติธรรมมองนางฟ้าน้อยๆ ของบ้านอะลอนโซแน่นิ่งราวกับต้องมนตร์ นึกย้อนไปถึงตอนเด็กๆ ที่เขามักมองธีรวัฒน์วิ่งไล่กระตุกหางเป็ดเด็กน้อยไข้โรคอย่างบัณฑิตา ตอนนั้นเธอทั้งพูดน้อย เรียบร้อยน่ารัก แต่พออายุได้สักสิบขวบ เธอก็เริ่มเปลี่ยนไป เพราะมีพี่ชายคอยตามใจ จากเด็กเงียบๆ จึงกลายเป็นคนเอาแต่ใจและอารมณ์ร้าย อาจเป็นเพราะเธอเป็นเด็กไข้โรค เจ็บออกๆ แอดๆ มาตลอด ทำให้ไม่มีใครกล้าขัด แม้ปัจจุบันจะหายดีแล้ว แต่ก็ยังไม่เลิกนิสัยแบบนี้เสียที

ชายหนุ่มตึงสติกลับมาถึงปัจจุบัน เขาผ่อนลมหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน การเดินทั้งวันยังไม่เหนื่อยล้าเท่าต้องมาสู้รบกับหญิงสาวจอมแสบคนนี้ นิติธรรมหันซ้ายหันขวาตั้งใจจะหาที่นอน แต่ไม่มีเลยเพราะพื้นที่ข้างนอกไม่เหมาะจะเป็นที่นอนอย่างยิ่ง แคมป์ในเต็นท์ก็ดูแคบลงถนัดตา เนื่องจากมีเขาเข้ามาอยู่ด้วย

“พื้นที่นี้แล้วกันนะแบลร์” เจ้าของน้ำเสียงเข้มกระซิบบอกโดยไม่คิดจะรอให้เธอเอ่ยปากอนุญาต เขาล้มตัวลงนอนข้างล่างบางที่เริ่มเปียกตัวเข้าหาไออุ่นจากเขา ทำให้ชายหนุ่มนอนตัวแข็งที่อึดจับปล้นความนุ่มนวลและกลิ่นหอมจางๆ ของหญิงสาวข้างยั่วให้ตบะแตกดีแท้ นิติธรรมได้แต่สับสนในใจที่ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเป็นหมอนข้าง

ให้เธอออกต่อไป

ช่วงเวลาตึงเครียด อากาศเริ่มเย็นลงเรื่อยๆ ส่งผลให้หญิงสาวที่นอนหลับไม่ได้สติอยู่นานเริ่มรู้สึกตัว เปลือกตาบางค่อยๆ เปิดขึ้นช้าๆ ความรู้สึกแรกที่รับรู้คือความเจ็บที่ฝ่าเท้า คนตัวเล็กทำหน้าแบ่ ปกติแล้วเธอไม่เคยต้องเจ็บตัวขนาดนี้ บัณฑิตาตั้งใจจะลุกขึ้นดูแลตัวเอง แต่ก็ทำไม่ได้ คือนั่นมันมีอะไรบางอย่างที่แปลกไป เต้นท์ที่เธอใช้นอนตลอดสองคืนดูแคบลงถนัด พลิกตัวไม่ได้เหมือนเคย ซึ่งทำให้บัณฑิตาสำนึกได้ทันทีว่าเป็นเพราะอะไร

เธอหันไปมองชายหนุ่มร่างใหญ่ที่นอนหลับสนิทแนบชิดกับเธอ มือไม้ของเขาไม่ได้รุกรานร่างกายเธอแม้แต่หน่อย มีแต่เธอต่างหากที่เข้าไปนอนซุกอกล้ำๆ ของเขา

‘ตายแล้ว! นี่เธอทำอะไรลงไปเนี่ยแบลร์’ คุณหนูเอาแต่ใจร้องลั่นอยู่ในอกพลาทอนหลับตาปี ลมหายใจที่รินรดเคลือเคลือบอยู่ไม่ห่างทำให้หัวใจหญิงสาวเต้นเร็วกว่าปกติ อาจเป็นเพราะความไม่คุ้นเคยที่จะต้องนอนร่วมกับผู้ชายแปลกหน้าที่ไม่ใช่พี่ชายก็เป็นได้ และต่อให้นิติธรรมจะทำตัวป่าเถื่อนกวนโมโหและน่ารังเกียจแค่ไหน แต่เขาก็คงเป็นผู้ชาย

สาวร่างเล็กระบายลมหายใจเพื่อเรียกสติ แล้วรีบขยับออกห่างทันที แผลที่เท้าไม่รู้สึกเจ็บอีกแล้ว เธอจึงสังเกตเห็นว่ามีผ้าพันไว้ ซึ่งคงไม่ใช่ฝีมือใครนอกจากผู้ชายที่นอนแนบชิดกับเธอ

“นี่นายทำให้ฉันเหวอ” หญิงสาวหันไปทางผู้ชายที่เธอคิดว่าหลับสนิท แล้วก็ได้คำตอบเป็นเพียงความเงียบ

“...”

“ก็ดี แสดงว่านายก็ไม่ใช่พวกมนุษยยุคหินสักเท่าไรใช่ไหม” สาวสเปนตัวส่ายกโหล่ บัณฑิตาไม่ได้สนใจผู้ชายที่นอนอยู่ข้างกายเธอสักเท่าไร คนเดียวที่เธอสนใจคืออวรวรรณซึ่งไม่ได้อยู่ตรงนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่ง

เจ็บใจ ทำไมเขาถึงใจร้ายกับเธอได้ขนาดนี้นะ ต่อให้ไม่คิดอะไรก็เถอะ แต่ไหนบอกว่ารักเธอเหมือนน้อง ทำไมถึงไม่สนใจเลยสักนิดว่าเธอจะเป็นอะไรหรือเปล่า

บัณฑิตาเริ่มโกรธพี่ชายทั้งสองคนของเธอ พวกเขาไม่เป็นห่วงเธอเลยหรือ ทั้งที่เธออุตส่าห์วางแผนไว้อย่างดี แต่พวกเขาก็ยังปล่อยให้นักרבเดนตายคนนี้มาตามหาเธอแทนพวกเขา

‘บ้าจริง นี่มันผิดแผนทั้งหมดเลยนะ’ สาวตัวเล็กโอดครวญในใจตอนนี้ไม่จำเป็นต้องคิดแผนอะไรใหม่แล้ว ถ้าเธออยากให้พี่ๆ และวรวรรรหันมาสนใจและตามหาเธอด้วยตัวพวกเขาเอง มันก็ต้องมีสาเหตุมาจากนิติธรรมทำงานพลาด แต่เขาจะทำพลาดได้อย่างไรเมื่อเขาเจอตัวเธอแล้ว ทั้งยังติดต่อไปบอกพี่ชายของเธอแล้วอีกเช่นกัน สาวเจ้าเล่ห์ได้แต่ครุ่นคิดอย่างกลัดกลุ้ม

‘แล้วถ้าหายไปอีกครั้งล่ะ มันก็เท่ากับว่างานของนิติธรรมไม่สำเร็จ!’ เจ้าของใบหน้าสวยหวานกระหยิ่มยิ้มย่อง “งานนี้เสร็จฉันทละ”

คิดได้ดังนั้นเธอก็ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งอย่างเงียบกริบ บัณฑิตากลับมหายใจอย่างหวาดๆ กลัวว่าเขาจะรู้ตัว เธอพยายามขยับตัวให้เงียบที่สุด สายตาก็หันมองคนที่หลับสนิท เพราะกลัวว่าเขาจะตื่นขึ้นมาเสียก่อน ตอนนี้เธอลุกขึ้นมาได้แล้ว ต่อไปคือค่อยๆ ออกไปจากเตียงและแผนใหม่ของเธอก็กำลังจะสำเร็จ ให้ตายอย่างไรเธอก็ไม่ยอมกลับไปกับนายมนุษย์ถ้าใจหिनคนนี้แน่นอน

อีกนิดเดียว...อีกนิดเดียวเท่านั้นเธอจะออกจากเตียงแสนแคบได้แล้ว บัณฑิตายิ้มเจ้าเล่ห์ทันทีที่คิดว่าจะได้ก้าวสู่อิสรภาพ แต่ว่า...

“จะไปไหนไม่ทราบ” เสียงเข้มๆ ของมนุษย์ยุคหินดังขึ้นพร้อมกับมือหนาที่คว้าข้อเท้าเล็กบางของบัณฑิตา เขากะตุกพรวดเดียวสาวเจ้าก็นึกว่าจะมาดูไม่จืดทันที

“นี่นาย!”

“ถามว่าจะไปไหนไม่ทราบ” นายทหารเรือหนุ่มถามย้ำ ไม่มีอาการวังวนเลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งที่เมื่อครู่เขาก็ดูหวั่นวิตก อย่างน้อยบัณฑิตาก็คิดว่าเขาหวั่นวิตก หรือตลอดเวลาเขาไม่ได้หวั่นเลย...

คนตัวเล็กกว่าได้แต่ก้มหน้านิ่ง ไม่กล้ามองหน้าหรือสบสายตาดูต้นของผู้ชายตรงหน้า สมองก็พยายามคิดหาข้ออ้าง แต่เหมือนเขาจะรู้ทัน

“หาข้ออ้างอยู่หรือไง” คนถูกปรามาสว่าเป็นมนุษย์หินถามเสียงดุ “ว่าไง...เธอยังไม่ได้ตอบพี่เลยว่าจะไปไหน”

“ไปฉะ” เธอโผล่เสียงดังด้วยคำตอบง่าย ๆ มันคือข้ออ้างเดียวที่เธอคิดได้ในยามคับขันเช่นนี้ เพราะเมื่อสุภาพสตรีอย่างเธอจะไปทำธุระแบบผู้หญิงๆ เขาจะไม่ตามเธอไปอย่างแน่นอน สาวเจ้าเล่ห์ซ่อนยิ้มอย่างแนบเนียน แต่เธอลึ้มคิดไปว่านิติธรรมไม่ใช่สุภาพบุรุษ เขาจะเป็นได้อย่างไรในเมื่อเธอกล้าหาญอยู่ตลอดเวลาว่าเธอเป็นมนุษย์ยุคหิน มนุษย์ถ้าจอมปาเถื่อน แกมยังใจร้ายสุดๆ อีกด้วย และคำพูดต่อมาของเขาก็ทำให้เธอหน้าเหวอทันที

“ถ้าอย่างนั้นฉันไปด้วย”

“ไม่ได้ล่ะ!”

“ทำไม มีอะไรหรือ” นิติธรรมยกคิ้วข้างเดียวเป็นเชิงถาม แต่สาวตรงหน้าก็ส่ายหน้าพริต

“ฉันเป็นผู้หญิงนะ นายจะตามไปด้วยได้ยังไงล่ะ”

“มีดๆ แบบนี้มองเห็นหรือ ฉันกลัวว่าเธอจะหลงไปไหนเสียก่อนนะสิ”

“ฉันไม่หลงไปไหนหรอกน่า” สาวสวยกล่าวติดจะรำคาญ ยิ่งมองหน้าตากวนประสาทของมนุษย์ถ้ำหน้าตาเหมือนโจรก็ยิ่งโมโห ทำไมเขาจะต้องขัดใจเธอทุกอย่าง จะตามใจสักเรื่องไม่ได้เลยหรืออย่างไร

“แน่ใจหรือว่าไม่หลง แล้วทำไมมาอยู่ที่นี้ล่ะ บ้านช่องไม่ยอมกลับมาไม่รู้หรือไงว่าพี่ชายเธอเป็นห่วงมากแค่ไหน”

“ห่วงยังงะเขาก็ไม่ได้มาตามหาฉันนี่” เขาไม่น่าหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาพูดเลยจริงๆ ที่เธอหนีมาอยู่ที่นี่ไม่ได้แค่อยากให้อรรณพรู้สึกผิด แต่อยากให้ชายผู้รักตัวด้วยว่ายังมีเธออยู่ในบ้าน ไม่ใช่อะอะไรก็คุยเรื่องอะไรที่เธอไม่รู้ ทำตัวมีลึกลับคมคมในและไม่เอาใจใส่เธอเช่นนี้

“ถ้าอัลไม่ห่วง เขาจะให้ฉันมาตามเธอกลับหอรอ แล้วสรุปยังงะละ สุดท้ายเธอก็หลงป่าอยู่ดีไม่ใช่หรือไง ถึงไม่ยอมออกไปเสียที”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ” เธอตัดบทแล้วเดินออกไปทันที แต่ก็ถูกมือหนารั้งไว้อีกครั้ง

“ฉันจะพาไปเอง”

“ไม่ต้องเลยนะ นายรออยู่ที่นี่แหละ” บัณฑิตาแกลังทำเป็นโมโห เพราะคิดว่านิติธรรมจะไม่ตามมาแต่เธอคิดผิด ตลอดเวลาที่เธอไปนั่งแอบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่แล้วแสร้งทำเป็นว่ากำลังทำธุระส่วนตัว เธอรู้สึกรู้สิดูว่าเขาจับตามองเธออยู่ตลอดเวลา ทำเอาสาวสวยได้แต่พนมมหายใจ คิดไม่ออกเลยจริงๆ ว่าจะหลบเขาออกไปได้อย่างไร

“แบลร์!”

“...”

“แบลร์!”

‘พระเจ้าพระองค์ใดก็ได้ช่วยสาปเขาให้กลายเป็นหินที่เถอะ’ เจ้าของชื่อได้แต่ครวญครางอยู่ในใจ เธอต้องหาวิธีหนีเขาให้ได้ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ทันแล้ว เพราะตอนนี้นิติธรรมกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอ เป็นที่เรียบร้อย

บัณฑิตาได้แต่ตาค้าง เป็นอีกครั้งที่เธอมองเขาอย่างไม่เข้าใจ นายมนุษย์ถ้ำนี่เดินมาตั้งแต่เมื่อไร ทำไมเธอถึงไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ทั้งที่เขาก็ตัวใหญ่ออกปานั้น

“ไปกันได้แล้ว” นิติธรรมไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาก็มองคว่ำข้อมือของคนเจ้าเล่ห์ จุดให้ลุกขึ้นเดินตามเขาทันที แต่มีหรือที่บัณฑิตาจะยอม

เธอขึ้นตัวไว้มากสุดแรงเกิด

“เดี๋ยวสิ ฉันปวดท้องหนักนะ”

“คนเตรียมจะถ่ายเขาไม่ใส่กางเกงแน่นขนาดนี้หรอก” นิติธรรม
ตวัดสายตามองกางเกงยีนขาขาวของหญิงสาวที่อยู่ในสภาพเรียบร้อย

“ก็...” สวรวางเลิกพยายามหาข้ออ้าง “แล้วนายมาแอบดูฉัน
ทำไมเนีย ไม่เป็นสุภาพบุรุษเอาซะเลยนะ!”

“หุบปาก! ฉันไม่มีเวลาว่างกับเธอหรอกนะ”

“ฉันก็ไม่ได้อยากให้นายมาวุ่นวายกับฉันหรอก ออกไปเดี๋ยวนี้เลย
ไม่ต้องมายุ่งกับฉันเลยนะ” สวเจ้าอารมณ์ตวาดแหว

หนุ่มร่างสูงถึงกับกรามกระดูก นี่มันเรื่องบ้าอะไร ทำไมเขาต้อง
มาคอยดูแลยายคุณหนูสติแตกคนนี้ด้วย ทั้งที่เป็นเวลาพักของเขาแท้ๆ

ทหารเรือหนุ่มไม่สนใจแล้วว่าเธอจะรู้สึกอะไร จะถ่ายหนักจริงๆ
อย่างที่พูดหรือไม่ เขาตัดสินใจแล้วว่าไม่ควรเสียเวลากับสวเจ้ามารยา
อย่างบัณฑิตา เพราะยิ่งอยู่เธอก็จะยิ่งเอาแต่ใจมากขึ้นเท่านั้น

“ลุกขึ้นมาเนี่ยเลยมา” นิติธรรมจุดแม่สาวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่
พยายามขึ้นตัว แต่มีหรือที่ไม้เท้าจะจัดไม่ซุงได้ สุดท้ายแล้วบัณฑิตาก็
ปลิวตามแรงกระชากอย่างง่ายดาย

“นี่! ฉันเจ็บนะ”

“จะพูดกับฉันก็พูดให้ดีๆ หน่อย ฉันอายุมากกว่าเธอไม่ใช่หน่อยนะ
แบลร์”

“ปล่อยฉันนะ!”

คราวนี้ได้ผล นิติธรรมปล่อยข้อมือเล็กทันทีแล้วจ้องเจ้าของ
ใบหน้าบุดบึ้งที่คลำข้อมือของตัวเองบ่อยๆ ด้วยแววตาดุจัด เขาก้าว
เข้าไปในระยะประชิด ใกล้เสียจนสาวเจ้าผงะถอยหลังอย่างตื่นตระหนก

“อะ...อะไร”

“ฉันกำลังสงสัยว่ามีใครอบรมมารยาทให้เธอบ้างหรือเปล่าล่ะสิ

ทำไมถึงได้ดื้อแพ่งขนาดนี้”

“นี่นายว่าฉันไม่มีใครสั่งสอนเธอ!” สาวตัวเล็กแหงเสียงดัง ถ้าตอนนี้ฟ้าสว่างแล้วละก็ เขาจะต้องเห็นใบหน้าแดงจัดเพราะความโกรธของเธอแน่นอน

“ไม่ต้องสงสัยเลยละ”

“นาย!”

“ทำไม หรือรับไม่ได้ คนอื่นอาจจะโอ้เธออะแบลร์ แต่คนคนนั้นไม่ใช่ฉันอย่างแน่นอน ฉันไม่อยากจะเสียเวลากับเธออีกแล้ว อย่าทำเป็นตัวถ่วงคนอื่นนักเลย อายุก็ไม่ใช่่น้อยแล้วน่าจะคิดอะไรเองบ้างนะ ไม่ใช่ทำตัวเหมือนเด็กปัญญาอ่อนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้สักอย่างแบบนี้...”

เผียะ!

นิติธรรมพุดยังไม่ทันขาดคำ ฝ่ามือเล็กก็กระทบชีกหน้าคมคายของเขา บัณฑิตาหายใจหอบสะท้านเพราะความโกรธ ตอนนี้คนเจ้าอารมณ์เริ่มขาดสติ เธอก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่เห็นมีใครว่าเลยสักคำ แล้วผู้ชายหน้าตาเหมือนโจรกล้าได้อย่างไรมาสั่งสอนเธอ

เจ้าของร่างบางหมุนตัวเดินออกไปทันที พอกันที...เธอไม่อยากอยู่ใกล้ผู้ชายปาเถื่อนที่กล้าว่าเธอเป็นคนแรกอีกแล้ว แต่หญิงสาวก็ไปไหนได้ไม่ไกลเพราะจู่ๆ เธอก็ลอยหวือเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดแข็งแรง ของนิติธรรมอย่างรวดเร็ว บัณฑิตาหันไปหาคนต้นเหตุ ตั้งใจจะกรีดให้เขาดับไปเลย แต่หญิงสาวก็เปลี่ยนใจทันทีที่เห็นแววตาเต็มไปด้วยเปลวเพลิงของนายมนุษย์หินที่เธอเข้าใจมาตลอดว่าเธอไม่มีความรู้สึก ตอนนี้ดวงตาของคนตรงหน้าเปลี่ยนไป เขากำลังโกรธมากๆ เสียด้วย

“ปล่อยนะ!” สาวสเปนตัวสั่นกระซิบสั่ง เธอทำใจสู้เสียอีกครั้ง และพยายามดิ้นรนออกมาจากท่อนแขนแข็งแรงที่รัดแน่น

“ฉันไม่ปล่อยหรือกแบลร์ จนกว่าจะได้สั่งสอนคนเอาแต่ใจอย่างเธอให้มีนิสัยเหมือนชาวบ้านชาวเมืองเขาเสียที!

5

พลิกผัน

“ว้าย! ปล่อยฉันนะไอ้คนบ้า นายจะทำอะไร ปล่อยฉันนะ!”
เจ้าของน้ำเสียงเล็กแหลมกรีดร้องออกมาเสียงดัง ทั้งโกรธทั้งตกใจที่เขา
อุ้มเธอพาดบ่า แล้วเดินดุ่มๆ โดยไม่พูดอะไรออกมาสักคำ หญิงสาว
ตกใจจนตาแทบถลน ทั้งร้องทั้งทุบให้เขาปล่อย แต่ก็ไร้ผล กำปั้นเล็กๆ
ของเธอไม่ระคายผิวคล้ามแดดเลยแม้แต่หย่อม

“แน่ใจนะว่าจะให้ปล่อย ระวังจะเหมือนคราวที่แล้วนะแบลร์”

“นายมันบ้า อย่ามาใช้วิธีป่าเถื่อนกับฉันแบบนี้นะนายมนุษย์ถ้ำ”
ปากก็ร้องโวยวาย มือก็ยังทุบตีเขาไม่หยุด

“ฉันไม่ใช่คนป่าเถื่อนหรอก แต่ถ้าเธอยังไม่เลิกนิสัยแบบนี้ บางที
ฉันอาจเป็นแบบนี้ก็ได้”

“นี่นายขู่ฉันเหรอ!”

“อยากลองไหมล่ะ”

“ลองดีเหรอ...อะไรของนายนะนายมนุษย์ถ้ำ”

เฝียะ!

สิ้นเสียงพูด นิติธรรมพาดฝ่ามือหน้าร้านลงบนบันทึยงามงอน
ของสาวที่อยู่บนบ่าอย่างอดไม่อยู่ เพราะถ้าน้องสาวของเขามีนิสัยแบบนี้
ละก็ จะจับตีเสียให้กันลายทีเดียว

“โอ๊ย!” สาวสเปนตัวสั่นร้องลั่น อยากจะเอามือถูกันตรงที่เข่า
ฟาดเพื่อบรรเทาความเจ็บ แต่ก็ทำไม่ได้ “นายจะบ้าหรือ มาตีกันฉัน
ทำไม ฉันเจ็บนะ”

“นี่ยังน้อยไปด้วยช้อนะแบลร์ ถ้าเธอยังไม่เลิกเอาแต่ใจ ไม่เลิก
ทุบตีหลังฉันแล้วละก็ เธอโดนหนักกว่านี้แน่”

“ไอ้...”

“หรือว่าอยากโดนอีก” นายทหารเรือหนุ่มดู

สาวตัวเล็กที่ฟาดอยู่บนบ่าถึงกับหุบปากสนิททันทีเพราะกลัวเขา
จะทำจริง ๆ ฝ่ามือเขาเบาเสียเมื่อไร ทั้งหนาทั้งหนัก ฟาดลงมาที่ท่าเอา
กันเธอรอบมที่เดียว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะนั่งได้หรือไม่

“คนป่าเถื่อน มนุษย์ถ้าใจหิน อย่าให้ถึงที่ฉันบ้างนะ” บัณฑิตายัง
พยศไม่เลิก เธอขมขมบิบบ่นทั้งยังสาปส่งผู้ชายบ้าคนนี้ให้ล้มหัวฟาดพื้น
ตายไปเลย

“ฉันได้ยินนะแบลร์”

“นี่นาย!”

“หุบปากแล้วก็เงียบๆ ไว้ ฉันจะพากลับไปเก็บของจะได้ออกจาก
ป่าเสียที ไกลจะเข้าแล้วละ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง และอุ้มเธอ
ฟาดบ่าเดินไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง ไม่นำพาต่อน้ำหนักของเธอ
แม้แต่น้อย จนบัณฑิตได้แต่เบะปากอย่างหมั่นไส้

นิติธรรมเดินมาเรื่อยๆ เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็สุดรู้ อาจจะสัก
สามหรือห้านาทีเธอก็ไม่อาจทราบ เพราะตอนนี้สิ่งเดียวที่เธอเริ่มสงสัย
คือเขามองเห็นได้อย่างไรในป่าทึบ ตอนเดินออกมายังมีไฟฉายของเธอ
แต่เธอทำตกไว้และคว่ำมาไม่ทัน เพราะเขาฉุดขึ้นบ่ามาเสียก่อน ซึ่งเขา
พาเธอเดินกลับมาโดยไม่ชนต้นไม้หรือสะดุดรากไม้ล้มล้มคว่ำ ทำให้คุณหนู
อารมณ์ร้ายสงสัยเหลือเกิน

“เข้าที่แล้ว” หนุ่มมามาเข้มป่ล่อยสาวบนบ่าลงอย่างไม่นุ่มนวลนัก

นิติธรรมหรีตตามองเธออย่างไม่ไว้วางใจ เพราะเธอยอมเชื่อฟังเขาง่ายดายเกินไป

“ทำไมมองแบบนี้ล่ะ”

“ฉันว่าเธอดูแปลกๆ นะแบลร์”

“เอ๊ะ! นายจะเอาอย่างไรกับฉันหา! พอฉันดื้อนายก็ว่า แต่พอฉันเจียบนายก็ป็น” เธอทำเอวทันทื ดวงหน้าสวยหวานเชิดขึ้นอย่างหาเรื่อง

“โอเคๆ งั้นคราวนี้ฉันผิดก็ได้ รีบช่วยกันเก็บของเถอะจะได้เตรียมตัวเดินทางต่อ”

“นายรู้ไหมตอนนี่ก็โง่งแล้ว”

“ราวๆ ดีสามน่าจะได้”

“ดีสาม!” สาวสแปงโพล่งเสียงดัง “นายจะบ้าหรือ จะรีบไปไหนจะเข้าค้อยเก็บก็ได้ ฉันยังนอนไม่ครบสิบชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ แบบนี้เดี๋ยวมียรอยคล้ำได้ตาฉันก็ไม่สวยนะสิ”

นิติธรรมมองหน้าหญิงสาวตรงหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน ช่วงเวลาหน้าสีวหน้าหวาน แม่เจ้าประคุณยังกลัวมีรอยคล้ำได้ตา กลัวไม่สวยอย่างนั้นหรือ

“เอละแบลร์ ฉันไม่อยากจะขัดเธอหรอกนะแต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ฉันไม่กวนใจนายแล้วก็ได้ ยอมออกไปดีๆ แล้วด้วย แต่ขอนอนต่อได้ไหม ไม่งั้นไม่ครบสิบชั่วโมงแล้วร่างกายฉันจะโหม่ง ไม่สวย ฉันไม่อยากเหมือนหมีแพนด้านะ”

“แต่...”

“นะพีนอร์ด” บัณฑิตากระซิบเสียงหวาน ทำตาปริบๆ หวานแสนให้ใส่เขาเต็มที่

นิติธรรมตะลึงค้างกับท่าทางที่เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังเท้าของหญิงสาว ทั้งน้ำเสียงหวานปานน้ำเชื่อม ทั้งแวตาทหวานหยด ทำให้ลมหายใจที่มันคงของเขาถึงกับสะดุด ยิ่งเวลาที่เธอเรียกชื่อเขาจริงจังเป็นครั้งแรก ก็ยิ่งทำให้กำพางความเข้มแข็งถึงกับอ่อนยุบทันที

“พี่ให้ได้แค่สามชั่วโมง หกโมงเช้าตื่นขึ้นมาเก็บของเตรียมเดินทางออกไปได้แล้ว” เขาแกลังกระแอมแล้วหันหน้าหลบสายตาเจ้าเล่ห์ของบัณฑิตา เขาไม่อยากให้เธอเห็นหน้า ตอนนี้อยู่หน้าของเขา คงขึ้นสีเข้มแน่นอน ทั้งที่รู้ว่าเธอแกลังอดอ่อนเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ แต่เขาก็อดใจอ่อนไม่ได้เพียงเพราะเธอเรียกชื่อของเขา

‘ตาเถื่อนนี่หลอกง่ายจังแฮะ’ บัณฑิตากระหิemy้มย่อง เธอไหวเล็กน้อยๆ ก่อนจะมุดเข้าไปในเตียงแล้วล้มตัวลงนอน เปลือกตาสวยที่กำลังจะปิดลงกลับเบิกกว้างอย่างตกใจ เมื่อเห็นว่านิติธรรมเข้ามาอยู่ในเตียงด้วย

“เดี๋ยวลี! นี่ไม่ใช่ที่ของนายนะ ออกไปนอนข้างนอกเลย” น้ำเสียงอดอ่อนเมื่อครู่หายไปหมดแล้ว เหลือแต่น้ำเสียงห้วนๆ แบบมะนาวไม่มีน้ำ นิติธรรมถึงกับหน้าตึง บัณฑิตาที่รู้ตัวจึงรีบยืมหวานดับไฟร้อนๆ ในดวงตาของเขา แล้วพูดใหม่ว่า “ก็ได้ค่ะ พี่นอร์มานอนในนี้ก็ได้”

สาวมากเล่ห์จึงจำต้องขยับตัวไปติดอีกฝั่งเพื่อให้เขามานอนด้วย สาวสวยได้แต่หลับตาบิ้ใจเต้แแรงเพราะร่างแกร่งที่เบียดตัวอยู่กับเธอ บัณฑิตาไม่สบอารมณ์นักเพราะเวลาเขาอยู่ใกล้ที่ไร เธอก็มักไม่มีสติคิดอะไรทั้งนั้น หัวใจเธอเต้แแรงราวกับจะทะลุออกมา สมอาก็มีนขาทุกครั้ง ที่ลมหายใจของเขาเป่ารดแก้มเธอ

“แบลร์ หลับหรือยัง” เจ้าของน้ำเสียงเข้มกระซิบถาม ทำให้คนถูกถามได้แต่นอนเกร็งตัวเต้แง จำต้องแกลังหลับเพื่อจะได้ไม่ต้องมาต่อลื้อต่อเถียงกับเขา

แต่นิติธรรมไม่ได้ทำอะไร เขายกมือขึ้นก่ายหน้าผากแล้วหลับตา บัณฑิตาลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก เธอค่อยๆ ลืมตา รอจนกระทั่งปรับสายตาให้ชินกับความมืดได้แล้ว จึงมองร่างสูงที่นอนแนบชิดเธอ เธอนอนไม่หลับและไม่มียีแว่วว่าจะหลับลงแต่อย่างใด

หญิงสาวพลิกตัวตะแคงหันหลังให้ชายหนุ่มเพื่อให้หัวใจเต้แงซ้าลง

ซึ่งเธอมั่นใจเต็มร้อยว่าต้นเหตุคือเขาอย่างแน่นอน เธอไม่เคยแนบชิดกับผู้ชายหรือนอนร่วมกับผู้ชายคนไหนมาก่อน เขาเป็นคนแรก...ทั้งที่เธอไม่ต้องการแม้แต่บ่อย แล้วอย่างนี้เธอจะหลับได้อย่างไร

สาวสเปนจอมแสบพยายามสงบสติอารมณ์ตัวเอง ในเมื่อนอนไม่หลับเธอก็ควรใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์ เธอควรจะคิดหาทางหนีทีไล่ เพราะถึงอย่างไรเธอก็ไม่ยอมไปกับเขา...มันง่ายเกินไป ไม่อย่างนั้นไม่ว่าต่อให้เธอเป็นอะไร หรือหายไปไหนก็คงจะไม่มีใครสนใจเธอ

บัณฑิตาคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนกระทั่งชายร่างใหญ่ข้างตัวเริ่มขยับลุกขึ้น ซึ่งทำให้หญิงสาวตัวแข็งทื่อทันที เขาเป็นคน ผิสีเทา หรือเครื่องจักรกันแน่ ทำให้ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยบ้างเลย

“แบลร์” เขาเรียกเธอ ซึ่งก็เหมือนเดิม สาวเจ้าของชื่อยังคงนอนนิ่ง และหายใจเข้าออกสม่ำเสมอเหมือนกำลังหลับสนิท

เมื่อไม่เห็นที่ท่าว่าหญิงสาวตัวร้ายจะตื่นขึ้นมา นิตรกรรมจึงค่อยๆ ออกจากเตียงอย่างเงียบที่สุด ไม่อยากให้เธอตื่นมาโวยวายเรื่องนอนไม่ครบสิบชั่วโมง นิตรกรรมมองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่เริ่มสว่างบ้างแล้ว นาฬิกาที่ข้อมือบอกเวลาตีห้าครึ่ง อีกไม่นานเขาก็จะพาเธอออกไปจากที่นี่

นายทหารเรือหนุ่มบิตชายบิตขวาขับไล่ความเมื่อยขบ เตรียมไปเดินลาดตระเวนตามนิสสัยทหาร เขาเดินห่างออกไปเรื่อยๆ ลัดเลาะต้นไม้แต่ละต้นไปอย่างซุ่มๆ ความมืดไม่ได้ทำให้ความสามารถในการมองเห็นของเขาลดลง และภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายสากลก็ทำให้เขาคุ่นเคยกับผืนป่าเป็นอย่างดีไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม อันที่จริงเขาเคยทำงานในป่าแถบอเมริกากลางแล้วถึงสามครั้ง ซึ่งก็ไม่เคยพลาดเลยสักครั้งเช่นกัน

แต่คราวนี้แปลกไป...ในบรรดาผู้ก่อการร้ายสากลที่มักซ่อนตัวอยู่ในป่าไม่เหมือนบัณฑิตา โจรพวกนั้นไม่เคยส่งตาวหวานและอดอด้อยอย่างที่หญิงสาวทำ ซึ่งการกระทำของบัณฑิตาทำให้ความตั้งใจของเขาเปลี่ยนไป เขาไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่าคนที่ใครๆ ก็กล่าวขานว่าเย็นชา

เป็นน้ำแข็ง ทำไม่ต้องใจอ่อนกับผู้หญิงจอมแสบอย่างบัณฑิตาด้วย

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้มแล้วตัดสินใจเดินกลับทันที เพราะไม่สังเกตเห็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ทว่าเมื่อมาถึง คิวหนักก็ขมวดกันเป็นปมอย่างเครียดจัดเมื่อเห็นว่าในเต็นท์ว่างเปล่า ไม่เห็นวีแวน ร้างบอบบางของแม่สาวตุ๊กตากระเบื่องเคลือบ และนั่นทำให้เขารู้ตัวว่าเสียทำให้จอมมารยาอันดับหนึ่งของสเปนเข้าไปแล้ว

“ตัวแสบ!” ทหารเรือหนุ่มสบถอย่างหัวเสีย พลางนึกในใจว่าจะมีสักครั้งหรือไม่ที่เขาจะตามมารยาของเธอทัน

หญิงสาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งอย่างรีบเร่ง แต่ก็ไม่เป็นไปตามที่เธอคิดมากนักเพราะหนทางด้านหน้ายังคงมืดมิดและมีรากต้นไม้ต่างๆ ขวางอยู่ตลอด บัณฑิตารีบหนีนิติธรรมให้ไกลมากที่สุดและพยายามจะเดินให้ตรง หญิงสาวแค่อะไรจะหนีให้พ้นเขา แต่เธอไม่ได้อยากหลงป่า แม้ว่าที่นี่จะไม่ห่างจากบริเวณชุมชนมากนัก แต่ก็เป็นป่าที่บีบคั้นมีคนผ่านเข้ามา เว้นเสียแต่พวกที่ชอบเดินป่า

“โอ๊ย!” เจ้าของเสียงเล็กร้องลั่นทันทีที่สะดุดอะไรบางอย่างจนล้มลง แต่ก็ยังมีสติพอที่จะระลึกได้ว่าเธอกำลังหลบหนีใครบางคนอยู่ แถมื่อตามนุษย์ยุคหินนั้นก็เก่งกาจราวกับไม่ใช่คน เธอรีบตะครุบปากตัวเองทันทีเพราะไม่อยากให้เขาได้ยินและตามมาถูก ทั้งที่ตัวเองเจ็บแสนเจ็บ ดูเหมือนข้อเท้าของเธอจะพลิกเพราะตอนนี้แทบขยับไม่ได้

“โอ๊ย...ทำไมฉันถึงชวยแบบนี้ละ” บัณฑิตาสบถเบาๆ เธอพยายามจะลุกขึ้นอีกครั้งแต่ก็ทำไม่ได้ นวดข้อเท้าตัวเองแล้วแต่ก็ไม่ได้ผล อาการเจ็บที่ข้อเท้ายังไม่ดีขึ้นและเธอก็ลุกไม่ขึ้นเลยด้วย

“ชวยแล้ว นายนั้นมาแล้วจริงๆ เหรอเนีย มีดขนาดนี้ตามมาถูกได้ยังงั้นละ” หญิงสาวได้แต่โอดครวญอยู่เจี๊ยบๆ ตอนนี้เสียงของเขาดังใกล้เข้ามาและหยุดห่างจากเธอไม่เท่าไร บัณฑิตากลั้นหายใจจนตัวเกร็ง

‘ไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัวเพราะเกรงว่าเขาจะรู้ว่าเธออยู่ตรงไหน

‘ไม่นะ อย่าเพิ่งสว่างนะ ‘ไม่ๆ’ เธอได้แต่สวดภาวนาอยู่ในใจ แต่เหมือนวันนี้จะไม่ใช่วันของเธอ พระเจ้าไม่รับฟังคำขอของเธอแม้แต่หยด ท้องฟ้าเริ่มสว่าง แสงส่องลอดใบไม้หนาที่บดบังมา แม้จะไม่ได้มากแต่คนที่เดินได้แม้ในความมืดอย่างนิติธรรมจะต้องเห็นแน่นอน

บัณฑิตาก็มหันหน้าหลังตาปี พยายามนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ตอนนี้อยู่ของเธอมึนชาเกินกว่าจะคิดทางหนีทีไล่หรือข้อแก้ตัว หญิงสาวหลอกตัวเองไม่ได้ว่าเธอไม่หวั่นเกรงสายตานายทหารหนุ่ม เวลาโกรธที่ไรนายมนุษย์ยุคหินของเธอจะน่ากลัวที่สุด ซึ่งเธอพยายามทำใจดีสู้เสียดตลอดเวลา รู้ถึงไหนคงอายถึงนั้น เพราะปกติแล้วบัณฑิตาไม่เคยกลัวใครทั้งนั้น และเธอก็ไม่คิดจะให้เขาเป็นคนแรกที่ได้รับเกียรตินี้ด้วย

เสียงฝีเท้าที่เดินย่ำลงบนพื้นแฉะน้ำค้างเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อย เขา กำลังจะมาถึงตัวเธอ บัณฑิตาก็มหันหน้าหัวใจเต้นรัว สดุดมหายใจเข้าลึกๆ เรียกความมั่นใจกลับคืนมา และแล้ว...

“เบลล์” ร่างใหญ่ของนิติธรรมมาปรากฏอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มหน้าดุกดดอกมองหญิงสาวที่ยังแสสร้งนึ่งก้มหน้าก้มตาให้ดูน่าสงสาร แต่นิติธรรมไม่คิดอย่างนั้น ยิ่งมองก็ยิ่งหมั่นไส้ เขาเสียรู้เพราะมารยาของเธอ และมันจะไม่เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองเด็ดขาด

“นายตามมาถูกด้วยหรือ” สาวสวยยิ้มแหย พยายามหวานเส่นห้ใส่อีกครั้ง แต่ไม่ว่าจะแกล้งกระพือขนตาหรือยิ้มหวานหยดย้อยอย่างไร ชายตรงหน้าก็ยังมีสีหน้าบึ้งตึง

“ถ้าตามไม่ถูก พี่ชายเธอคงไม่ขอให้ฉันตามหาเธอหรอก อย่าเสียเวลาเลย เราควรจะไปได้แล้ว”

“นายสะพายเป้บ้านันตลอดเวลาเลยหรือ” บัณฑิตาอดถามไม่ได้ เพราะเป้ใบใหญ่ของเขาดูหนักพอสมควร แต่นิติธรรมก็นำมันติดตัวไป

ด้วยทุกที่ราวกับว่ามันคืออวัยวะที่สามสิบสามก็ไม่ปาน

“เลิกพูดเรื่องอื่นเถอะน่า กลับกันได้แล้ว พี่ไม่อยากเสียเวลากับเธออีก”

“ฉันลุกไม่ได้”

“ทำไม” เรือเอกหนุ่มถามเสียงแข็ง ชักไม่ทนพฤติกรรมของคนเจ้ามารยาตรงหน้า

“ขาฉันเจ็บ”

“พี่ไม่หลงกลเธอหรอกแบลร์ เธอทำพี่เสียเวลามาเยอะแล้วนะอย่าทำตัวให้คนอื่นเป็นห่วงแบบนี้” เขาอุดข้อมือเล็กขึ้นมาทันทีที่พูดจบ ไม่เชื่อสักนิดว่าเธอบาดเจ็บ ผลก็คือบัณฑิตาเซดลาล้มไป แต่นิติธรรมก็รับเธอได้อย่างทันท่วงที ทำให้ร่างน้อยจอมพยศอยู่ในอ้อมกอดแข็งแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งเหนือความคาดหมายของทั้งสอง ชายหนุ่มที่เอาแต่หมกตัวอยู่ในสนามรบนานนับปีถึงกับตัวแข็งทื่อทันทีที่ร่างนุ่มนิ่มแนบชิดแผ่นอกกว้าง เช่นเดียวกับหญิงสาวที่ถูกเลี้ยงดูมาเปรียบเสมือนไขในหิน บัณฑิตาถึงกับลมหายใจสะดุดทันทีที่ได้เห็นใบหน้ากรเรื่อไปด้วยหนองเคราซัดๆ เป็นครั้งแรก

ราวกับเวลาหยุดหมุน ทุกสรรพสิ่งที่รายล้อมอยู่รอบตัวเริ่มเลือนหาย ทั้งสองมองไม่เห็นอะไรอีกแล้วนอกจากคนตรงหน้า นิติธรรมกวาดมองไปทั่วดวงหน้าสวยใสไร้เครื่องสำอางของบัณฑิตาอย่างลึมดัว ปกติแล้วแม่เจ้าประคุณมักจะแต่งหน้าจัดอย่างสาวมัน และแม้เขาได้เห็นเธอไม่ได้แต่งหน้าตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันในป่า แต่ก็ไม่เคยมองใกล้ๆ แบบนี้มาก่อน ชายหนุ่มตะลึงราวกับต้องมนตร์ ยิ่งเวลาเล็ดลูดุดขึ้นมาบนสองแก้มนวลปลั่งด้วยแล้ว ก็ช่างยั่วกิเลสให้ก้มลงไปดอมดมเหลือเกิน

นิติธรรมยังบังความคิดอกุศลของตัวเองไว้แค่นั้น มันจะเป็นแบบนั้นไปได้อย่างไรในเมื่อเขาเห็นบัณฑิตาเหมือนน้องสาวเท่านั้น

“นี่นาย” เสียงหวานที่ดังขึ้นเรียกสติของนายทหารเรือหนุ่มได้ทัน

ก่อนที่เขาจะทำอะไรบ้าๆ ลงไป

“มีอะไร”

“นายปล่อยฉันได้แล้วละ”

“ก็ไหนว่าเดินไม่ไหวไง” เขาเลิกคิ้วข้างเดียวเป็นเชิงถาม เพราะเมื่อครู่เธอยังบอกว่าเดินไม่ไหวอยู่แท้ๆ

“ฉันไม่อยากอยู่ใกล้นายนะสิ”

“ทำไมล่ะแบลร์ อย่าบอกนะว่าเงิน” เรือเอกหนุ่มหยั่งเชิงจากหน้าแดงจัดของเธอ สาวตัวเล็กถึงกับอ้าปากค้าง ไม่คิดว่านายมนุษยหินหน้าโຈจะหลงตัวเองได้ถึงเพียงนี้

“ใครว่าล่ะ ฉัน همینตัวนายจะแยะอยู่แล้วนะ อาบน้ำเสียบ้างสิ”
เจ้าของเสียงหวานเอ่ยแก้แค้น

“พูดจริงหรือ”

“แล้วฉันจะโกหกนายทำไมล่ะ ทำไมไม่ลองดมตัวเองดูล่ะจะรู้ว่า همینขนาดไหน” สาวสวยเบะปากใส่ผู้ชายตรงหน้า ทั้งยังทำสีหน้าพะอืดพะอมชวนหม่นไส้ นิติธรรมเดือดจัด ในเมื่อว่าเขาได้ขนาดนี้ เขาจะเล่นงานให้จำจนวันตายเลยคอยดู

“ همینใช่ไหมแบลร์ ได้เลย ฉันช่วยบอกด้วยนะว่าที่ฉันต้องตัว همینแบบนี้เพราะใคร” เขากระซอกเสียงดูพร้อมๆ กับรังสีระชะของบัณฑิตากดลงกับแผงอกกว้าง บังคับให้สาวปากติดมกลิ่นที่เธอว่า همینแสน همینต่อไป ท่ามกลางเสียงร้องกรี๊ดของคนตัวเล็กและเสียงหัวเราะสะใจของนายทหารหนุ่มที่เพิ่งเอาคืนได้ หลังจากโดนเธอป่วนอยู่นาน

“คนบ้า ปล่อยฉันนะนายมนุษยถ้ำ คนบ้า ปล่อยนะ!” หญิงสาวตัวเล็กทั้งร้องทั้งดิ้นหวังจะออกมาจากอ้อมอก همینๆ ของคนไม่อาบนํ้า แต่เธอมีแรงไม่มากพอจะต่อกร จึงได้แต่เอาเสียงเข้าข่ม แต่นิติธรรมไม่นำพาต่อเสียงแหลมๆ ของเธอเลยแม้แต่น้อย มินหาน้ำขี้ยังออกแรงกดสีระชะของเธอแน่นกว่าเดิม

“จะได้กลัวฉันบ้าง ไม่ใช่มาพยศใส่แบบนี้ซะบลร์”

“ปล่อยนะคนบ้า นายตัวเหม็นปล่อยฉันนะ!”

“ไม่ปล่อย ตราบใดที่เธอยังดื้อแพ่งไม่ยอมกลับไปพร้อมกันดีๆ ฉันก็จะเล่นงานเธอให้น่วมเลยคอยดู ว่าไ้จะยอมหรือยัง” เขาถามเสียงเซียว

“ยอมแล้ว โอ้ย...ฉันยอมแล้ว ปล่อยฉันได้แล้วนายมนุษย์ถ้ำ ฉันเหม็นตัวนายจะตายอยู่แล้วนะ!” สาวสวยแหวเสียงดัง นิติธรรมยอมปล่อยในที่สุด เธอรีบผละออกมาทันที หลงลืมว่าขาตัวเองกำลังเจ็บ ทำให้ล้มลงไปอีกครั้ง แต่คราวนี้ร่างสูงไม่ได้รับตัวเธอ บัณฑิตาจึงล้มก้นจ้ำเข้าดูไม่เจ็ดทีเดียว

“ไปกันได้แล้ว” เขาออกคำสั่งแล้วเดินนำบัณฑิตากลับไปทางเดิม ไม่สนใจว่าเธอจะเจ็บจริงหรือว่าเสแสร้ง เพราะยิ่งใส่ใจความรู้สึกของสาวสเปนตัวสับสนมากเท่าไร เธอก็ยิ่งถ่วงเวลามากขึ้นเท่านั้น

เรือเอกหนุ่มหันไปแล้วก็พบว่าหญิงสาวค่อยๆ เดินกะเผลกตามมาอย่างเชื่องช้า เขายิ้มนิดๆ ที่เห็นดวงหน้าสวยหวานบุตบั้งเพราะรู้สึกเจ็บปวด แต่ก็ดีเพราะจะได้ทำอะไรด้วยตัวเองเสียบ้าง เป็นการสั่งสอนเธอไปด้วยในตัว

เขาคิดอะไรอยู่เพลินๆ ก็ต้องชะงัก เมื่อได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง เป็นเสียงฝีเท้าผู้คนมากมายรวมทั้งเสียงตะโกนโหวกเหวก ไม่บอกก็รู้ว่า มีจุดประสงค์ใด พวกนั้นไม่น่าใช่ผู้หวังดีอย่างแน่นอน เพราะชาวบ้านบอกว่าป่าทึบที่นี้ไม่ค่อยมีใครเข้ามามากนัก

แล้วพวกนั้นเป็นใคร!

นายทหารเรือหนุ่มไม่รอให้พวกมันตอบเขาด้วยตัวเอง เขาก้าวไปหาบัณฑิตาทันทีอย่างเงี้ยวกริบ ยกมือหนาขึ้นปิดปากเธอท่ามกลางความตกใจของหญิงสาวที่ตามไม่ทันจริงๆ ว่านายมนุษย์ยุคหินคนนี้เกิดบ้าอะไรขึ้นมาอีก

“อย่าร้อง แล้วก็พยายามอย่ากั๊ดฉันด้วย ทำตามที่ผมบอกถ้ายัง

“ไม่อยากตายตอนนี้” นิติธรรมกระซิบเสียงดู คราวนี้เขาดูจริงจังมากกว่า
ทุกครั้งที่คนถูกสั่งหมดทางเลือก จำต้องทำตามอย่างเสียไม่ได้

ชายหนุ่มย่อตัวลงเล็กน้อยแล้วรีบแบกเธอขึ้นบ่าทันทีเมื่อสังเกต
เห็นข้อเท้าหญิงสาวบวม ชี้นิ้วให้บัณฑิตาเดินเองคงไม่แคล้วถูกจับได้
อย่างแน่นอน และไม่ว่าคนเหล่านั้นจะมาดีหรือร้าย เขาก็ไม่ควรจะไว้ใจ
นิติธรรมพาบัณฑิตาลัดเลาะไปตามแนวต้นไม้ต้นแล้วต้นเล่า หญิงสาว
ได้แต่กลืนน้ำลายลงคอ พยายามมองตามทางที่เขาเดินจากมาแล้วก็พบว่า
มีเสียงเอะอะของคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเดินไปทางเดียวกับพวกเธอ แม้จะยัง
อยู่ไกล แต่ดูแล้วพวกนั้นไม่ได้มาดีแน่นอน

“มีคนตามเรามาแล้วนะนายเถื่อน”

“รู้แล้ว ไม่ต้องพูดอะไรออกมาทั้งนั้นแล้วก็ไม่ต้องกลัว พี่ไม่ปล่อยให้
เธอเป็นอะไรหรอกแบลร์” ในยามหน้าสัวหน้าขวาน ความซุ่มซ่อน
หมองใจที่เคยมีจางหายไปหมดสิ้น นิติธรรมกลับมาเรียกแทนตัวเองว่าพี่
อย่างเคย ทั้งให้คำมั่นสัญญาว่าเธอจะต้องปลอดภัย เมื่อทั้งสองคน
มาถึงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เขาก็เลี้ยวไปทางขวาทันที ร่างสูงเคลื่อนไหว
อย่างรวดเร็ว เขาเดินต่อไปเรื่อยๆ รวบรวมรู้วาทนทางข้างหน้าเป็นอะไร

บัณฑิตาอยากถามเขาเหลือเกิน อากัปกริยาหลุกหลิกของ
หญิงสาวทำให้เขารู้ทันทีว่าเธอจะพูดอะไรสักอย่าง แต่นิติธรรมยั่ว
น้ำหนักมือที่ต้นขาสาวตัวเล็กแน่นขึ้น เป็นเชิงสั่งไม่ให้พูด ทำให้เจ้าของ
ใบหน้าหวานจำต้องปิดปากอย่างเสียดายไม่ได้

“รอพี่อยู่ตรงนี้ ห้ามออกไปไหนจนกว่าพี่จะกลับมาเข้าใจไหม”
นายทหารเรือหนุ่มสั่งด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น

“แล้วถ้านายไม่มาล่ะ”

“พี่บอกว่ามาก็คือมา เธอรออยู่ตรงนี้นะแบลร์ อย่าออกไปไหน
อย่าให้ใครเห็นจนกว่าพี่จะมา”

คนถูกสั่งกลืนน้ำลายอีกใหญ่ด้วยความหวาดหวั่น เธอพยักหน้า

จากนั้นเขาก็ลุกขึ้น แต่บัณฑิตารั้งแขนแข็งแรงของเขาไว้แล้วส่ายหน้า ด้วยสายตาแววอน

“ฉันกลัว...อย่าไปเลยนะ”

“แบลร์...” ดวงตาคู่กลมหวานที่มีแต่น้ำตาเอ่อขึ้น ทำให้นิติธรรมใจอ่อนอีกจนได้ ยิ่งสาวจอมแสบไม่เคยกลัวใครอย่างบัณฑิตายอมรับออกมาเป็นครั้งแรกกว่ากลัว ก็ทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่ เขาพยายามแกะมือเล็กออกแต่เธอก็จับเขาไว้แน่นขึ้น แล้วส่ายหน้าแรงๆ

“อย่าไปนะ”

และครั้งนี้นิติธรรมก็ไม่อาจทำใจแข็งได้อีกต่อไป ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วดึงเธอขึ้นมาอยู่ในอ้อมกอด ดวงตาคู่สีดำสนิทมองออกไปนอกต้นไม้ที่เขาซ่อนตัว ดูแล้วพวกนั้นกำลังจะมาทางนี้ในไม่ช้า

“เราต้องรีบไปและหาทางที่พวกนั้นจะตามรอยไม่ได้ โดยเฉพาะเธอนะแบลร์ เธอยังเจ็บขาได้อยู่แบบนี้ มันรู้แน่”

“แล้วจะเอาอย่างไรล่ะ”

“เธอต้องสะพายเป้ของพี่ แล้วพี่จะให้เธอขี่หลัง”

“เดี๋ยวจะนายมนุชย์ถ้า ฉัน...” เธอร้องออกมาดังลั่น แต่ฝ่ามือหนาเกือบปิดปากเธอไว้อย่างรวดเร็ว

“ยังมีเวลาพูดอีกมาก ตอนนี้เสียๆ ก่อน เาหนีไป” เขาจับร่างเล็กให้หันหลัง ปลดเป้ไปยกขึ้นออก แล้วสะพายหลังให้เธอ น้ำหนักของมันทำเอาสาวสเปนร่างเล็กหงายหลังทันที แต่เขาก็รับเธอไว้ได้ทันเช่นเคย

“ระวังหน่อย”

“นายใส่อะไรมานักหนาสะนายมนุชย์ถ้า”

“อย่าพูดไป มันอาจจะเป็นประโยชน์กับเธอนะแบลร์” ชายหนุ่มย่อตัวรับเธอขึ้นหลัง จากนั้นจึงเดินลัดเลาะต้นไม้ไปอย่างรวดเร็วราวกับว่าไม่มีเธอและเป้ไปยกขึ้น

บัณฑิตาได้แต่ครุ่นคิดสงสัยว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงมองเห็นพวกนั้น

ว่าจะมาถึงแล้ว เธอพยายามเหลียวหลังดูแต่ก็ไม่เห็นแม่เงา อาจพอได้ยินเสียงอะอะและเห็นแนวต้นไม้ที่สั่นไหว แต่ก็ยังไม่เห็นตัวคนอยู่ที่ไหนจะความแข็งแรงและความเก่งกาจของเขาอีก ผู้ชายคนนั้นมองเห็นได้แม้กระทั่งกลางดึกในป่ารกที่มืดมิด...เขาทำได้อย่างไร

“นาย...”

“อย่าพูด พี่กำลังพยายามหาอาหาร มันควรจะอยู่แถวนี้”

“นายไม่หนักหน่อ ฉันตัวหนักนะ”

“ไม่เลย เธอหนักกว่าพี่ของฟีนิดเดียวเองนะแบลร์” น้ำเสียงของนิติธรรมมันคง ไม่มีแววอวดอ้างเกินจริงเลยแม้แต่น้อย และนั่นก็ทำให้สาวตัวเล็กกว่าทั้งในความสามารถของเขา เธอรู้จักผู้ชายที่ชื่อนิติธรรมมาตลอดชีวิต แต่ไม่คิดเลยว่าเขาจะเก่งกาจถึงเพียงนี้

หนุ่มสาวยังคงเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ตอนนี้ท้องของบัณฑิตาเริ่มส่งเสียงครางประท้วงแล้ว ซึ่งดูเหมือนนิติธรรมก็ได้ยินเช่นกัน

“อดทนอีกหน่อยแบลร์ ถ้าพันพวงนี้เมื่อไหร่เราค่อยพักกินอะไรกัน” เขาพูดพลางหยิบเข็มทิศในกระเป๋าออกมา ป่าไม้ที่นรกครึ้มจนเขามองไม่ออกว่าพระอาทิตย์ควรจะอยู่ตรงไหน

“เราจะกินได้ยังไงล่ะ ก็ของกินมันอยู่ในดินนี่”

นิติธรรมไม่ได้ตอบ ดวงตาคู่คมคมองเข็มทิศในมือพลางกระชับร่างน้อยบนหลังแน่นๆ แล้วเดินต่อทันที สมอของนายทหารหนุ่มจดจำแผนที่ป่านี้ได้บ้าง ที่เขาต้องทำคือหาอาหารให้พบเพราะจะใช้อำพราร่องรอยของตัวเอง

เรือเอกนิติธรรมเร่งความเร็วขึ้นอีกนิด หันไปมองด้านหลังชั่วขณะก็รีบหันกลับมาเดินต่ออย่างรวดเร็ว ไม่นานนักบัณฑิตาก็ได้ยินเสียงน้ำที่ไหลอยู่ไม่ไกล

“มาถึงแล้ว”

“นายจะเข้าไปฝั่งโน้นหรอ”

“ที่จะพาเราไปซ่อน” เขาตอบสั้นๆ ซึ่งไม่ได้ให้ความกระจ่างอะไรเลยในแง่มุมมองของคนฟัง

“นายบอกว่าเราจะไปซ่อนหรือ ว้าย!” บัณฑิตาร้องเสียงดัง เพราะอยู่ๆ เขาก็กระชับร่างเธออย่างไม่ทันให้ได้ตั้งตัว นิติธรรมก็กระตุกรอยยิ้มพึงใจทันทีที่เธอโอบกอดรอบคอของเขาแน่นขึ้นขณะที่เขาก้าวลงในลำธารที่น้ำสูงแค่หัวเข่า

สำหรับเรือเอกนิติธรรมแล้ว ท้องทะเลก็เหมือนบ้าน สายน้ำก็เหมือนคนในครอบครัว ชีวิตของชายหนุ่มคลุกคลีกับสายน้ำมาตั้งแต่ต้น เขาไม่รู้ว่ามันเป็นความบังเอิญหรือโชคชะตาที่กำหนดให้เป็นแบบนี้ นอร์ตคือชื่อเทพเจ้าแห่งท้องทะเลของชาวไวกิ้ง เป็นเทพตระกูลอีเซอริ และเป็นตำนานของชาวยุโรปเหนือ บังเอิญว่าต้นตระกูลของเขาก็อพยพมาจากที่นั่นเช่นกัน เขาไม่แปลกใจสักนิดที่เลือกเป็นทหารเรือ เพราะเขารู้สึกปลอดภัยทุกครั้งที่มีสายน้ำ

“นายไม่เดินลำบากเลยเหรอ นี่ในน้ำนะ ทั้งป๋านายทั้งน้ำหนักฉัน” สาวตัวเล็กบนหลังของเขาอดถามขึ้นไม่ได้ เธอสังเกตมานานแล้ว นับแต่ก้าวแรกที่นิติธรรมก้าวลงมาเดินในลำธาร เธอรู้ว่าเขาเป็นทหารเรือ แต่ไม่คิดว่าเขาจะเชี่ยวชาญอะไรได้ขนาดนี้

“แล้วท่าทางพี่เหมือนลำบากไหมล่ะ”

“ไม่” เจ้าของน้ำเสียงเล็กตอบแบบไม่ต้องคิด และนั่นมันก็ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะออกมานิดๆ

“ไม่ต้องกังวล พี่เชื่อว่าเราสองคนจะต้องรอด”

“นายจะเดินไปถึงไหนล่ะ มันไกลมากแล้วนะ”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” เจ้าของน้ำเสียงเข้มตอบอย่างตั้งใจ คิด ความจริงคือเขาไม่ยากอบอกว่าตรงนี้เป็นทางตัน สู้ทางอาจจะเห็นหน้าผาหรือถ้ำซิดดีหนอยก็จะพบถ้ำ และถ้าพระเจ้ายังเข้าข้างพวกเขาอยู่และพวกนั้นตามมาไม่ทัน เขาก็จะพาเธอขึ้นฝั่ง อย่างน้อยการเดินทางมาถึง

ตรงนี้อาจทำให้พวกนั้นเสียเวลาแะรอยพวกเขาบนฝั่ง คนสติดีที่ไหนจะเดินในน้ำเป็นไมล์ๆ แบบนี้ แต่ไม่ใช่เขา เพราะสายน้ำไม่เคยทรยศเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ไบหนาคมเข้มหันกลับไปมองด้านหลัง เมื่อไม่มีวีแววคนพวกนั้นแล้ว นิติธรรมจึงตัดสินใจขึ้นฝั่งเดิม เพราะถ้าพวกนั้นแะรอยพบว่าเขาลงน้ำ พวกมันก็จะคิดว่าเขาจะต้องหนีไปฝั่งตรงข้าม

“เราหนีพ้นแล้วใช่ไหม ฉันหิวจะบ้าตายอยู่แล้วนะ”

“ไม่ได้ หาที่ซ่อนที่เหมาะสมๆ กว่านี้ก่อน แล้วก็จะอนุญาตให้เธอพัก” เจ้าของน้ำเสียงเข้มตอบ แล้วปล่อยร่างเล็กลงมายืนบนพื้น

“นายมนุษย์ถ้า บางทีฉัน...”

ปัง!

“กรีด!” บัณฑิตากรีตร้องเสียงดังทันทีที่ได้ยินเสียงป็น ซึ่งดังไกลออกไปไม่น้อย นิติธรรมรีบปิดปากของเธอไว้ก่อนที่จะพวกนั้นจะได้ยิน แต่ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะขวัญเสียแล้ว เธอถอดเขาแน่นเป็นครั้งแรกแล้วหลบหนีหลบตาร้อง “เสียงป็นนี่”

“พี่ว่าเรารีบหลบเถอะ ทำทางไม่ได้มาดีแน่นอน”

“แต่ว่า...”

“รีบไปก่อนเถอะ เธอขึ้นหลังพี่เหมือนเดิมได้แล้วเบลร์”

เป็นอีกครั้งที่เธอพยายามจะบอกเขา แต่ชายหนุ่มตัดบทเสียก่อน

“แต่นายจะไม่หนักหระอ พาฉันเดินเป็นชั่วโมงแล้วนะ”

“บอกให้ฉันก็ขึ้นมาเถอะน่า จะได้ไปต่อ”

³ เอชีร์ (Aesir) คือ ชื่อเรียกเทพยุโรปเหนือที่อาศัยอยู่ในดินแดนแอสการ์ด และอยู่ใต้การปกครองของมหาเทพโอดิน เทพในกลุ่มนี้ เช่น เฟรย่า เทพแห่งความอุดมสมบูรณ์ โลกิ เทพแห่งไฟ ทอร์ เทพแห่งสายฟ้า

ทั้งนี้การออกเสียงนั้นแตกต่างออกไปตามภาษา ผู้เขียนจึงออกเสียงว่าอีเซอร์เพื่อความไพเราะ

บัณฑิตไม่อาจคัดค้านอะไรได้เลย ชีวิตเธออยู่ในกำมือเขาแล้ว ถ้าเธอยังอยากมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อไปเยาะเย้ยวรวรรณที่ทิ้งเธอแล้วละก็ เธอก็ต้องทำตามเขาแต่โดยดี

นายทหารเรือหนุ่มเดินลัดเลาะไปเรื่อย ๆ ตอนนี้แสงแดด เริ่มส่องลงมามากแล้ว และความร้อนก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน หลังจากต้องรับมือกับเรื่องไม่คาดคิด ทำเอาหญิงสาวถึงกับสั่นความหิวไปหมดสิ้น จนกระทั่งได้ยินเสียงทอระฆังครางประทุง จึงรู้ว่าแท้จริงแล้วเธอ ทั้งเหนื่อยทั้งกลัวเพียงไร ตอนนี้เธอขอเพียงเจอที่พักจริงๆ สักที่ เธออยากให้เขาได้พักบ้างเพราะต้องแบกเธอนานกว่าสามชั่วโมงแล้ว

คิดแล้วสาวเจ้าก็ได้แต่ทำตาโต ตกใจกับความคิดตัวเอง เธอไม่เคยห่วงใครหรือนึกถึงความรู้สึกของใครมาก่อน แต่ตอนนี้เธอเริ่มเป็นห่วงนายมนุษย์ถ้ำเสียแล้ว

‘เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ แบลร์ จะไปห่วงอีตาบ้านี้ทำไมนะ’ หญิงสาวส่ายหน้าสลดความคิดบ้าๆ ออกไป พอดีกับที่นิตธรรมหยุดเดิน ตรงไปตรงมาโดยไม่หยุด頓หนึ่งที่ทั้งสูงและใหญ่มากพอให้เข้าไปซ่อนได้มิดชิด

“เราจะพักทานอะไรกันก่อนก็แล้วกัน เสร็จแล้วจะได้เดินทางต่อ”

“ช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่าทำไมเราต้องหนีด้วย” บัณฑิตถาม ขณะรับอะไรบางอย่างจากเขา

“พี่ชายเธอไม่ได้เล่าเรื่อง อาร์มันโด ซานโตส ให้ฟังบ้างหรือ”

“ฉันคิดว่าคุ้นๆ ชื่อนี้ละ”

“ช่างเถอะ” นิตธรรมถอนหายใจอย่างระอา เขาเชื่อแล้วว่า บัณฑิตยังเป็นคนหนุ่มที่เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอันจริงๆ เพราะถ้าไม่รู้จักพ่อค้ายาเสพติดคนสำคัญของโลกและเป็นศัตรูเบอร์หนึ่งของพี่ชายแบบนี้แล้วละก็ เขาเองก็จนคำพูด

“นายก็บอกว่ามาสิว่านายนั้นเป็นใคร แล้วเกี่ยวอะไรกับฉัน”

“มันเป็นเจ้าพ่อผลิตยาเสพติดรายใหญ่ของอเมริกากลาง เป็น
ศัตรูเบอร์หนึ่งของอัลเบอร์ตี นรกเถอะ! พวกนั้นรู้ว่าเธออยู่ที่นี้ ถ้าเดา
ไม่ผิดมันต้องพยายามจับตัวเธอไปต่อรองกับอัลเบอร์ตีได้แน่ๆ!” คนตัวโต
สบถอย่างไม่อาจห้ามตัวเองได้อีกต่อไป ท่ามกลางความตกตะลึงของ
คนฟัง เพราะไม่คิดว่าบทนิพนธ์จะมีอารมณ์ร้าย เขาจะดูน่ากลัวได้ถึง
เพียงนี้